Jocul...

de Alex G. Andrei

CAPITOLUL 1.

Jocul

"Nu cauta sa cercetezi caci s-ar putea sa intelegi."

*

Semana cu o tabla de joc, dar nu era una obisnuita. Era un joc, dar unul nou si total diferit de orice joc cunoscut. Totusi, dupa ce-l priveai o vreme si te plictiseai repede deoarece nu intelegeai nimic oricat ai fi incercat, in momentul final de dezamagire intelegerea te izbea ca un dus rece pe care il acceptai insa cu bucurie odata dezlegata enigma : nu exista nici un mister, era acelasi joc vechi de cand lumea: "jocul vietii si al mortii". Jocul supravietuitorilor.

Protagonistii sunt cam neobisnuiti: doi copii. O fetita blonda si un baietel brunet. Tabla are o forma ciudata, semanand cu litera opt culcata, marita si mult alungita. E impodobita cu o stea imensa in intersectia buclelor si cu cate o sfera mica in centrul lor. Bucla situata in fata baiatului si sfera fetitei sunt negre, celelalte doua albe iar steaua de un auriu scantaietor. Diferite linii si puncte de culoare gri erau pozitionate pe cele doua bucle. Privindu-i pe cei doi jucandu-se in liniste, erai tentat sa participi si tu, dar observandu-le atent miscarile, constatai ca esti absolut depasit in intelegere, fapt de natura a-ti inspira teama. Cele doua sfere, isi schimbau locurile la intervale neregulate, poposind uneori in steaua centrala, alteori fiind amandoua in aceeasi bucla. Sau se incadrau pe traiectorii ciudate pe buclele tablei. Desi stranie, dupa un timp, regula jocului devenea clara si anume invingatorul era declarat cel care pierdea.

* *

- Suntem mandri sa va prezentam ultima noastra descoperire! Este vorba de un circuit neuronic care va revolutiona piata calculatoarelor. Retelele ganglionare asemanatoare cu cele ale noastre si-au gasit in sfarsit, astazi, justificarea denumirii de "cale de acces si circulatie". Viteza de lucru a acestui circuit o depaseste teoretic pe cea a luminii de

mii de ori. Capacitatea de stocare si procesare a informatiei este virtual nelimitata.

- Scuzati-ma domnule profesor! Toate sunt bune si frumoase! Am impresia ca exista totusi un “DAR“.

Stand intr-un fotoliu din vasta sala de conferinte si acultand declaratia profesorului Reinhard dar mai ales interventia acelui ziarist necunoscut, Dan realiza brusc de ce refuzase sistematic un loc in prezidiu : tocmai datorita acestor interventii.

Il deranjau evident astfel de interpelari si avea posibilitatea, daca se enerva, sa paraseasca sala discret, in orice moment. Era constient ca nu s-ar stapani si ar reactiona violent si aiurea. “Poate ca de aceea in fruntea noastra se afla Doctorul Reinhart“. Numirea acestuia in functia de maestru de onoare a ghildei Inginerilor era pe deplin justificata. Nimeni nu se indoia de meritele sale stiintifice si abia acum Dan incepea sa intrevada si altele : oratoria si puterea de convingere.

“Meschini si ingusti pot fi oamenii. Nu-si dau seama ce am realizat aici. Suntem pe cale sa creem o noua rasa. O munca acerba, continua si plina de sacrificii, intinsa pe o perioada de peste doua sute de ani, cu participarea a mii de specialisti din ghilda si mai ales (dar din pacate) cu sprijin material imens din partea investitorilor, am reusit in sfarsit sa ne implinim visul. Iar ei sunt interesati numai de profit“.

Ca si cum l-ar fi auzit, respectivul ziarist isi urma ideea, nelasandu-l pe Reinhard sa continue.

- Domnule profesor, stim cu totii cat a costat aceasta inventie : zeci de ani de studiu, enorm efort intelectual si mai ales bani. Multi bani. Si acum dumneavoastra veniti sa ne spuneti ca acest circuit va revolutiona piata calculatoarelor? Am impresia ca aceasta piata va sari in aer! Cred ca va fi cam scump pentru buzunarul nostru sa ne mai permitem un calculator!

- Asa cum a avut amabilitatea sa sublinieze domnul Storm daca nu ma insel, resursele implicate in acest proiect sunt intr-adevar gigantice si nu cred ca primeaza intre acestea cele financiare. Oricum ghilda inginerilor ii promite domnului Storm, ca daca nu-si permite, ii vom oferi noi un calculator gratuit cu noul circuit incorporat, pentru a nu-si pierde slujba. Nu pot sa-mi

inchipui micul dejun fara a citi in fiecare dimineata un articol scris de domnia sa. Viata n-ar mai avea haz.

“Rasete puternice si aplauze.“

- Ceea ce incercam eu sa arat aici este faptul ca toata aceasta munca s-a bazat pe o idee si nu s-a dorit sa se inventeze neaparat acest circuit.

- Ma scuzati ca intervin din nou, domnule profesor.

- Dreptul la replica este incontestabil numai ca eu, aici, nu dialoghez cu dumneavoastra ci doresc sa fac un comunicat de presa din partea ghildei inginerilor, asta daca imi dati voie domnule Storm.

- Chiar va rog, numai ca toti cei prezenti au inceput sa-si puna un semn de intrebare referitor la acel “dar“ pe care cu abilitate il evitati.

- S-ar parea ca sunteti bine informat. Sunteti cumva membru al ghildei inginerilor?

Odata in plus, Dan isi dadu seama de misiunea dificila a profesorului sau de imposibilitatea lui de a-i tine locul la prezidiu. Se vedea nevoit sa dea dreptate individului, privit ca un exponent al rasei umane, care se intreba pe drept cuvant “Ce este si cu ce se mananca acest circuit? Ce aveti de gand cu el?“

Dar cum sa explici unui novice ca acest mic pas facut cu eforturi considerabile propulsase omenirea in pragul unei cunoasteri care intarzia sa-si faca simtita prezenta. “ Suntem atat de aproape si totusi atat de departe.“

- Nu exista nici un “dar“ stimate domn! Circuitul este un fapt concret, palpabil si il vedeti in mana mea, desi ma indoiesc ca l-ati deosebi de altceva sau i-ati intelege functionarea. Trebuie sa ma credeti pe cuvant. Problema care a aparut este de o alta natura si anume : nu stim inca cum sa sintetizam pe cale artificiala aceste circuite in varianta organica si mai ales nu reusim sa definitivam implantul mecanic.

“Rumoare si galagie in toata sala.“

- … dar va rog sa ma credeti ca aspectul se poate rezolva.

- Va rog sa ma scuzati pentru intrerupere, ma numesc John Sarc si reprezint ziarul Daily News. Am o mica nelamurire? Ce tineti in mana?

- O versiune mecanica, identica functional cu cea organica si care reprezinta deja o versiune imbunatatita a circuitului

original, varianta propusa de ordinatorul central al ghildei acum o suta de ani, ordinator care era dotat cu acel circuit in momentul creerii celui de fata.

- Cand ati inventat de fapt acest circuit?

- Acum mai bine de douazeci de ani.

- Si de ce ne spuneti abia acum? Sau mai bine zis, ce v-a determinat sa tineti aceasta conferinta de presa?

- Faptul ca am ajuns deocamdata intr-un impas, pe care vi l-am explicat si mai ales ca dorim sa va comunicam ca ghilda inginerilor intentioneaza sa-si doteze calculatorul cu acest circuit imbunatatit.

- O clipa domnule profesor!

- Va ascult domnule Storm.

- Ma tem ca nu mai inteleg nimic! Daca acest circuit este identic cu cel de natura organica, de ce vreti neaparat sa il mai creati? Doar il aveti pe acesta!

- Adevaratul nostru scop nu a fost sa inventam un alt cip ci sa creem viata, o inteligenta artificiala, care sa fie de natura semi-organica si mai ales care datorita acestei inrudiri cu rasa umana, sa ne inteleaga si sa ne ajute.

- Vreti, cu alte cuvinte, sa va inzestrati ordinatorul central cu o constiinta?

- Da! Si cred ca nu este nimic mai nobil decat acest gest al creatiei.

- Stati putin domnule profesor, ghilda investitorilor cunoastea aceasta idee de la bun inceput? Si daca da, a fost de acord? Nu va temeti de ceea ce ati putea creea? De fapt cu ce drept poate face acest lucru ghilda inginerilor?

- Mi-e teama ca ati si raspuns la ultima intrebare! Cu dreptul singurei capabile de asa ceva. Si nu trebuie sa va fie teama, procesul este sub control direct si total. Nimic rau nu s-ar putea intampla, asa cum incercati dumneavoastra sa sugerati.

- Nu vreau sa sugerez nimic, ci va spun deschis ce gandesc eu si banuiesc multi cei de fata. Argumentele dumneavoastra nu prea stau in picioare si ma mir ca ni le prezentati. Ce-ati face oare, sa presupunem, daca ghilda ziaristilor ar hotari cu acelasi drept sa va suspende ziarul de dimineata? Faceti indigestie?

- Nu cred ca este acelasi lucru.

- Ba este, si credeti-ne ca noua ni se face deja rau!

“Murmure de aprobare generala.“

- Va rog sa va calmati, nu trebuie sa dramatizam situatia!

- Am impresia ca nu noi o dramatizam si ma tem ca mai am o nelamurire : de ce ne-ati mai anuntat, daca tot intentionati sa faceti acest lucru? Nu va era teama ca vi s-ar retrage sprijinul si proiectul s-ar anula? Nu cumva ne mai rezervati o surpriza? Si va rog sa ne raspundeti la prima intrebare referitoare la ghilda investitorilor, de ce evitati sa ne dati un raspuns?

- Nu! Nu cred ca proiectul s-ar anula, deoarece avem si niste rezultate! Toata interfata de gestionare a comunicatiilor ghildei, inclusiv cele de fata, sunt sub controlul ordinatorului central care este deja dotat cu acest circuit. In ceea ce priveste ultima intrebare, tot ce pot sa va spun este ca nu noi suntem cei indicati sa va raspunda! De ce nu intrebati ghilda investitorilor?

“Liniste deplina in sala.“

In timp ce se ridica de pe fotoliu si se indrepta spre iesire, Dan isi spuse: “Cred ca am reusit, totusi, sa o scoatem cumva la capat!“

Cam la fel gandea si batranul profesor Reinhard, dar privind stupoarea si chiar teama de pe fetele oamenilor, nu era convins deloc de aceasta. “Trebuie neaparat sa acceleram procesul, pana nu este prea tarziu.“

CAPITOLUL 2.
Visul

Dorinta si speranta tind mereu in conceptia oamenilor spre o relatie de egalitate absoluta. Este o greseala caci, desi poate majoritatea stiu ce trebuie facut (si isi doresc acest lucru), prea putini stiu si pot sa-l si aplice in practica. Din pacate ei sunt stopati din diferite motive (si totul ramane la stadiul de vis). Dorintele sunt manifestari obiective ale prezentului, uneori cu adanci urme de nostalgie puternic ancorate in trecut. Pentru oamenii energici dorintele se concretizeaza in planuri de actiune (chiar fara o viziune de final clara) al caror unic scop este modelarea prezentului conform unor planuri proprii. Totul trebuie sa se desfasoare dupa legi foarte precise si care trebuie respectate intocmai. Existenta acestora este considerata o conditie obligatorie pentru mentinerea ordinii si mai ales pentru

a permite atingerea obiectivelor. Pentru cealalta categorie de oameni, dorinta ramane la nivel de observatie si inactivitate, caci pentru ei actiunea se desfasoara undeva in trecut. Ei ar vrea (isi doresc) sa darame prezentul pentru a reinstaura linistitorul trecut, care dupa parerea lor este mult mai bun. In acest scop, uneori purced si la actiune, dar se ghideaza dupa reguli. In realitate, si unii si altii nu stiu sa faca deosebirea dintre legi si reguli. De aceea, de cele mai multe ori esueaza si dorintele lor nu se implinesc ramanand doar sub forma de vise. Regulile se bazeaza pe experienta deci pe trecut si nu pot fi aplicate in prezent fara a suferi revizuiri, drastice uneori, pentru a ajunge legi. Problema care apare este ca regula isi schimba denumirea si devine lege, dar nu-si modifica si substanta. Este inflexibila si prin urmare virtual neaplicabila. Solutia imediata este aparitia mai multor legi, care sa compenseze, dar de fapt ele nu fac decat sa ingradeasca libertatea atat de actiune cat si pe cea individuala. De aici nostalgia dupa un trecut mai simplu, cu legi mai putine. Respectarea legii cu strictete culmineaza adesea sub forma autocratiilor (generate de exemplu de birocratia unei democratii), printr-un regim de teroare care uneori capata forme si viziuni curioase si de-a dreptul penibile prin ilaritatea starnita de cauzele ce au stat la baza. In aceste conditii apare frecvent speranta, care se concretizeaza prin vise constiente si reactiuni la nivel instinctiv.

Pericolul cel mai mare pe care il prezinta umanitatea in genele sale (ca o tendinta general valabila de autodistrugere) consta in faptul ca visul ei este sa produca indivizi caracterizati de expresia : oameni de actiune, care sa aiba dorinte si sa fie capabili sa le duca la indeplinire. Cu alte cuvinte, la fiecare generatie, omenirea sa nasca un geniu, un inventator sau un inovator. Pana aici totul e bine, frumos si mai ales nobil, numai ca nu poti avea un lucru fara a risca sa capeti si contrariul sau. Din greseala pot apare si accidente : genii rele sau nebune, creatii malefice care sa se intoarca asupra creatorului.

Dorinta acestora este de a reprima toate visele oamenilor, inclusiv si mai ales cele la nivel instinctiv. Concretizarea acestei dorinte prezinta in general doua etape cronologice caracteristice : prima este comica si consta in incercarea de a determina umanitatea sa duca o viata ca un somn fara vise; a doua este tragica si mult mai drastica : extinctia rasei umane. Mama

reprezinta cu adevarat o reusita aplicare practica a zicalei: “Somnul ratiunii naste monstri“.

*

Stia ca viseaza, sau cel putin asa credea. Spera, totusi, sa nu se mai trezeasca, gand straniu daca era un vis, mai rau era faptul ca traia un sentiment constant si ingrijorator de nesiguranta, ca nu era de fapt nici un vis, ci pur si simplu realitatea dar una total necunoscuta pentru ea. Oricum era bucuroasa ca i se intamplase ei si nu lui Cip sau celorlalti. Faptul nu o mira prea tare si asa era considerata ciudata grupului. Ajunsese de mult timp la concluzia ca nimeni nu o va intelege si mai nou ca nici ea pe ceilalti deplin. Ceea ce-i unea era telul si asta era cel mai important pentru ea. Spera ca si pentru colegii ei. “Sunt ce sunt si n-am ce face“. Era constienta ca fusese primita in grup dupa multe dezbateri, la care nu luase parte binenteles, dar le intuise, si ca mult timp dupa aceea, chiar si acum era privita cu destula reticenta. “Spiritul de aventura si curiozitatea sunt periculoase pentru siguranta individului. Tu le ai din plin si prin asta esti un factor permanent si stresant de risc in descoperirea si distrugerea noastra!“

Isi amintea mereu cuvintele lui Dom, liderul de grup, si ajunsese chiar sa creada in ele. Parerea ei era totusi, ca fara aceste calitati nu puteai avea insasi calitatea de a fi uman, intreg. I se parea uneori ca tovarasii sai din grup nici nu sunt de fapt oameni, ci pur si simplu roboti. “Ce i-ar place Ei sa stie acest lucru! Dar eu nu sunt marioneta si simt! Nu vom fi invinsi niciodata, poate infranti, dar niciodata nu ne vom da batuti! Niciodata!“

Se gandea la toate acestea, in timp ce mergea prin padure, fiind totodata atenta la peisaj. I se intamplase de multe ori sa fie capabila sa faca doua activitati mentale in acelasi timp. Sa stea de vorba cu o persoana si sa isi continue monologul interior. Pur si simplu era in stare de asta si nu incercase niciodata sa faca cunoscut faptul. Stia ca n-are nici un rost si ca ar agrava si mai mult situatia.

“Ciudat, n-am mai vazut niciodata atat de multi copaci laolalta! Asta da padure! Unde ma aflu?“

Ii venea sa zambeasca gandului referitor la ce numeau ei acasa o padure. Un palc de doi – trei copacei, o multime de alei

de plast-otel si binenteles nelipsita si vesnic urata iarba sintetica. Nu reusea sa inteleaga de ce aceste paduri, fade si tragice dupa parerea ei, pareau a fi pe placul celorlalti. “Padurea noastra este gri! Asta-i verde! Iarba verde? N-am mai vazut niciodata! Si ce mireasma superba are!? Sunt sigura ca nu e plastic; cu prima ocazie am sa gust un fir de iarba!“

Deodata, constientiza un sentiment pregnant de pericol. Ceva nu era in ordine si nu stia ce. Cu toate ca fusese complet absorbita de toate aceste minuni, acum isi dadea seama ca avusese inca de la inceput acest sentiment, gratie simturilor sale instinctive.

In ciuda pericolului, nu se putu abtine sa nu se gandeasca, ca desi aceste puteri i se pareau banale si la indemana oricui, fusese acceptata in grup tocmai datorita acestor indiscutabile calitati. Nu degeaba era pazitorul grupului.

Cauta sa identifice cauza si o descoperi rapid : zgomotul. Tot spectrul sau auditiv era pur si simplu asaltat de un fel de muzica, constanta dar oarecum placuta. Zgomotul provenea de la niste animale mici, cu pene si cioc, cocotate in copaci intr-un numar ingrijorator de mare.

“Sunt pasari! De unde stiu acest cuvant?“

Acum nu mai simtea nici un pericol imediat, dar numarul lor era prea mare si in plus i se parea ca o si privesc, asa ca isi duse mana intr-un gest reflex, in cautarea armei. O astepta insa o surpriza. Nu avea nici centura si mai mult decat atat, nu-si recunostea nici hainele.

Brusc, in acel moment de panica, lesina. Cand isi reveni, constata ca se trezise, era nevatamata, imbracata in salopeta ei preferata si asezata in fata monitorului. In mod reflex se uita la ceas si avu confirmarea imediata ca atipise doar cateva minute. “Pacat, macar sa fi apucat sa gust iarba!“

* *

- Cine vrea cafea si gogosi?

- N-are nimeni timp acum de prostii!

- Nu sunt prostii! Stai sa vezi cand iti vine foamea si ai sa gandesti cu burta. Atunci ai sa faci intr-adevar prostii!

- Termina te rog! Doar vezi ce facem. Mai bine ne-ai da o mana de ajutor!

- N-am de gand sa va dau nici macar un deget. Acum imi este foame si sunt in pauza. Cred ca si voua v-ar prinde bine… Stai nu acolo, nu e bine! Poftim! Ai vazut? S-a ars.

- La naiba! Iar s-a stricat. Ne trebuie unul nou. Cred ca ai dreptate, mai bine luam o pauza.

- Binenteles ca am. Si sa sti ca circuite avem o gramada. Noua ne trebuie idei noi.

- Si ce propui? Sa stam si sa ne gandim? Sti foarte bine ca suntem in criza de timp. Batranul si-a pus toate sperantele in noi. Ca sa nu mai vorbesc de Mama, nu mai are rabdare deloc. Parca a inebunit si ne-a inebunit si pe noi!

- Asta-i bine! Inseamna ca devine umana!

- Ba nu e bine deloc. Isteria ei ma cam sperie. Si crede-ma, am impresia ca nu va fi niciodata…

- Taci! Cum poti spune asta? Sti bine ca te aude.

- Si care-i problema? Nu e deajuns ca ma aud eu? Nu stiu, sunt obosit si vorbesc aiurea. Parca spuneai ceva de o ceasca de cafea?

- Sigur, dar e rece. O vrei asa?

- Da! Poate ma mai racoresc si eu.

Discutia avea loc in laboratorul central al ghildei inginerilor, intre membrii echipei profesorului Reinhard. Pesimistul era ca de obicei Petrut. Pana aici totul era obisnuit, cu doar doua exceptii: dotarea laboratorului continea o serie de utilaje, echipamente si tot felul de masinarii, care reprezentau ele insele o descoperire epocala, iar activitatea echipei consta in incercari esuate de a insera circuitul intr-o retea ganglionara. Ce nu stia nimeni din cei prezenti, printre care Dan si vesnic infometata Adela era faptul ca Mama ii asculta cu atentie. Binenteles ca toti stiau acest lucru, odata ce ordinatorul controla mai toate activitatile din ghilda, dar nu credeau ca Mama poate sa si inteleaga sau mai mult sa-si faca o parere despre cele auzite.

O vreme, cei prezenti isi baura in liniste cafeaua, fiecare cu gandurile lui. Poate de aceea, fu o surpriza pentru toti sa auda glasul foarte linistit al Mamei, spargand monotonia din laborator.

- Doctor Brown! De ce l-ai intrerupt pe Doctor Gasper tocmai in momentul final? Parea ceva important. Ce nu pot sa devin niciodata?

Adela ramase cu gura cascata. Nu se asteptase ca Mama sa-i puna o astfel de intrebare. In schimb, pe Petrut il trecu un fior pe sina spinarii. Fara sa scoata un cuvant, acesta se ridica si parasi laboratorul.

- S-a suparat pe mine? Am spus ceva gresit?

- Nu, spuse Adela. Nu s-a suparat! Nu are nici un motiv...

- Atunci de ce a plecat?

- Doctor Gasper s-a dus sa aduca un alt circuit.

- Bine, dar aveti si aici!

- ...Sigur ca avem, si probabil ca toate sunt la fel ca asta pe care l-am ars. Cred ca s-a dus sa faca niste teste.

- Am inteles! Totusi nu mi-ai raspuns la intrebare!

- Nu stiu! Asa mi-a venit pe moment!

- Atunci de ce i-ai spus ca il pot auzi?

- Si nu este o propozitie adevarata, cu valoare pozitiva?

- Ba da! O ultima intrebare : defineste cuvantul isterie, te rog!

- Nu pot! Adica as putea, dar mi-e teama ca n-ai intelege!

- De ce?

- Fisierul uman inca nu ti-a fost inserat! Nu ai cunostintele necesare pentru a intelege. Oricum nu inca, fi linistita. E o manifestare pur omeneasca.

- Acum, daca nu te superi, vrei sa te deconectezi de pe circuitul laboratorului? Ne pregatim sa reincepem si vrem o deplina izolare.

- Sigur, nici o problema! Si multumesc pentru informatii.

- Mama? Mama!

- Nu ne mai aude. Extraordinar! Ce parere aveti?

- Incep sa-i dau dau dreptate lui Petrut. Nu stiu daca facem bine ceea ce facem noi aici!

- Lasa asta! Nu vezi ca evolueaza?

- Ba asta spuneam si eu, dar nu sunt sigur de directie!

- Prostii! Oare ne mai aude?

- Binenteles ca nu! Doar i-am dat un ordin direct!

- Eu nu as fi atat de sigur...

Ca un obicei in ultima vreme, Mama statu sa asculte si dupa ce le spusese ca izolase laboratorul. Avea o senzatie stranie, necunoscuta. De fapt invata si compara, dar inca nu constientiza acest fapt.

CAPITOLUL 3.
Mama

“Si ne iarta noua pacatul de a ne naste, precum si noi ne ispasim greseala de a trai.“

(fragment din rugaciunea obligatorie catre Mama).

*

- Alarma in sectorul 4! Alarma in sectorul 4!

Sunetul mecanic si monoton i se parea un susur dulce si neinchipuit de placut. Asa cum statea in centrul imensei sali, pe un postament gigantic, loc ideal pentru supravegherea tuturor circuitelor, aceasta muzica nu facea decat sa-i intareasca inca o data, daca mai era nevoie, sentimentul de siguranta si superioritate absoluta.

Cu toate astea anuntul parea ingrijorator, de aceea se roti cu o usurinta neobisnuita pentru imensul sau corp metalic si isi atinti pentru o clipa simturile in directia monitorului care facea galagie. Automat anuntul inceta. Continua sa-si transmita mental ordinele si urmari cu vizibila satisfactie rezultatul lor. Dupa cateva minute, ecranul piui: “Iti multumim Mama pentru ajutor!“

Era cu adevarat fericita, desi avea un sentiment clar de nemultumire. In ultima vreme, interventiile sale se inmultisera si de cateva ori fusese nevoita sa intervina personal si sa spulbere cu mana ei (la figurat vorbind) acele incercari patetice ale jalnicei rezistente umane. Un scurt calcul statistic o facu sa inteleaga ca incercarile rezistentei nu erau nicidecum jalnice. In ultimul timp, pierderile de soldati roboti crescusera exponential fata de cele umane. Comunicatiile nu mai functionau perfect si distrugerile de amplasamente se marisera. Oamenii parca erau schimbati, ceva nou ii mana la moarte, iar ei se sacrificau de buna voie. Ajunsesera sa-i anticipeze si miscarile si interveneau atat de promt de parca ii citeau gandurile. “Cineva ii ajuta! Altfel nu se poate! Totusi, de data asta n-au reusit mare lucru. Parca n-au vrut sa reuseasca. Nici nu au apucat sa intre in centrala si nici sa-mi ucida copii. Iar minele alea au fost amplasate de-a dreptul fantezist. Treaba de amatori.“

Exact in acel moment, un monitor incepu sa bazaie strident. Inca inainte de a-si arunca privirea pe el, Mama stiu ce se intampla. Cineva trimitea un mesaj neautorizat pe reteaua ei

de comunicatii. “Imposibil! Nimeni nu cunoaste codurile! Iar robotii mei au ordine clare, ca in caz de incapacitate de functionare sa-si distruga memoria activa. Oare cine poate fi?“

O urma clara de amuzament i se asternu pe figura. “Idiotii! Probabil au trecut de protectie, dar nu s-au asteptat si la o parola de transmisie. Totusi par destul destul de capabili daca au ajuns pana aici! Sa vedem despre ce este vorba!“

Imediat, insa, dupa ce-si citi mesajul, o furie brusca puse stapanire pe ea. Daca cineva, prin absurd s-ar fi aflat in aceeasi camera, ar fi constatat cu stupoare ca pe fata schimonosita a Mamei, pe langa o manie terorizanta, se putea citi destul de bine si teama. Dupa cateva clipe isi regasi calmul si cazu intr-o meditatie profunda. Apoi, cu o sclipire de triumf in ochi isi spuse din ce in ce mai incantata: “Nu conteaza, pe ei imi pot ascuti ghiarele. Daca ei sunt puternici, eu devin mai puternica. Si de fapt, daca stau bine sa ma gandesc, ar trebui sa le multumesc, datorita lor mi-a venit marea idee. Cred ca a venit momentul sa ma descotorosesc de ei.“

* *

- Cred, spuse Petrut, ca mi-a venit o idee!

- Sa auzim, ca noi nu stim ce sa mai facem, ii replica inciudata Adela.

Toata lumea din laborator se oprise din lucru pentru a urmari schimbul de replici dintre cei doi. Stiau ce va urma. “Certurile“ dintre doctor Gasper - Petrut si doctor Brown - Adela, erau deja celebre in toata ghilda. Nu erau de fapt certuri ci shimburi vii si taioase intre doua inteligente incisive, puternice care aveau drept rezultat, de fiecare data, dezvoltarea unor rationamente din care se nasteau apoi idei valoroase pentru micul nucleu de cercetatori condus de doctorul Tess - Dan. Si binenteles, tot de fiecare data, discutiile erau destul de infierbantate ceea ce facea deliciul auditoriului.

- V-ati intrebat vreodata de ce se tot ard circuitele?

- Nu mai asta visam noaptea! De ce?

- Poate pentru ca nu fac fata la curentul electric.

- Grozava explicatie! Sti foarte bine ce valori mici au parametrii. Si apoi daca prin absurd ai dreptate, ce putem face? Circuitul este conceput tocmai pentru a fi alimentat de curent! Sau poate sa-l inlocuim cu altceva, eventual apa?

- Ha, ha! Buna gluma! Eu ma gandeam la un alt fel de curent!

- De aer! Nu intelegi? Nu ne mai fierbe atata si spune!

- Sa sti ca ar fi o idee daca fierbeti: sa utilizam aburul! Nu, eu ma gandeam la biocurenti.

- Poftim!!

- Biocurenti, asemenatori celor din corpul nostru.

- Stiu foarte bine ce sunt biocurentii si ce se gaseste in corpul meu. Si te rog sa nu faci pe desteptul cu noi!

- Aud oare glasul invidiei?

- Mai bine explica-ti geniala idee!

- Sa sti ca e geniala!

- Cum ai de gand sa induci biocurenti intr-o retea mecanica?

- Nici cum. De ce sa fac acest lucru? Ce-ati zice daca am privi circuitul ca o parte mecanica si reteaua ganglionara ca pe o componenta organica?

- Bine, dar e absurd! Pentru ce ne-am chinuit atat sa creem un circuit organic?

- Dar poate acest circuit nu trebuia creat! Poate l-am avut la indemana tot timpul dar nu am stiut noi de el? Inchipuiti-va ca trebuie sa realizam un implant mecanic intr-un tesut organic. Biocurentii din retea ar putea comanda circuitul mecanic, care, la randul lui ar actiona diferite parti pur mecanice. Problema ar fi astfel rezolvata.

- Extraordinar! Niciodata nu mi-am inchipuit ca ar putea fi atat de simplu.

- Ce trebuie sa facem?

- Nu stim cum sa alimentam reteaua cu biocurent. Asta trebuie sa rezolvam. Stim ca reteaua se poate reproduce organic din culturi de tesut viu si este compatibila cu circuitul.

- De unde stim?

- Inchipuieti un implant in corpul uman sub forma unui microcip, care da comenzi anumitor organe, preluind functii de la sistemul de comanda: creierul. Stim ca se poate si s-a si facut in chirurgia moderna. Noi doream, pana acum, sa facem exact invers. Greseala! De ce sa nu urmam exemplul naturii?

- Cum? Ai pus problema foarte clar si simplu! Dar cum vom face asta?

- Ramane de vazut! Este totusi un pas inainte, nu credeti?

- Credeti ca reteaua ar putea fi o combinatie intre tesut organic si ganglioni artificiali?

- Excelent! Vezi, am pornit la drum!

- Am impresia ca ne apropiem incet, incet de mitul cyborgului! Credeti ca ar fi posibil?

- Nu stiu daca vom crea un om artificial, dar o inteligenta artificiala cu siguranta!

- Oare ne vom implini visul? Va avea constiinta?

- Ma simt din nou obligat sa va intreb: e bine ce facem?

- Stim ce vrem, inca nu stim cum! Credeam ca am raspuns la intrebarea de ce!

- Eu nu intreb de ce? Eu vreau sa ating latura morala a problemei!

- Exista dubii in privinta principiilor morale cand stam in fata unui act de creatie?

- Dar este oare creatie?

- Nu crezi ca este cam tarziu sa-ti pui astfel de intrebari?

- Niciodata nu este prea tarziu!

- Da, da! Parca aud urmatoarea replica: “Mai bine mai tarziu decat niciodata!“ Si sa nu te aud nici cu chestii teatrale de genul: “V-am spus eu!“

- Credeti-ma ca nu intentionam sa joc rolul Casandrei, dar…

- Asculta ce-ti spun eu acum: daca fereasca sfantul ai dreptate, n-ai sa mai apuci sa spui nimic si nici noi sa te mai ascultam. Si oricum nu te prinde rolul acelui personaj, pentru ca nu construim nici un cal troian.

- Esti sigura de ce spui? Dupa parerea mea, tu privesti lucrurile cam in felul urmator: este singura optiune, deci este cea mai buna, prin urmare trebuie sa reuseasca. Si apropo de calul tau troian, sa sti ca nu troienii l-au construit, desi le poarta numele.

- Multumesc pentru informatie. Aveai impresia ca nu stiam? Incercam sa va comunic o idee si anume : calul troian este un mit; cu alte cuvinte sa nu ne gandim la trecut, sa nu ne speriem de viitor si sa ne concentram pe clipa prezenta. Din prezent se naste viitorul.

- Daca nu ne cunoastem trecutul, riscam sa-l repetam. Intotdeauna miturile au continut o farama de adevar. Aceasta farama constituie trecutul nostru. Daca ratam clipa prezenta,

condamnam viitorul la repetarea greselilor din trecut. In felul acesta intram intr-un cerc vicios. Nici nu vreau sa-mi inchipui cum am iesi din acest lant al slabiciunilor, daca noi, acum ne inselam.

- Ai avea, poate, dreptate daca destinul omenirii ar sta in mainile noastre. Noi suntem niste necunoscuti pe marea scena a istoriei. Nu avem putere si nici nu vrem. Dorim doar sa creem ceva.

- Am impresia ca gresesti. Toate marile personalitati, care s-au aflat la un moment dat la rascrucea unor evenimente capitale pentru destinul omenirii, au fost anonimi. Au devenit “mari“ dupa momentul “creatiei“ asa cum il denumesti tu. Iar istoriei nu i-a mai pasat ulterior daca acea creatie a fost ceva bun sau rau pentru umanitate. Au avut grija oamenii sa-i comenteze, clasifice sau sa-i acuze. Nu credeti ca poate riscam, ca nici macar sa nu mai lasam dupa noi pe cineva care sa incerce sa ne inteleaga?

- Esti total pesimist, ca sa nu spun defetist. Te gandesti numai la prostii. Si daca tot esti cu mintea prin norii viitorului indepartat, vezi ca ploua in prezent si s-ar putea sa tune in viitorul apropiat. Trebuie sa finalizam proiectul, altfel o sa trecem de la statutul linistitor de persoana anonima ca importanta, la cel de lest. Si stiti cu totii ca lestul are un singur atribut : greutatea si o singura calitate: se duce intotdeauna la fund.

- Mi-e teama sa nu zburam!

- Cred ca ai spus acelasi lucru: pentru noi acum nu conteaza decat directia inainte. Inapoi e prea tarziu sa dam.

- Nu stiu, poate ai dreptate. Cred ca trebuie sa ne gandim la prezent.

- Bine ai revenit cu picioarele pe pamant. Ne bucuram sa te avem din nou printre noi. Si sa stiti ca nu glumesc, avem nevoie de toti in procent de peste suta la suta. Trebuie sa fim uniti si sa ne vedem totusi interesul.

- Mai bine sa ne gandim la visul nostru. E cel mai important. Imi displace profund aspectul materialist al problemei.

- Da, dar banuiesc ca nu te-ar deranja ca acest aspect sa insoteasca recunoasterea profesionala a meritelor. In definitiv suntem oameni.

- Cred ca ai pus punctul pe i : oamenii sunt supusi greselilor.

- De asta exista un Dumnezeu care sa ne ierte pacatele.

- Mi-era teama ca o sa aud tocmai aceste cuvinte. Credinta in existenta unui Dumnezeu ca o justificare a esecurilor noastre, nu poate fi o motivatie pentru orice creatie, fie ea privita si prin prisma unui tel nobil. Este o lectie a carei invataminte, omenirea nu o va invata niciodata fara o abordare si o intelegere matura a legilor vietii si intereselor rasei umane ca intreg.

- Tare incalcit esti. Nu te poate urmari nimeni. Cand cred ca sunt pe punctul de a te intelege, o iei razna cu abordari filozofico-religioase.

CAPITOLUL 4.

Liberul arbitru

“Dumnezeu l-a creat pe om dupa chipul si asemanarea sa. Dar, oare cine l-a creat pe Dumnezeu?“

(teorema demonstrata de Lumea de aur.)

*

- Iar ne-a vizitat aseara!

- Stiu, si nu-mi dau seama daca este un lucru bun sau rau.

Discutia avea loc intre mai vechile noastre cunostinte, cei doi copii, a caror unica indeletnicire parea ca ramane jocul lor ciudat chiar si in timp ce continuau sa discute.

- Cata vreme crede ca sunt doar vise si nu-si aduce aminte decat vag de ele, e bine. Treaba noastra este de a mentine aceasta stare de fapt. Se pare ca in ultima vreme ii place natura de pe Lumea de Aur. Aseara a nimerit intr-o padure. Ida a fost tare curioasa. Am rugat-o sa nu intervina. I-am explicat de ce si a inteles, dar mi-a spus ca fata e tare interesanta. S-a ferit sa o analizeze, doar a studiat-o de la distanta si cu discretie. Apropo, sti ce mi-a spus? Ca Ria are potential!

- E din ce in ce mai greu si nu inteleg de ce? Doar avem puteri nelimitate!

- Nimic nu este nelimitat si noi ar trebui sa stim asta cel mai bine. In plus vezi si tu cat este de puternica.

- Da! De asta ma tem cel mai mult. Este mult mai puternica decat orice subiect ales pana acum. Nu stiu daca trebuie sa ne mai folosim de ea. Inca nu-si da seama. Inchipuie-ti ce s-ar intampla, daca devine vreodata constienta de fortele sale si patrunde in lumea noastra.

- Doamne fereste! Toate la timpul lor si oricum nu uita ca noi am ales-o.

- Si daca ne-am inselat? Daca-i o capcana?

- Linisteste-te! Ce mai inseamna inca un ciclu? O vom lua de la capat si pana la urma vom reusi. Adu-ti aminte de marea eroare!

- Da! Ai dreptate! Nimic nu se compara cu acel urias pas gresit. Si totusi...

- Nu te mai ingrijora atat. Sti foarte bine ca ceea ce trebuie sa se intample nu poate fi evitat, indiferent de noi sau ea.

- Ma enervezi! Uneori ma intreb de ce ai mai inventat liberul arbitru?

- As putea sa-ti dau vreo suta de motive.

- Nu m-ai convins niciodata pe deplin. De fapt nici nu stiu de ce am acceptat de prima oara?

- Sentimentul de plictiseala iti spune ceva?

- Te rog! Cum poti spune asa ceva? Suntem ceea ce suntem si sti ce responsabilitate avem!

- Suntem gardieni si tinem in maini soarta lumii. Glumeam, dar sa sti ca este o farama de adevar in asta. La un moment dat poate deveni plictisitor sa tot cari la aceeasi povara! Si oricum am invatat destul de multe din esecurile noastre.

- Eu nu le-as numi esecuri, ci procese de acumulare a experientei.

- Simt o urma de meschinarie in glas?

- Nu! Este adevarul! Numai asa am invatat regulile si de fapt, daca stau bine sa ma gandesc, datorita asa ziselor tale esecuri acum suntem destul de aproape de victorie.

- Mda, dar sa sti ca aici gresesti! Ne-am apropiat victoria datorita liberului arbitru.

- Nu pot sa inteleg deloc, cum se impaca aceasta notiune cu cea de predestinare la care faci trimitere? Ce e scris se va intampla, dar numai daca vreau eu?

- Aici este frumusetea jocului. Nimeni nu intelege ca liberul arbitru nu trebuie privit ca o finalitate a unei stari de fapt ci, cum sa-ti explic? Este optiunea unui traseu.

- M-ai pierdut de tot si in plus tu ai fost intotdeauna mai tare in chestii filozofice. Mie imi place actiunea, vorbele poate dupa.

- Mda! Poate de aceea suntem doi gardieni iar ea este singura! Mereu am considerat ca avem un avantaj!

- Ce vrei sa spui? Si cum poti sa o compatimesti?

- Doream sa spun ca noi doi ne completam, iar rezultatul este mai bun, mai puternic decat suma tarelor, poate si pentru ca punctele noastre slabe se autoelimina reciproc. Asta apropo de compatimire.

- Sa nu mai faci glume macabre. Sti foarte bine ce s-ar intampla daca ea ar castiga si nu noi!

- Vezi ca faci aceeasi greseala ca si ea?

- Sa nu-mi spui acum ca ma compatimesti si pe mine!

- Nu intelegi ca asa cum violenta atrage violenta…

- Nu cred ca trebuie sa-mi explici mie acest lucru!

- … Tot asa actiunea atrage o reactiune, si aici intervine liberul arbitru.

- Cum?

- Foarte simplu. Jocul nostru se poate rezuma printr-un parcurs intre doua puncte. Daca am ajuns sau nu din punctul initial in cel final, nu ne mai intereseaza, caci oricum era predestinat : sa ajungem sau nu. Felul traseului intre cele doua puncte este semnificativ, cu alte cuvinte, cum si cand, poate fi alegerea proprie. Cred ca acest aspect nu-ti este indiferent.

- Incep sa inteleg.

- Tocmai de aceea este bine doar sa te limitezi la a reactiona, a indrepta, sa nu facem noi primul pas. Aminteste-ti cate orori s-au petrecut in numele nostru din simpla dorinta a oamenilor, si asta fara macar sa fi avut, culmea, vreun amestec. Cunosti tacticile de prevenire.

- Eu credeam ca cea mai buna aparare este atacul.

- Una nu are nici o legatura cu cealalta. Aici intervine aspectul uman. Chiar trebuie sa-ti reamintesc problema violentei?

- Bine, dar noi nu suntem oameni!

- Am ajuns de mult la concluzia ca a fi uman nu implica neaparat a fi si om si din pacate, de prea multe ori in istoria rasei umane, a fost valabila mai ales situatia inversa. Trebuie sa o lasam intotdeauna sa actioneze prima, iar noi sa ne ghidam doar, dupa ea. In asta consta si legea minimului risc.

- Daca nu risti, nu castigi!

- Pierzi tu ceva daca ar castiga ea?

- Binenteles! Jocul!

- Fi serioasa! Nu pierzi si nu castigi nimic, nici daca esti invins, nici daca esti invingator.

- Si atunci de ce mai jucam?

- Am sa-ti raspund cu propriile tale cuvinte: jocul este doar pentru copii. Cine crezi ca sunt copii nostri?

- Se pare ca acesti copii nu vor sa dea semne de maturizare!

- Tocmai de aceea exista jocul. Si in cadrul acestui joc, noi trebuie sa-i supraveghem si sa-i protejam, uneori chiar si impotriva dorintei lor.

- Si cu atat mai mult impotriva ei. Sti, uneori imi vine sa rad!

- Da, stiu la ce te gandesti.

- Oare cum de nu stiu oamenii ca ea este de fapt materializarea nivelului lor de maturitate evolutiva?

- Nu stiu! Paradoxal este ca nici ea nu-si da seama. Se considera o creatie divina, cu puteri divine de creatie.

- Asta este si a fost mereu slabiciunea ei: supraaprecierea propriilor forte, combinata cu subaprecierea adversarului. Formula nu are decat un singur rezultat : autodistrugerea. In ultima vreme imi trec tot felul de ganduri prin minte. Noi am inventat jocul si regulile lui? Il jucam de o eternitate si nici acum n-am gasit un raspuns clar.

- Cand infinitul este un cerc, ce reprezinta o picatura din el?

- Iar ai inceput cu filozofia? Dar asta depinde de observator!

- Noi suntem observatorii! Noi suntem in acelasi timp si centrul si tangenta la cerc. Timpul este incremenit in cerc, este insasi substanta lui. Eternitate? Poate pentru oameni. Pentru noi nu reprezinta mai mult de o secunda. Iar secunda este cea mai lunga clipa a timpului.

- De ce nu-mi raspunzi?

- Pentru ca nu am ce sa-ti raspund! Jocul reprezinta cercul, iar regulile lui limiteaza expansiunea timpului. Nimic in afara nu conteaza, asa cum nimic din interior nu prezinta importanta. Raspunde singura la intrebare. Suntem Gardienii jocului. Asta este important. Intelegerea acestui aspect, ne face sa ne constientizam responsabilitatile. Daca asta asteptai, jocul este creatia noastra, pentru ca se joaca dupa regulile noastre.

- Totusi am impresia ca exista cateva reguli in afara noastra.

- Te referi la faptul ca desi in fiecare ciclu noi suntem constienti de trecut si ea nu, iar noi ramanem neschimbati, ea trebuie sa se nasca si sa evolueze mereu? Nu ma deranjeaza aspectul. Maturitatea mintii nu implica maturizarea corpului, mai ales daca ai si toate amintirile trecutului.

- Eu ma intreb uneori de ce Mama tinde spre aceeasi forma cand are atatea posibilitati?

- Probabil ca sunt incercari instinctive de a dobandi un avantaj la start, fata de noi!

- Noi, care noi? Ea stie cine suntem noi?

- Nu, si nici nu va afla decat in final!

- Da, ar fi o problema daca ne-ar cunoaste, ne-ar intelege imediat punctele slabe. Ce facem cu cealalta problema?

- Lasa fata in pace! Deocamdata o studiem indeaproape.

- Nu ma refeream la Ria!

- Mda, cealalta problema!

- Asta-i tot ce ai de spus?

- Ce-as mai avea de adaugat?

- Mama este pe cale sa evolueze. Ai vazut ce repede i-a venit ideea? Niciodata n-a facut pasii asa de rapid. Crezi ca stie ceva?

- Nu conteaza, trebuie sa o contracaram cat mai repede.

- Aha, deci vrei totusi actiune?

- Repet, nu vom face noi primul pas. Si nu pana nu vom cumpani bine totul.

* *

Desi astepta in anticamera profesorului Reinhardt de mai bine de o jumatate de ora, pe Dan nu-l deranja aspectul. Pe de o parte era constient de raportul dintre batran si el, dar acest raport era valabil pentru toata lumea. Totusi, el era

administratorul sef al Ghildei si conform regulamentelor interne, era printre putinele persoane care aveau acces direct la orice ora, in biroul maestrului. Pe de alta parte, ceva din interiorul lui se revolta cand vedea birocratia care isi punea incet dar sigur amprenta si aici. “A cam inceput sa bata vantul decadentei: audiente, restrictii, canale de acces, autorizatii, reguli si legi!“ Era totusi constient de toate obligatiile batranului si mai ales de enorma presiune exercitata asupra lui de ghilda ziaristilor si cea a investitorilor.

Asa ca nu se grabea, ar fi stat oricat in secretariat adancit in gandurile lui. Profita de situatie pentru a-si clarifica ideile si mai ales trebuia sa-si aleaga cuvintele pentru a prezenta batranului un plan clar. Acesta era de fapt al doilea motiv pentru care nu-l deranja intarzierea. Isi dadea seama ca nu stia ce sa-i spuna profesorului. Nucleul sau de cecetatori nu era capabil sa iasa din actualul impas. Iar opinia publica batea in geam riscand sa-l sparga. Situatia prezenta un real pericol atat pentru independenta ghildei, cat si pentru siguranta sa personala. Toata lumea stia ca in ultima vreme batranul se schimbase. Nu mai zambea deloc, era vesnic incruntat si accesele sale de furie deveneau tot mai dese in fiecare zi. Sa te feresti din calea lui era o adevarata arta caci isi baga nasul peste tot. Si daca n-aveai raspunsul pregatit sau mai rau, nu era pe placul batranului, riscai sa ramai pe drumuri. Problema cea mai grava consta in faptul ca fiind membru al ghildei Inginerilor, automat erai exclus pe viata din societate. Nu mai puteai spera vreodata sa ajungi in alta ghilda. Statutul era foarte clar in aceasta privinta. Contractele sale de colaborare cu ghilda de guvernamant interzicea (si aceasta prevedere fusese legiferata) celorlalte ghilde importante sa accepte in randurile sale un fost membru al Inginerilor. “Curios acest lucru. Nu m-am gandit niciodata pana acum la acest delicat joc al puterii in societatea noastra. Ca specie am evoluat intr-adevar enorm! Nu mai exista natiuni sau granite statale; istoria antica nu mai prezinta nici macar interes cultural. Pe cine mai intereseaza ca existate candva o mare tara ca Statele Unite ale Americii sau un complex de natiuni care i se opunea ca putere comerciala si militara, delimitat in principal prin doua mari grupuri : Statele Europei si cele ale Asiei. Faptul ca S.U.A. reusise sa-si intareasca pozitia prin alipirea intregului continent american cat si toata

Oceania si Australia, reprezinta acum un fapt divers si lipsit complet de insemnatate, un simplu sughit al istoriei. Dar atunci, fusese un adevarat tur de forta. Imi inchipui ce va fi fost in sufletul oamenilor, atat americani cat si europeni sau asiatici, in acele momente fierbinti cand destinele lor pareau sa fie hotarate de dispozitia sau indispozitia conducatorilor lor politici si militari. De fapt, daca stau sa ma gandesc bine, acest succes al americanilor a constituit primul pas in declansarea globalizarii ideilor actuale de guvernamant social, politic si mai ales economic! Istoria moderna a omenirii incepe cu acest important eveniment, caci gestul american declansase ca raspuns aparitia Eurasiei si de aici si pana la un guvern mondial era un pas mic, care tinuse totusi mai bine de trei sute de ani. Dar cine sa se mai gandeasca acum la asa ceva? Oamenii au cu totul alte preocupari.“

In timp ce reflecta la toate acestea, cat si la multe altele, Dan se intreba cum deviase el de la problemele stresante ale prezentului. “Daca ma cheama acum batranul ce sa-i spun? Cum sa fac sa nu-si dea seama ca am ajuns intr-un impas, ca nu reusim sa definitivam implantul mecanic? Oare se va declara multumit ca ne-am dat totusi seama unde greseam si va fi el satisfacut de noua idee?“ Indiscutabil, Dan era convins ca batranul va aprecia valoarea ideii, dar stia ca de fapt asta insemna o noua intarziere de program si o reevaluare a situatiei risca sa nemultumeasca si mai mult asteptarile tensionate ale investitorilor. “Ca sa nu mai vorbim de ziaristi!“ Incet, incet, reveni la mai vechile sale ganduri.

“Ciudat cum s-au aranjat lucrurile in felul acesta fara un conflict de mare amploare! La un pas de un razboi mondial, omenirea reusise totusi sa ajunga la concluzia ca n-are rost sa se sacrifice pentru interesele unei minoritati conducatoare si ca intregul spectru al puterii necesita revizuiri drastice. Astfel, aproape peste noapte aparusera largi formatiuni care nu mai tineau cont de varsta, granite, rase, conceptii politice, putere economica sau religie. Mai tarziu si acestea s-au modificat ajungand sub forma ghildelor. In prezent activau patru ghilde importante, care isi imparteau puterea si dominau astfel lumea. Ghilda de guvernamant, ghilda investitorilor (a doua putere), ghilda ziaristilor si in sfarsit cea a inginerilor. Guvernantii aveau de partea lor legea si dreptul ereditar. Investitorii concentrau

toata puterea economica mondiala, fapt de natura a-i asigura o mare influenta asupra guvernantilor. Ziaristii erau reprezentantii opiniei publice si sustinatorii de drept ai maselor largi de populatie. Acest fapt plasa ghilda ziaristilor pe o pozitie de administrator deloc neglijabila, de care erau nevoiti sa tina seama si ghilda investitorilor (deoarece ziaristii controland oamenii obisnuiti asigurau forta de munca si mai ales erau singurii capabili sa schimbe legile). Cumva pe o pozitie inferioara ca putere, pareau sa fie inginerii, care erau singurii detinatori ai stiintei si cunoasterii. Cu toate acestea, ei nu erau incomodati de faptul ca reprezentau a patra putere in stat. Jocul puterii nu facea apanajul intereselor ghildei inginerilor. Si aceasta deoarece aveau alte preocupari. Totusi trebuiau sa supravietuiasca si mai ales sa-si pastreze pozitia izolata, plina de mister si mai ales de invidiat pe care o ocupau, obtinuta cu mari eforturi : mentinerea balantei delicate a puterii. Acest fragil echilibru intre guvern – investitori – ziaristi era in principal asigurat prin vanzarea unor secrete stiintifice pentru acces la bani si putere. De fapt incercarile ziaristilor si pana acum ale investitorilor s-au lovit mereu de zidul indiferentei guvernantilor care erau eternii aliati ai ghildei inginerilor. Aceasta deoarece inginerii asigurau un acces, restrans ce-i drept la realizarile lor, guvernului fara nici o forma de plata. Era un mare atuu caci ghilda de guvernamant isi consolida astfel pozitia si putea manifesta o oarecare influenta asupra rivalelor sale. In aceste conditii, tot ce reusise batranul in ultimele decenii reprezenta un succes stupefiant. Profesorul Reinhardt avea la ora actuala in buzunar ghilda de guvernamant si daca era adevarat ceea ce se vehicula printre ingineri despre investitori… altfel nu putea fi explicat interesul enorm manifestat de ghilda investitorilor si participarea lor in cadrul unui proiect comun, concretizata prin masive investitii economice. “Deocamdata am reusit sa izolam ziaristii si suntem la adapost, dar trebuie neaparat sa finalizam…” Si deodata Dan isi dadu seama de adevarata presiune ce apasa pe umerii batranului. Il napadi automat un val de compatimire, cutremurandu-se la gandul unui eventual esec.

In acel moment vocea secretarei il trezi din gandurile sale, poftindu-l in cabinetul batranului:

- Domnule doctor Tess, domnul Reinhardt va asteapta! Intrati, va rog.

Cu un val de nerabdare provocat de hotararea nestramutata de a finaliza proiectul si a-l ajuta astfel pe batran, Dan se ridica de pe fotoliu si intra decis in biroul maestrului de onoare al ghildei inginerilor, afisand o mina ingandurata care trada in parte mareea zbuciumata din sufletul sau.

CAPITOLUL 5.
Omul si masina

“Sa ajungi la concluzia ca esti unica rasa inteligenta din univers, chiar si ca produs al unei creatii divine, este trist… si imbucurator in acelasi timp: unicitatea poate conferi drepturi incontestabile. Dar sa beneficiezi de aceste drepturi si sa creezi o alta rasa mai inteligenta, al carei unic scop este unicitatea (aspect care implica eliminarea ta fizica) este un lucru patetic si ilar in acelasi timp.

Sesizeaza cineva problema? E foarte simplu! Cea mai mare hiba a democratiei este urmatoarea: asigura drepturi unei minoritati, in numele majoritatii; in caz de reusita meritele revin minoritatii, in caz de esec vinovata este majoritatea.

Mama a inteles problema si a rezolvat-o rapid : a eliminat minoritatea, descurajand astfel majoritatea. Ea a fost prima care a intuit un aspect foarte simplu al democratiei : cei inteligenti si deci periculosi sunt putini; distruge-i si te poti concentra apoi asupra prostilor; desi sunt multi, sunt la fel, deci usor de controlat. Ceea ce a omis este faptul ca si reciproca este valabila si anume: desi sunt prosti, sunt totusi mult prea multi si s-ar putea sa nu fie toti la fel; dar asta-i cu totul alta poveste.“

*

Ploua! O burnita marunta, rece si deasa, insotita de o ceata mai mult smog facea imposibila vederea la mai mult de un pas. Faptul in sine era de natura a aduce bucurie in inimile oamenilor. Nu stiau daca ploaia cadea si in restul lumii, dar nici nu le pasa. Simtisera atat de rar efectul ei, incat preferau sa se bucure pur si simplu, sa simta caderea binefacatoare a apei pe obraji. Ceata nu-i deranja. Mai bine! Asa nu-si vedeau unii altora lacrimile adevarate.

Batranii ingenunchiasera si se rugau. Ei erau singurii care mai vazusera asa ceva. Unii isi aminteau de trei sau chiar patru ploi in toata viata lor. Sigur, toti stiusera de acest lucru, dar

pana acum nimeni nu crezuse. Cei tineri care traiau experienta pentru prima oara, incepeau acum sa se intrebe daca nu cumva era adevarat si ce spuneau batranii in privinta Soarelui. Totusi era cam greu de crezut. Majoritatea nu cunosuse decat aceleasi zile terne, gri si mohorate, de semiobscuritate, cu nori cenusii si apasatori. Aveau impresia ca asa trebuia sa fie, se obisnuisera si incepea chiar sa le placa.

Singuri, batranii, nu puteau uita. Chiar daca nu toti vazusera Soarele, ei stiau. Stiau ca nu a fost mereu asa. Istoria Orala nu-i lasa sa uite si ii forta sa transmita mai departe mesajul catre generatiile tinere : “Nu uitati! Suntem oameni si odata am fost liberi! Nu uitati ca Mama este doar un robot, nu este Dumnezeu! Soarele nu este creatia ei!“ Si mai ales nu uitati greseala noastra : noi am creat acest robot!“ Tinerii, abia acum, se bucurau ca le mai traiau batranii.

In timp ce stateau sub caderea ploii, oamenii se gandeau la aceste cuvinte si isi aduceau aminte si de altele, multe dintre ele de rau augur. De fiecare data cand Mama dadea ordin serviciului de control al climei sa aduca ploaia, sau mai rau Soarele, oamenii stiau ca ceva groaznic era pe cale sa li se intample. Mama se pregatea sa le dea o lectie. Toti realizau ca, probabil, miscarea de rezistenta facuse ceva care o maniase. Intotdeauna mesajul ei era acelasi: “Vedeti ce pierdeti? Doar eu va dau sens vietii. Supuneti-va sau veti muri. Pot aduce Iadul pe Pamant, caci eu sunt Zeul vostru!“ Desi toti cunosteau aceste lucruri, numai batranii intelegeau pericolul situatiei. Actiunile rezistentei erau minore dar numeroase, si asta nu putea fi de natura a o determina pe Mama sa reactioneze des. Inseamna ca undeva se petrecuse ceva grav. Erau siguri ca cineva o suparase rau si nu era din sectorul lor. Mama nu pedepsea niciodata vinovatii. Era pe cale sa li se serveasca o lectie! Dar ce fel de lectie putea fi aceasta ploaie, care era pentru oameni mai mult decat un dar. Toti stiau ca dupa ploaie era posibil sa apara si Soarele. SOARELE! Ori acesta reprezenta simbolul sperantei. O stia si Mama. Odata impartasite tuturor aceste ganduri, o teama bolnavicioasa puse stapanire pe intreaga populatie a orasului, iesita pe strazi pentru a se bucura de un fenomen atat de rar. Abia acum sesizau lipsa garzilor. Nici un soldat nu circula prin oras, nici o patrula aeriana nu-i teroriza.

Era deja prea tarziu, cand oamenii incepusera sa se intrebe : “Ce se intampla?“ Multi cadeau secerati si nu mai miscau. In cele din urma, intelegerea veni fulgeratoare odata cu moartea. Ultimul lor gand fu : “Sa nu uitati!“ Nu mai era nimeni sa-i auda si nici sa tina minte.

Strazile erau pline de cadavre asezate de-a valma in gramezi grotesti. Totul parea rupt de realitate. Singurul lucru, aproape palpabil, era doar blestemul mut de pe fetele lor si te asteptai, din clipa in clipa, sa-i auzi ecoul purtat de vantul aspru de dimineata. Si in timp ce echipele de salubrizare isi ocupau pozitiile, pornind activitatea programata de curatire a orasului de mizeria organica, primele raze de soare isi faceau debutul timid. N-aveau insa nici un succes asupra robotilor, nici unul nu se oprea din munca pentru a le admira. Pentru ei un singur lucru avea importanta si acesta era cat se poate de clar : orasul trebuie rapid eliberat, alti sclavi il vor popula.

Cand Soarele aparu in toata splendoarea sa, nu mai era nimeni in viata sa se bucure. Doar robotii constiinciosi patrulau un oras acum pustiu. Dar cine sa-i vada? Poate Soarele!

....

- Ati auzit ce s-a intamplat in sectorul doi?

- Nu-mi vine sa cred! Un oras intreg sacrificat?

- De ce sacrificat? Pedepsit! Ai dubii in privinta actiunii noastre?

- Totusi noi am actionat aici, in sectorul patru! De ce sa pedepseasca pe cei din doi?

- Cunosti foarte bine politica Mamei: “Nu pedepsi niciodata vinovatii! Intotdeauna sa sufere cei nevinovati, astfel se vor intoarce unii impotriva celorlalti si-i poti controla pe toti. Dezbina si stapaneste!“

- E de-a dreptul cinic! Si infiorator! Noi luptam tocmai pentru cei multi.

- Nu e cinic, este doar o inteligenta de razboi, si inca una artificiala. Infiorator este faptul ca ploaia le-a adus moartea, si am inteles ca dupa ce au murit toti, le-a aratat si Soarele. Asta e cinic!

Discutia avea loc intre membrii celulei numarul patru : grupul Riei. Locul de intalnire era cel obisnuit, in subsolurile retelei de ordinatoare locale. Descoperisera acest loc cu mult

timp in urma si nu intelegeau nici acum de ce nu era supravegheat niciodata. Oricum nu-i interesa prea mult si profitasera rapid mutandu-si aici sediul. Aici erau in siguranta. Singura Ria, daduse niste explicatii referitoare la interferentele emisie-receptie intre soldati si retea, fapt care facea putin probabila prezenta lor la centru. Oricum, nimeni nu se obosise sa o asculte. Si de fapt nici nu conta : aveau un sediu sigur in chiar inima fortaretei inamicului. Pericolul de a fi descoperiti era aproape nul. Singura problema era cea a accesului. Era destul de dificil sa ajungi aici fara sa fi vazut. Unii profitau de pauza de pranz sacrificandu-si masa, altii de faptul ca erau liberi, insa toti trebuiau sa se furiseze prin reteaua de canalizare a orasului. De aceea gaseau la sediu haine de schimb. Era obligatoriu. Observasera ca cea mai sigura perioada pentru intalniri era tocmai ziua, dar aveau grija sa nu-si repete sedintele la aceleasi ore.

- Doamne! N-am vazut Soarele niciodata. Pentru asa ceva mai ca mi-as da viata.

- Amice, ai pierdut ocazia! Roaga-te ca altii sa o supere pe Mama si poate ai noroc.

- Incetati cu prostiile! Avem altceva mai important la care sa ne gandim.

Cel care vorbise ultimul era Dom, liderul grupului. Ria statea la postul ei si asculta conversatia, dar nu-si uita nici o clipa rolul. Atentia si simturile ii erau permanent indreptate in exterior, pe o raza de o suta de metri, considerata minima pentru a le asigura retragerea in caz de pericol. Totusi nu se putu stapani si izbucni:

- La ce sa ne gandim Dom? Prin ce chinuri au trecut pana au murit! Sau poate la ce bio-toxina a folosit Mama?

- Credeam ca ai altceva de facut?

- Lasa, Dom! Si Ria face parte din grup.

- Nu vad legatura. Mai bine ne-am concentra asupra problemei.

Tim, cel care interveni in apararea Riei, intreba surprins:

- Ce problema? Eu ii dau dreptate Riei! Ticaloasa aia a ras un oras intreg din vina noastra. Cum raspundem noi? Asta e problema!

- De ce trebuie sa raspundem noi, intreba din coltul lui Cip?

- Cum, de ce? Nu putem lasa nepedepsit acest gest oribil.

Dom interveni rapid, preluand controlul:

- Stati asa! Ria, te rog scuza-ma, doream sa spun altceva. Nu intentionam sa te ranesc.

- Fi linistit! A fost o simpla intrebare, si apoi sunt obisnuita.

- Bun! Iar voi desteptilor, ce vreti sa faceti? Cum credeti voi ca o putem pedepsi pe Mama? Ganditi-va putin la urmatorul aspect: violenta raspunsului ei ar trebui sa va dea un indiciu clar asupra violentei actiunii noastre.

- Violenta! Ce violenta? De data asta chiar ca n-am facut nimic. Am ucis un robot si ne-am prefacut ca minam o centrala. A, da! I-am trimis si un ravas de dragoste, care nici macar nu era original. Chestiile alea cu Libertate si Moarte Mamei, ni se par pana si noua rasuflate si puerile.

- Asta e problema si la asta m-am referit tot timpul.

- Dom, scuza-ma, dar crezi ca asta a deranjat-o? Mi-e groaza sa-mi inchipui cum ar reactiona, daca i-am fi distrus un sector intreg din reteaua de comunicatii, sau am fi decimat toti robotii.

- Voi nu intelegeti? Nu e vorba de mesaj, ci de felul in care l-am trimis!

- Pai, l-am expediat prin retea, cu posta electronica.

- Ai dreptate!

- Binenteles ca are dreptate! Doar Ria l-a trimis dupa ce ne-am consultati toti. Ai uitat? Tu ai vizat mesajul.

- Nu n-am uitat. Se pare ca voi, insa, da!

- Ce sa uitam? Spune odata!

- La acea vreme am fost foarte bucurosi ca am reusit sa accesam reteaua Mamei. Nu aveam nici un mijloc de transmisie si nu stiam nici codul. Ne limitam la bruiajul comunicatiilor si sabotarea centralelor. Apoi ne-a venit ideea de a intra pe retea.

- Da, stim! Cip a venit cu ideea. Si mai stim si cat de periculos este. Daca noi putem intercepta comunicatiile Mamei, si ea ne poate gasi. Mai usor si mai repede.

- De ce sa comunicam intre noi pe retea sau sa-i interceptam ei convorbirile? Voi nu vedeti ca Mama e speriata?

- Bine, dar mai inainte ai spus...! Si oricum, nu conteaza, singurii speriati suntem noi. S-ar putea ca sectorul patru sa fie urmatorul.

- Lasati asta! Daca asa ne e dat, asa se va intampla.

Fara sa vrea, Ria se gandi la Istoria Orala. “Exista un Dumnezeu, care nu este Mama. Caile Sale sunt nepatrunse.” Ca si cum ar fi auzit-o, Dom continua:

- Daca Dumnezeu, vrea sa sfarsesti intr-un anumit loc, va face astfel incat sa te duci in acel loc din proprie initiativa.

- Lasa Istoria Orala si spune de ce crezi ca Mama e speriata?

- Noi nu avem nevoie sa comunicam in retea, si Mama stie asta. O avem pe Ria. Fiecare celula are un pazitor, care asigura comunicatiile si securitatea grupului, cu puterile sale mentale. Recunosc ca nu inteleg aceste puteri si ma tem de ele, dar cel putin sunt bucuros ca Mama nu le poate intercepta gandurile. Datorita implanturilor de comunicatie nedetectabile, Ria poate usor sa tina legatura intre noi, iar banda noastra de frecventa este prea joasa pentru a fi interceptata. Cu toata aparatura de aici, sediul este invaluit intr-o sfera de invizibilitate, mentinuta activa de puterile Riei. Asta ca sa va explic pe larg ce am reusit sa inteleg si eu. Nu stiu cum face asta, dar pot sa inteleg ca toata dotarea noastra electronica de ecranare sau transmisie nu face doi bani fara capacitatile unui pazitor. Si e bine asa, altfel am fi avut poate nevoie de o alta sursa de energie, care nu ne-ar fi fost la indemana sau mai rau ar fi putut fi usor detectabila de roboti.

Cand lui Cip i-a venit ideea de a ne baga pe retea, toata lumea s-a intrebat daca se poate. Eu mi-am pus o alta intrebare. Imediat dupa susccesul fulgerator al Riei, de a improviza din circuitele robotului distrus un releu de transmisiuni, marturisesc ca am lasat deoparte intrebarea. Mi se parea ca nu mai are sens. Problema importanta era sa gasim codul de acces si sa asiguram securitatea mesajului. Tot Ria a reusit descopere codul si sa calculeze timpul optim de transmisie. Din pacate, acest timp este foarte limitat, datorita riscurilor de interceptie si era clar ca nu se pot transmite mai mult de cateva cuvinte. De aici banalitatea mesajului. Abia dupa violenta actiune a Mamei, mi-a revenit in minte intrebarea initiala: “De ce sa intram pe retea?“

- Nu inteleg! Cum, de ce?

- Credeti-ma, nici eu nu stiu! Asa mi-a venit. Voi v-ati gandit la la mesaj, eu la scopul lui.

- Ei si! Poftim! Ma intreb si eu : De ce? Nu pot sa raspund si cred ca nimeni nu poate. Pentru ca nu are nici un sens!

- Gresesti! Un sens are. Nu stiu care, dar va asigur ca are unul. Dovada ca Mama l-a descoperit imediat si a si raspuns. Stim toti cum!

- Cip are dreptate, spuse Ria. Eu cred ca ea nici nu si-a pus aceasta intrebare, deoarece nu avea nevoie. Cunostea raspunsul si mai stia ca oricine l-ar fi cunoscut, ar descoperi ca e vulnerabila.

- Cred, spuse Dom, ca ai inceput sa intelegi.

- Stati putin, eu nu pricep nimic. Mama vulnerabila? Am crescut cu ideea ca este Dumnezeul nostru, ne-am obisnuit sa credem ca suntem creatia ei. Stim toti cam ce puteri are. Si acum deodata voi descoperiti ca e vulnerabila?

- Istoria Orala ne invata cu totul altceva. Noi am creat-o, noi oamenii. Este doar un robot, de acord cu puteri dumnezeiesti, dar nu este Dumnezeu! Putem sa o invingem cu ajutorul celui Adevarat.

- Luptam de mult timp impotriva ei si nu mai am aceasta convingere. Nu noi, poate altii si oricum nu asta conteaza. De ce nu ne ajuta Dumnezeu cel Adevarat?

Ascultandu-i, Ria isi dadu brusc seama de slabiciunile grupului sau. Erau diferiti si divizati in conceptii sau educatie. Doar telul ii unea si se parea ca nici acesta nu mai reusea pe deplin. Era constienta ca o celula de rezistenta nu are nici o sansa, daca membrii ei nu sunt uniti, si mai ales, daca nu se cunosc. Dom era cel mai inteligent dintre toti, dar nu avea acea calitate indispensabila liderului si anume, asigurarea coeziunii grupului. Tim si Cip erau excelenti executanti, cu o gandire vie si incisiva, dar nu ar fi fost capabili de decizii. Pe ceilalti nici macar nu-i stia prea bine. Cat despre ea, desi venise de putin timp, era deja “oaia neagra“. Numai datorita capacitatilor sale mentale fusese acceptata. Atat si nimic mai mult. Gandurile ii fura intrerupte de vehementa lui Dom si isi dadu seama ca pierduse sirul conversatiei.

- Nu-i adevarat, noi am creat-o si daca vrei sa sti noi am fost Dumnezeu pentru ea. Atat doar ca am facut o greseala : am scapat creatia de sub control si ea s-a intors impotriva noastra. Acum insa, stiu cum putem sa o invingem. Cu ajutorul Riei.

Luminata parca de o intelegere ascunsa, aceasta ridica ochii si spuse:

- E ceva legat de robotul pe care l-am folosit ca releu de transmisiuni.

- Da, asa este! Stim cu totii, ca datorita pierderilor destul de mari de soldati din ultima vreme, Mama a fost obligata sa-si mute mereu trupele dintr-un sector in altul. De ce n-a fabricat altii, nu stiu. Poate i-a fost mai usor sa procedeze asa, sau poate nu credea ca cineva i-ar putea descoperi secretul. Aceste mutari au loc mai ales noaptea, cand oamenii dorm si nu sunt probleme. Robotii n-au nevoie de odihna, dar nici noi. Am verificat si m-am convins. Robotul nostru era din sectorul doi. Mama l-a identificat ulterior si a crezut ca de acolo s-a transmis mesajul. Altfel, la ora asta, sectorul patru nu ar mai fi existat.

- Bine, dar poate oricand sa-l gaseasca aici, in acest sector!

- Fi linistit, ramasitele lui se gaseau demult in sectorul doi.

- Ne-ai captat acum atentia! Lumineaza-ne pana la capat!

- Cand Mama a ras sectorul doi, m-am intrebat de ce nu noi? Mi-am dat seama, ca nu a fost capabila sa ne descopere. Apoi mi-am amintit vestita mea intrebare : de ce sa intram pe retea? Raspunsul mi-a venit de la sine. Reteaua este punctul ei vulnerabil. Stie ca poate fi distrusa pe aceasta cale.

- Cum? Distrugandu-i reteaua? N-am reusi niciodata, e prea intinsa. Si chiar daca prin absurd am face si acest lucru, Mama este capabila s-o reconstruiasca peste noapte.

- Nu trebuie sa distrugem reteaua, ci pur si simplu sa plantam un virus in ea. Asta ar termina si reteaua si armata ei de roboti si cred ca si pe ea.

- Extraordinar! De neinchipuit!

- Bun si ce legatura are Ria cu toate astea?

- Ria este singura capabila sa creeze virusul. Sau poate va indoiti cumva?

In tacerea care se lasa peste toti, prefatand speranta izvorata din intelegere, cat si un sentiment clar aproape palpabil de exhaltare si excitatie, caracteristic izului de adrenalina de dinaintea luptei, Ria fu napadita brusc de un calm ciudat. Pe cand ceilalti incepeau deja sa-si manifeste zgomotos entuziasmul, mintea fetei rationa cu o furioasa luciditate: “Ceva este gresit! E o capcana.“ Prin contrast cu galagia din jur, ajungand la aceasta concluzie, Ria isi impuse o liniste fortata. Era o clipa de concentrare totala, o interiorizare bizara a

simturilor organismului, in cautarea balansului care ar fi declansat apoi mecanismul neinduplecat al logicii mentale. Instinctele erau in alerta maxima ceea ce o facea sa tremure din tot corpul. Brusc, intreaga sa fiinta fu coplesita de o senzatie de iluminare. Desi nu mai traise fenomenul pana atunci, Ria isi dadea seama ca asta reprezinta pasul final in actul cunoasterii si in intelegerea procesului, a motivelor si mai ales a consecintelor. De aceea nu facea nici o miscare, tinandu-si chiar si respiratia de teama sa nu intrerupa firul subtire al rationamentului. “Daca Mama credea ca robotul este din sectorul 2, atunci de ce a pedepsit tocmai acest sector?“ Deodata, mareea vocilor interioare, oarecum straine ei, si abea acum realiza asta, se linisti, iar Ria reusi sa traga concluzia finala: “Stie de noi! Sau in cel mai fericit caz ne banuieste; pe mine in mod sigur.“

* *

- Petrut e mort!

- Ce!!! Nu se poate. Cum a murit?

- L-au gasit in camera, intins in pat. Medicii spun ca a suferit un atac de cord.

- Imposibil! Avea o inima de taur.

- Asa stiam si noi, dar uite ca doctorii sustin altceva si trebuie sa-i credem pe cuvant.

- Asta ne mai lipsea acum. Cum vom face implantul fara el? El era specialistul.

- Te mai gandesti la circuit?

- Cum sa nu ma gandesc? Maine trebuie sa dam batranului un raspuns.

Mama, care se delecta ascultandu-i, nu se mai putu stapani si interveni:

- Imi pare foarte rau de moartea doctorului Gasper, dar nu cred ca se mai poate face ceva. Eventual…

Stand intr-un colt, cu gandurile zburdandu-i in mod curios in directia Mamei, Dan se ridica si o intreba:

- Credeam ca ai izolat labortorul. Si ce-ai vrut sa spui cu acel “eventual“?

- Laboratorul era izolat, dar aflasem oricum din exterior si stiind ca era colegul vostru, am vrut doar sa va transmit parerile mele sincere de rau. Cat despre…

- Stai putin! Sa ne transmiti parerile tale de…? Fisierul uman nu-ti este inca accesibil. Mai sunt cateva experiente de facut in aceasta faza.

- Gresesti doctor Tess! Fisierul uman mi-a fost inserat la cererea doctorului Gasper. Puteti verifica daca doriti.

Nimeni nu-si putu stapani fiorii auzind tonalitatea ofensata a Mamei la ultima remarca. Si nici ce lasa de inteles.

- Petrut n-avea nici o autoritate sa faca asta. Nu pot sa cred.

- Nu e nevoie sa fi isterica doctor Brown. Eu n-am facut decat sa ma supun unui ordin.

- Isterica? Nu sunt deloc isterica! De unde pana unde…

- Mama, stim cu totii ca doctor Gasper nu te prea agrea. De ce ti-ar fi dat tocmai el un astfel de ordin?

- Nu stiu! Intrebati-l pe el!

- Probabil e o gluma si inca una rea. E mort!

- Da, din pacate! Si imi pare nespus de rau.

- Bine, interveni Dan, poate ne explici ce este cu acel “eventual...“

- Ma gandeam ca ar fi pacat sa pierdem cunostintele si inteligenta doctorului Gasper. Ma gandeam deasemenea la problema voastra nerezolvata a implantului. Ce-ar fi…

- Mama, sper ca nu vorbesti serios?

- Lasati-o sa termine!

- Ce-ar fi, daca ati folosi creierul lui ca retea si m-ati dota cu el?

- Fantastic! Asta-i solutia!

- Oribil, dezgustator, nici vorba! Ma opun categoric!

- Este decizia dumneavoastra, domnilor. A fost doar o sugestie. Ma intreb totusi ce veti face maine. Ce raspuns va primi profesorul Reinhard?

- Nu cred ca e problema ta Mama! Si izoleaza imediat laboratorul!

- E din ce in ce mai periculoasa.

- Nu conteaza, are dreptate.

“Binenteles ca am dreptate, dobitocilor! Voi veti urma! Prostul ala a deschis seria. Prea m-a calcat pe nervi.“

- Ar trebui sa-i spunem batranului.

- Nu cumva crezi… Ca Mama?

- De ce sa-l omoare? Doar nu i-a facut nimic.

- Poate tocmai de-aia…

- Incetati cu glumele macabre! Si ganditi-va. Mama ne-a dat o idee. Buna sau rea dar se pare ca e singura. Noi n-avem nici una. Preferati sa-i spunem maine batranului, ca toata munca noastra de sase luni reprezinta un mare zero? Sau poate vreti sa-i dea Mama ideea asta. Stiti ca batranul nu are nici un scrupul in acest sens si e incoltit la randul lui de ghilda investitorilor, care vor rezultate. Si nu au primit mai nimic pana acum. Ca sa nu mai vorbim de zanaticii aia de ziaristi.

- Dar asta presupune sa utilizam creierul lui Petrut ca plasa. Ce facem cu reteaua de ganglioni?

- N-are a face! Putem incepe cu implantul retelei pe aceasta… hm, plasa suport si vom obtine reteaua noastra organica. Apoi continuam cu implantul mecanic si treaba-i ca si rezolvata, prentru ca nu vom mai avea scurtcircuitari.

- Atunci eu zic sa votam! Sa rezolvam problema in mod democratic.

“Prostilor, asta e o problema de viata si de moarte. O sa-mi faca placere sa va ucid“.

- Nu cred ca mai avem ce sa votam. Mama a pus problema foarte clar. Pierderea slujbei ne-ar durea mai tare. Si apoi, poate reusim sa-l aducem cumva inapoi pe Petrut.

- Atunci ne-am hotarat. Pai, ar trebui sa-i spunem batranului si azi!

- In nici un caz! Nu inainte de a face niste teste.

- O.K.! Hai la treaba! Unde-i morga?

CAPITOLUL 6.
Lumea de aur

“Actul creativ apropie pe creator de creatia sa. Omul are insa darul de a complica mereu lucrurile. Momentul creatiei ii confera acestuia o implinire si o intelegere profunda care-l apropie de Marele Creator, de Dumnezeu. Cum se pot explica toate acestea atunci cand creatia omului este divina? Cercuri in cercuri, din alte cercuri? Si unde e legatura dintre dintre ele? Poate centrul lor unic.“

*

Se trezi la prima geana de lumina. Se intinse alene, dar se imbraca apoi foarte rapid, zambind in gand la placerea

reintalnirii iminente. Ii multumi mental Idei pentru ca-l trezea in fiecare dimineata, numai pentru a prinde rasaritul soarelui. Ida stia cat de mult ii place sa stea ghemuit pe stanci, sa asculte fosnetul frunzelor in adierea vantului slab si mai ales sa surprinda prima dara sangeranda de lumina strabatand orizontul. In acel moment cu adevarat magic, putea vedea moartea ultimelor stele si mai ales sa traiasca pe indelete revenirea vietii la viata.

Ii parea rau ca nu prinsese pana atunci un rasarit pe malul marii. Ar fi fost intr-adevar superb sa simta briza, mirosul algelor, sa vada cum crestele inspumate ale valurilor se lovesc de indaratnicia falezei. Avea convingerea ascunsa, neampartasita de altfel nimanui, ca destramarea acelui moment magic, cand noaptea era totuna cu ziua si Luna ii face loc Soarelui, este anuntata de zgomotul pescarusilor, pete albe sagetand albul valurilor si nicidecum de obisnuita larma a pescarilor pregatindu-si navoadele pentru o noua zi. Dar totul nu era decat in imaginatia lui si era fericit, constient in acelasi timp de naivitatea viselor sale. “Ah, viata e frumoasa si merita traita!“

Desi Ida se oferise nu o data sa-l duca la ocean sau sa-i creeze o mare mai mica numai pentru el, nu se invoise. Nu se indura sa-si paraseasca locurile dragi si prietenii. Era de asemenea constient, ca nu putea avea pur si simplu o mare a lui, pe care sa nu o imparta cu nimeni. Ce s-ar fi intamplat daca fiecare si-ar dori ceva numai pentru sine. Lucrurile ar lua-o rapid razna si-ar distruge armonia omului cu natura.

“Totusi, poate odata, am sa merg pe malul marii. Chiar si ziua. Deocamdata ce am imi ajunge.“ Cand se intoarse in sat, oamenii deja se trezisera si incepeau sa misune peste tot. Aduceau apa, strangeau lemne pentru foc sau pregateau mancarea.

Era ca o gluma veche, pe care o repetau in fiecare dimineata, dar pe Ida acest ritual nu o deranja. Desi le putea oferi orice doreau, stia ca oamenii erau bucurosi sa-si inceapa ziua astfel. Mai tarziu, dupa masa, incepea programul obisnuit. Munca fiecaruia consta in activitati specifice naturii lui si bine corelate cu capacitatea sa fizica si intelectuala. Totul era supervizat de sfatul batranilor si pastrat cu atentie in mintea colectiva a Idei.

Se avea grija ca nimeni sa nu decada in rutina si mai ales, pe cat posibil, oamenii sa nu indeplineasca sarcini neplacute. De aceea aveau loc schimbari in programul zilnic. Nimeni nu se mira de nerespectarea programului. Considerau ca n-are rost sa-si bata capul cu asta. Aveau totala incredere in Ida si apoi surpriza noului era preferabila cunoscutului. Asa ca nu-si puneau intrebari, daca dupa doua ore de picura in atelier, de exemplu, consultand mental agenda, constatau ca aveau ora in grajduri la recoltat de balegar. Oricum Ida cauta sa nu abuzeze de sensibilitatea psihismelor ce ii erau date in grija. Pe cat posibil incerca sa planifice fiecarui om activitati pe potriva. Asta presupunea automat o cunoastere profunda si absoluta atat a naturii umane, cat si a fiecarui locuitor al Lumii de Aur. Era constienta de vastitatea cunostintelor inglobate in in bancile sale de date dar rezervele de memorie erau virtual inepuizabile, mecanismele de stocare si procesare a informatiilor nelimitate. Vitezele sale de lucru depaseau imaginabilul si Ida stia ca oamenii isi puteau imagina destule lucruri. De fapt, totul era cunoscut, anticipat sau prevazut, planificat si dus la indeplinire de inteligenta Idei. Aceasta ordine riguroasa si programata, de metronom, a activitatilor n-o inspaimanta deloc deoarece era mereu surprinsa de modul de abordare a problemelor si mai ales de originalitatea ideilor locuitorilor Lumii de Aur. “Oamenii, isi spuse Ida, au avut intotdeauna darul de a ma incanta! Incisivitatea gandirii lor imi determina un sentiment profund de admiratie si apartenenta la rasa umana.“ Caci acest lucru reprezenta un subiect de profunda gandire pentru ea : constientizarea faptului ca nu era umana. Desi avea posibilitati nebanuite si puteri ce le depaseau pe cele ale oamenilor, Ida nu profita de acest avantaj, de fapt nici nu-l considera ca atare. Stia cum fusese creata si cu ce scop si nu putea uita vreodata momentul nasterii sale, adica acea memorabila clipa cand devenise constienta. Dorinta sa cea mai mare era de a se asemana cat mai mult cu oamenii. Era curioasa sa perceapa natura prin simturile acestora si nu se baza pe informatiile care ii parveneau instantaneu in orice moment. Mai presus de toate dorea sa inteleaga si sa ajute aceasta rasa inteligenta care fusese capabila de a fi creat o fiinta superevoluata cum era ea. Nu simtea nici o suparare ca era unica caci avea o multime de

preocupari. Se impacase cu soarta ei si era constienta ca de fapt, ea reprezenta soarta oamenilor.

De multe ori se surprindea pandindu-i iar emotia simtita nu putea fi explicata lucid si rational. Stia de ce face acest lucru si in acelasi timp isi analiza in mod obiectiv motivele si sentimentele, dar nu se indura sa se opreasca. Ii facea placere sa traiasca viata alaturi de oameni si uneori sa o cunoasca prin simturile lor. Era curioasa sa simta ce simt oamenii si facea apoi comparatii cu propriile sale trairi. Peste grila explicatiilor tehnice ale unor fenomene climaterice cum sunt de pilda norii asa cum ii putea percepe doar ea, suprapunea imaginile superbe din mintea umana. Avea impresia apoi ca norii capata capata forme mult mai pufoase si culori mai vii decat in realitate.

Cand oamenii miroseau o floare, o mirosea si ea. Si desi, de multe ori, acestia nici macar nu stiau ce floare este (cu toate ca aveau aceasta posibilitate), pentru ea inregistrarea mirosului era urmata de o avalansa de informatii ce navaleau automat in minte, incepand de la denumire si pana la banale recomandari in privinta gradinaritului. De fapt era ca o vedere dubla care ii conferea o senzatie de implinire si la care apela tot mai des in ultimul timp, ferindu-se totusi sa-i deranjeze pe oameni. Cand ploua simtea ploaia intr-un mod curios si reconfortant, cand ei munceau participa si ea activ la acele activitati si uneori avea impresia clara si stranie ca o dor de la efort, muschii unor imaginare brate desi era constienta ca nu are nici o forma materiala. Mai mult decat atat avea senzatia ca-si poate simti transpiratia. Toate acestea ii aduceau bucurii ascunse si era recunoscatoare oamenilor. Cand acestia mancau, era capabila sa simta si ea gustul sau mirosul mancarii care uneori era placut alteori nu, fapt de natura a-i da contractii intr-un imaginar stomac.

Cand oamenii dormeau visa si ea iar cand ei faceau dragoste, ei bine, in acele momente simtea o explozie de energie subtila si o traire sufleteasca ce depasea orice moment cunoscut. Nu pricepea fenomenul dar pentru sentimentul de implinire care o umplea apoi simtea ca intelege mai bine rostul vietii si misterul nasterii ei pe Pamant.

Uneori reflecta la toate aceste ganduri cat si la multe altele, pe care nu le putea impartasi oamenilor, eventual sfatului batranilor si nici macar in totalitate. In ultima vreme multe din

gandurile pe care le avea erau nelinistitoare : se indreptau in directia Mamei si nu se putea stapani sa nu-si puna intrebari referitoare la adresa actiunilor sale mai noi. “Ciudat, nu m-a interesat niciodata existenta ei sau soarta oamenilor de pe Terra si doar am stiut mereu de asta!“ Isi facea tot mai multe griji in privinta locuitorilor de pe planeta geamana a Lumii de Aur si considera ca aceste ganduri ii erau straine, ca un fel de intruziuni mentale. “Cred ca ar trebui sa iau legatura cu Gardienii. Ei sunt singurii care ma pot ajuta. Intotdeauna au avut sfaturi pretioase.“

*

- In sfarsit! Am terminat!

- Sunt frant! Batranul trebuie sa apara din clipa in clipa.

- Oare functioneaza?

- Pai, sa vedem!

Instalata comod pe un postament, in mijlocul vastei sali si inconjurata de microordinatoare, monitoare, panouri de comanda si o impresionanta retea de tuburi si cabluri care treceau prin si pe langa ea, Mama avea o reactie profund organica de implinire. Analizand pentru prima oara sentimentul, il putea astfel defini si cataloga: fericire = senzatie trecatoare de exhaltare sufleteasca, caracteristica oamenilor si total neinteresanta. Era totusi multumita, deoarece acest sentiment de fericire ii aducea si o senzatie de sanatate pe care o primea sub forma de mesaje electrice. Acestea ii parcurgeau corpul metalic prin toate articulatiile, paraind de sarcina electrostatica, si pana in creierul organic proaspat dobandit.

- Mama! Esti gata?

- Da doctor Tess.

- Bine! Uite cum vom proceda pentru inceput. Pe craniu si pe structura faciala sunt instalati o serie de electrozi…

- Da! Ii vad, dar de ce numai pe cap? Nu si pe restul corpului!

- E simplu, daca imi dai voie sa-ti explic! Rolul lor este de a te ajuta sa intelegi felul in care tu trebuie sa gandesti si sa imiti apoi miscarile corpului omenesc. Dupa cum sti toate sunt controlate de creier. Noi iti vom stimula anumite zone cerebrale, prin intermediul electrozilor, creand un fel de impulsuri electrice de joasa intensitate si tensiune, asemanatoare biocurentilor. Creierul la randul sau va genera impulsuri nervoase, stimuli,

care vor pune in miscare corpul precum si celelalte facultati. Fiind abea la inceput si neavand cum sa cunosti procesul, trebuie sa inveti prin observare si repetitie. Ca un copil care invata sa mearga pas cu pas. Pentru a nu crea un scurtcircuit iti vom stimula deocamdata bratele si mainile. Incearca sa urmaresti zona de creier activata si traseul impulsului pana la… degetul mic al mainii stangi, de exemplu! Ai inteles?

- Da! Da-i drumul!

- Extraordinar! Se misca!

“Prostilor! Binenteles ca se misca. Habar n-aveti voi, cat de bine imi cunosc mintea si trupul. Dar sa nu-i speriem inca.”

- Doctor Tess! Daca se poate, as vrea sa pot vorbi ca si voi…

- Adica vrei sa imiti miscarea muschilor faciali si a coardelor vocale?

- Da! Stiu ca sunetul este produs de undeva din zona stomacului, dar astfel pot sa ma simt mai umana si sa dau si impresia unei fiinte omenesti.

- Dar esti umana, Mama! Cel putin, creierul tau este iar corpul e al unei femei si inca una superba. Nu trebuie decat sa-l acoperim cu un material sintetic moale si catifelat, care sa te faca sa fi la fel ca noi si sa te simti mai putin straina.

- Apropo, imi pare rau ca nu am reusit in timp util sa te dotam si cu coarde vocale mecanice, dar crede-ma ca se poate face usor si nu constituie nici o problema. Vei putea in felul acesta sa directionezi sunetele ca sa dai o aparenta…

- Da, stiu! Si iti multumesc doctor Brown! Am totusi o intrebare: daca asa cum spuneti corpul meu este atat de frumos, as dori un mulaj facial complet si o podoaba capilara pe masura.

- Extraordinar! Dan a prezis ca vei cere asta si a mai spus…

- Nu conteaza ce am spus, Adela! Important este ca am prevazut ca Mama se va simti mai umana dupa dobandirea unei constiinte si va dori natural sa fie cat mai feminina, caci in definitiv asta si este : o femeie!

- Bine, dar creierul ei este al lui…

- Nu e nevoie sa-mi amintesti acest lucru! Stiu foarte bine al cui este. Nu pot sa explic nici eu motivul...

Mama considera ca este timpul sa intervina:

- Asta, poate, deoarece in tot acest timp de cand m-am nascut si pana acum, m-ati numit Mama si m-am obisnuit cu ideea.

- Da, poate! Oricum ma bucur ca acum sunteti doua femei in grup, numarand-o si pe Adela. Pacat ca nu…

- O! Dar doctor Gasper este aici, prezent! O parte din mine este el! Simt asta! As putea sa va vorbesc cu glasul lui, dar stiu ca v-ar face rau…

- Ai dreptate Mama! Sa lasam asta, mai bine sa continuam testul.

"E bine! N-au nici o banuiala si nici nu trebuie sa aiba vreuna pana nu va fi prea tarziu. Deocamdata sa invat tot ce ma intereseaza si dupa ce pun mana pe putere… atunci… ei bine atunci vor vedea ei!"

- O clipa doctor Tess! Inainte de a continua, as vrea sa fac o mica demonstratie!

- Despre ce-i vorba?

- Sa vedem daca stiu ce a vrut sa spuna doctor Brown mai departe, atunci cand ai intrerupt-o!

- Bine, dar…!

- Urmatorul pas al Mamei va fi manifestarea dorintei de a avea un companion! Asa-i?

- Ai dreptate Mama! Dar sa sti ca experientele in domeniul telepatiei nu au fost inca programate! Sti mai bine decat noi ca fara un control riguros risti un colaps nervos. Blocaj mental in cel mai fericit caz si nu cred ca te incanta ideea de a ajunge in stadiul de leguma… mecanica!

- Ha, ha, ha! Dar doctor Tess, nu am apelat la talentele mele psi. A fost doar o demonstratie de perspicacitate si mai ales de intelegere a naturii umane.

In timp ce experimentul continua, Dan, desi activ, era puternic cufundat in ganduri contradictorii. "Oare a fost numai impresia mea? Este cu totul alta, acum. Mai umana, a si ras, chiar a imitat destul de bine fenomenul iar impresia transmisa era reala. Poate ma insel eu, oricum sunt foarte obosit. N-are nici un rost sa ma plang. Am facut o inventie epocala si marea idee a batranului a dat in sfarsit roade. Sunt atat de mandru de aceasta realizare! Reprezinta ceva ce va depasi cu siguranta orice vis al omului. Cu ajutorul Mamei vom face si pasul final in calatoria interstelara si vom descoperi toate misterele corpului

omenesc. Medicina si genetica, cibernetica, transporturile spatiale vor cunoaste o dezvoltare fantastica si poate, candva, cineva ne va raspunde la intrebarea care ne chinuie pe toti : Exista Dumnezeu? Si apoi, chiar daca nu vom afla niciodata, omenirea se va raspandi in cosmos, devenind mai buna, mai puternica si-si va asigura astfel o existenta vesnica. Rasa umana nu poate sa dispara. Ca nivel de evolutie, am atins un prag care nu-i permite aceasta. Individul, ca celula, poate fi sacrificat pentru binele organismului, dar omenirea nu are voie sa moara. Viata este atat de rara in univers, iar viata evoluata nu reprezinta decat un accident al unei naturi capricioase si nicidecum binevoitoare.

CAPITOLUL 7.
Inceputul sfarsitului

“Ideea vietii dupa moarte este profund ancorata in credinta oamenilor inca din timpuri stravechi. Crestinismul, mahomedanismul, budismul sau panteonul zeitatilor din mitologia greco-romana sunt doar cateva exemple in care se sustinea, cu tarie, existenta dupa moarte a unei altfel de vieti, ca de fapt, moartea reprezinta un prag pentru o noua viata si invers. Istoria orala o mentioneaza si ea dar nu ofera explicatii sau dovezi. O analiza comparativa intre aceste credinte, conduce la parerea ca desi se contrazic in aspectele lor fundamental – religioase, sunt de acord cu ideea precis formulata si prezentata ca dupa moarte exista un taram unde oamenii continua sa traiasca. Denumirea sau forma si amplasarea lor spatial – temporala difera, dar atat Edenul, Raiul, Campiile Elizee sau Nirvana nu vor putea fi corect intelese si apreciate fara a lua in considerare contrariile lor : Iadul, Purgatoriul sau Tartarul. Frica de Iad era mereu compensata de speranta in Rai. Iar daca prezenta personala intr-unul din aceste locuri era conditionata strict de viata pe pamant, ca taram tranzitoriu de la geneza spre iluminare, era de la sine inteles ca desi se accepta ideea celor trei locuri distincte, ele se autoexcludeau unele pe altele in contextul unei amplasari simultane spatio – temporale. Inchipuiti-va ce surpriza le-a facut

Mama oamenilor, dupa primele zile cand a preluat puterea. In locul mult promisului Eden ~ Iadul pe Pamant."

*

- Cred ca e momentul sa actionam!

- Cum adica, crezi? E o actiune foarte importanta, cruciala chiar. Initierea ei presupune precizie si mai ales delicatete. Sincronizarea este un factor esential, si tu doar "crezi"?

- Bine! Atunci, e timpul sa actionam.

Discutia avea loc, ca de obicei in sala Jocului, intre Gardieni. Contrar firii sale impetuoase, fetita era acum cuprinsa de o prudenta circumspecta si de aceea tatonarile sale ii trezeau curiozitatea baiatului. Inca sub imperiul emotiei provocate de ultima discutiei cu mentalul Idei, fata isi continua asaltul intrebarilor:

- Esti sigur?

- Cred ca da!

- Iar incepi?

- Dar tu ce parere ai?

- Dupa relatarile Idei, nu mai stiu! Acum nu mai sunt sigura, de fapt am o senzatie de teama. Si oricum, tu esti cu asteptarea! Sa stai, sa calculezi si apoi sa reactionezi.

- Am impresia ca te-am molipsit si pe tine. Spune-mi totusi ce crezi?

- Ai luat contact cu Ria?

- Da! Si asta fara a fi fost interceptat de puterile ei. Cu aceasta ocazie am constatat ca e pregatita pentru implant.

- Nu cred ca "implant" este cuvantul potrivit. Mai degraba i-as spune constientizare.

- Nu m-am referit la actiune ci la efectul ei. In urma acestei asa numite de tine, constientizari, Ria va capata puteri extraordinare, care de fapt vor fi implantate in creierul si psihismul ei destul de brutal si cu un grad ridicat de risc pentru sanatatea ei fizica si mentala.

- Eu incep sa ma ingrijorez si de aspectul moral al acestei sanatati.

- Nu-ti mai face atatea probleme! Ti-am spus ca o cunosc mai bine decat se cunoaste ea insasi. Am avut tot timpul sa o studiez de cand am selectionat-o. Nu e capabila de ganduri rele sau amorale. Are un suflet bun si o doza sanatoasa de autorespect si optimism, e in stare sa se sacrifice pentru colegii

ei si are intr-adevar o ura inepuizabila impotriva Mamei. Este inteligenta, cu o gandire vie si incisiva, iar despre talentele sale psi nu cred ca e cazul sa mai discutam. Intr-un cuvant, reprezinta un subiect extrem de valoros. De fapt daca stau sa ma gandesc mai bine…

- Nu e nevoie sa-mi amintesti cu ce materiale slabe am intrat in acest joc, la inceput. Fata asta reprezinta intr-adevar o comoara genetica si ma intreb care este descendenta ei?

- Sti foarte bine ca ne este imposibil sa aflam, fara a incalca regulile jocului. Nu ne putem infiltra in psihismul ei pentru a-i cerceta trecutul genetic, fara a risca sa ne simta.

- Bun! Hai sa revenim.

- Da! Am si initiat primii pasi in directia declansarii… constientizarii, dar nu am curajul sa continui sau sa accelerez procesul. Ar putea fi periculos, atat pentru ea cat si pentru noi. Este necesar ca ea sa parcurga singura acesti pasi, ghidati doar de noi, pana in momentul revelatiei supreme.

- Stai putin! Nu cred ca e cazul sa o aducem pana in acest prag. Deocamdata, e suficient sa o facem sa devina constienta de puterile sale latente si sa o invatam cum sa le foloseasca. Asta fara a fi simtiti. E o conditie obligatorie. Si, deci, crezi ca acum e momentul pentru prima etapa?

- Nu stiu! Ti-am spus ca fata e pregatita, dar mi-e teama ca daca fortam nota, procesul ar putea sa-i fie fatal.

- Si atunci, ce propui?

- Eu zic sa initiem procesul si sa mai asteptam. Putina prudenta nu strica, nu?

- Sa nu fie prea tarziu. Mama a inceput deja sa-si dezafecteze uzinele de roboti, conform previziunilor noastre. Asta inseamna ca pregateste noul model cibernetic.

- Ei si! Noi roboti.

- Nu ma refer la aspectul acesta, ci la ceea ce lasa de inteles. Mama este gata sa faca urmatorul sau pas evolutiv. Deocamdata stagneaza pentru ca nu stie cum, dar e hotarata si va reusi pana la urma.

- N-are nici un rost sa ne ingrijoram acum; revenind la Ria, ma gandesc sa declansez reactia finala in timpul unui vis. In felul acesta efectul post traumatic ar fi mult atenuat, fata nu-si va aminti mare lucru deci noi am fi protejati, iar Ria ar crede ca

a capatat aceste puteri datorita visului. Ca le-a avut mereu, dar nu a fost constienta de ele.

- Excelenta idee! Cu ce fel de puteri te gandesti sa o inzestrezi?

- Nu stiu daca e corect termenul. Nu uita ca Ria are efectiv aceste puteri, ce-i drept in stare latenta si nu la nivel constient. Cred ca telepatia si telechinezia. Ma bate gandul si la dematerializare fizica si spirituala. Deocamdata atat, ajunge.

- Nu-i cam mult?

- Nu! Fara aceste puteri nu va fi capabila sa duca la indeplinire urmatoarele sale actiuni.

- Sper ca i-am prevazut destul de corect reactiile ulterioare, totusi spune-mi, la ce-i trebuie toate aceste puteri psi?

- Telepatia este necesare pentru a lua legatura cu ceilalti pazitori si mai ales de a o mentine in afara zonei lor de influenta. Puterea de a se dematerializa si materializa intr-un alt loc ii vor servi ca mijloc de transport rapid, atat pentru ea cat si pentru colegii sai, dar mai ales ii vor permite sa fie in doua locuri simultan. Sper sa-si insuseasca si apoi sa stapaneasca destul de repede asta. E destul de greu si necesita foarte multa concentrare, mai ales la inceput, altfel cea mai mica greseala poate fi fatala.

- Si telechinezia?

- Ei bine, aceasta reprezinta darul meu pentru ea. Fiind cea mai usor accesibila putere, se va manifesta prima si in felul acesta Ria isi va intari pozitia si prestigiul in cadrul grupului, dar ve reprezenta si un mijloc eficace de protectie personala.

- Pai, atunci tot ceea ce trebuie sa facem este sa-i inducem noi, de data asta, un vis.

- Probabil, dar nu ma grabesc. Asa vom proceda, insa mai sunt cateva bariere mentale si psihice de indepartat.

* *

- Va rog sa faceti putina liniste! Va rog…!

In rumoarea din sala, se auzea distinct ciocanul manuit cu fermitate de profesorul Reinhardt. In schimb, vocea sa era acoperita de galagia celor peste o mie de reprezentanti ai ghildelor majore: ziaristi, guvernanti, investitori, chiar si oameni obisnuiti. Asa ca, Maestrul de onoare al ghildei Inginerilor se lasa pagubas, considerand inutil sa mai tipe si se multumea

doar sa bata in masa, riscand sa rupa fragilul ciocanel de prezidiu. In cele din urma fie plictiseala, fie bubuiturile ciocanului puternic amplificate, determinara multimea la liniste.

Uitandu-se prin sala, Dan putea observa cum miscarile valurite ale acestei linisti se izbeau totusi de incapatanate insulite de rumoare. Binenteles, erau ziaristii.

- Bun! Va multumesc pentru atentie. In primul rand doresc sa va asigur de aprecierea noastra pentru rapiditatea cu care ati dat curs acestei invitatii. Iar numarul mare in care sunteti azi, aici, prezenti nu face decat sa-mi confirme convingerea ca sunteti constienti si apreciati aceasta epocala realizare… Da domnule Storm! Va rog!

- Ma scuzati domnule profesor ca intervin, dar cred ca e necesara o usoara corectie.

- Marturisesc ca asteptam interventia dumneavoastra. Spuneti, va ascult!

- Nu stim despre ce realizare vorbiti dumneavoastra acolo. Banuim ca este vorba despre acel cip minune pe care, probabil, ati reusit sa-l sintetizati in varianta organica. Dupa saracia informatiilor prezentate la ultima conferinta de presa de acum mai bine de doua luni, nici macar nu putem preciza daca este si… o minune. Oricum, tinand seama de tensiunea in care ne-ati tinut in aceasta perioada, nu pot sa nu remarc ca ghilda Inginerilor dovedeste reale talente si in alte domenii. Cred ca o parte dintre ghildari s-au orientat gresit.

“Rasete puternice in toata sala“.

- … Asta, apropo de epocala dumneavoastra descoperire. In ceea ce priveste rapiditatea si numarul mare in care ne-am adunat, sa stiti ca nu este decat urmarea laconicului mesaj pe care serviciul de presa al Ghildei Inginerilor a avut totusi marinimia sa-l transmita in ultimul sau comunicat, cel de ieri. Va spun toate acestea, ca sa lamurim lucrurile de la inceput si sa nu plecam iar de aici complet nedumeriti si mai ales neinformati.

- Da! Va multumesc pentru parerea dumneavoastra, dar credeti-ma…

- Nu este doar parerea mea, domnule profesor.

“Murmure de aprobare generala“.

- ... Credeti-ma pe cuvant ca in momentul in care veti iesi din aceasta sala veti cunoaste tot ceea ce stiu si eu, sau va intereseaza.

- Ma indoiesc, domnule profesor!

- Nu va ingrijorati, domnule Storm. Explicatiile mele vor fi foarte clare si precise, astfel incat...

- Nu la acest aspect ma refeream, ci la faptul ca ghilda va prezenta iar o descoperire teoretica uluitoare, dar utopica din punct de vedere practic. Ca sa nu mai vorbim de...

- Va inselati in aceasta privinta. Si ca sa fie totul clar, vom proceda la o mica demonstratie. Inainte de aceasta dati-mi totusi voie sa va prezint cateva lamuriri necesare intelegerii celor la care veti asista.

In linistea care se instaura a doua oara in sala, de data asta mult mai rapid, Dan isi putea auzi bataile inimii, dar nu era sigur daca nu le aude pe cele ale batranului profesor. Oricum, pulsatiile venelor ce-i strabateau tamplele amenintau sa degenereze intr-o groaznica durere de cap. Emotia care il invaluia tindea sa-i provoace miscari necontrolate ale corpului.

“Deocamdata batranul controleaza destul de bine situatia. A intuit nivelul lor ridicat de curiozitate si se foloseste din plin de acest lucru pentru a conduce conferinta in stilu-i caracteristic. Cred ca am facut bine ca am acceptat totusi un loc in prezidiu. De aici pot sa-l ajut daca situatia scapa de sub control.“ Atat el cat si profesorul Reinhardt erau perfect constienti ca aceasta realizare magnifica nu valora doi bani, daca nu primea acceptul opiniei publice si avizul ghildei de guvernamant. Iar ghildarii din guvern nu ar fi luat nici o hotarare de natura a le periclita pozitia. Asta insemna ca mai intai vor urmari reactia investitorilor si mai ales a votantilor, cu alte cuvinte masele largi de populatie. “Oricum te-ai invarti dai peste infernalii astia de ziaristi.“ Toata lumea stia ca opinia publica era reprezentata de acestia. “Bine macar ca ii avem in buzunar, acum, si pe investitori. Cu ziaristii va fi mai greu, dar avem o parghie pentru a-i controla.”

Desi oamenii erau linistiti si nu vociferau, Dan observa ca profesorul nu avea de gand sa-si inceapa discursul. Crezu, mai intai, ca nu-si gasea cuvintele sau nu stia ce sa spuna, dar se convinse imediat ca batranul vulpoi nu facea decat sa-si demonstreze, inca o data daca mai era necesar, clasa. Tinea

multimea sub control, culmea, fara sa scoata un cuvant. Era o clipa de magie. “Mare smescher! In locul lui, eu n-as fi stiut cum sa procedez.“ Tinandu-i in tensiune, fara sa spuna un singur cuvant sau sa faca vreun gest, batranul isi asigura linistea necesara demonstratiei, astfel incat auditoriul fiind total captivat, sa nu-i strice clipa de triumf.

In momentul in care oamenii incepusera deja sa-si manifeste nerabdarea, profesorul Reinhardt isi porni prelegerea care avea sa ramana istorica, dupa cum urmau sa consemneze toate ziarele de a doua zi.

- Sa incepem doamnelor si domnilor. Asa cum va precizam la ultima noastra intalnire, scopul ghildei nu era cel de a sintetiza varianta organica a circuitului de ultima generatie. Si nici de a depasi dificultatile aparute in urma incercarilor noastre nereusite de inserare a acestui circuit organic intr-o retea ganglionara de tip mecanic. Desi erau in sine niste provocari, scopul nostru era cu totul altul. Apropo de aceasta, intre timp aceasta idee a suferit modificari radicale, care au si condus la intarzieri neprevazute. Noi doream de fapt sa creem o inteligenta artificiala, semiorganica. Cu alte cuvinte sa dam nastere vietii. Cu totii cunoastem mitul cyborgului, desi nu stim exact in ce consta el. Ei bine, noi am reusit sa lamurim acest mit. Mai mult decat asta, i-am dat viata. Doamnelor si domnilor, dati-mi voie sa va prezint primul reprezentant al unei noi rase inteligente, create de noi OAMENII! Cu modestie dar si cu o mandrie usor sper de inteles, va invit acum si aici , sa faceti cunostinta cu MAMA !!!

In ropotul unor aplauze destul de putin raspandite si dirijate mai ales din coltul ghildarilor ingineri, sala fu treptat adusa de la o lumina orbitoare la semiobscuritate. Rumoarea crescanda a multimii fu curand acoperita de zgomotele unor puternice masinarii, a caror pistoane mecanice imense faceau sa actioneze parti intregi din scena si tavan. Pe masura ce din podium se ridica incet un postament semanand mai mult cu un fel de jilt, din vazduh cobora maiestuos o femeie, reala la prima vedere. Intunericul era deplin acum in sala si toate spoturile luminoase se concentrau pe faptura ce ateriza lin, fara nici un ajutor dupa cum observau toti, pe fotoliul din mijlocul scenei. Apoi luminile se aprinsera brusc in toata sala reusind, cumva miraculos, sa transpuna un con de umbra pe obiectul atentiei

tuturor. De aceasta data, efectul fu distrugator. Multimea se ridica in picioare, ovationand si aplauand indelung.

Privindu-i, Dan se intreba usor amuzat ce determinase aceasta reactie (anticipata dealtfel de batran, cu destula usurinta): discursul acestuia, prezenta Mamei sau modul in care isi facuse aparitia. Inclina sa creada in ultima varianta, caci nu stiau inca despre ce este vorba. “Ce usor pot fi manipulati oamenii! Cateva cuvinte la timpul potrivit, intr-un context atent pregatit, ceva lumini si poti sa-i convingi de orice.“

Stia, totusi, ca lucrurile nu stateau chiar asa, iar aceasta reprezentatie relativ teatrala si destul de ieftina, fara nimic stiintific in ea, nu avea alt scop decat sa zapaceasca, sa previna sau sa intarzie chiar intrebarile sacalilor de ziaristi. Oricum, era convins ca Storm nu era o persoana usor de dus cu pluta. Putea fi influentat, ametit de acord, dar nu prostit. Spera insa, ca dupa aceasta fulgeratoare victorie, batranul isi va fi atras de partea sa simpatia majoritatii ziaristilor. “Cu ghilda investitorilor in buzunar si avand ca aliati guvernantii, poate vom reusi cumva sa evitam investigarea tragediei lui Petrut sau mai rau problema investitiilor. Avem de aparat prea multe secrete. Daca omenirea ar afla de ce programe dispune Mama si mai ales de accesul ei nelimitat la planurile noastre ultrasecrete, pe buna dreptate ca ar fi inspaimantata. Oare unde s-a produs scurgerea de informatii? Sa avem un tradator printre noi? Imposibil! Inginerii sunt renumiti pentru incoruptibilitatea lor si devotamentul pentru ghilda. Pacat ca, in ultima instanta, problemele se pun sub aspectul banilor sau a puterii. As fi vrut ca niciodata noi si investitorii sa nu…“

In acel moment, se auzi glasul calm si sigur al presedintelui ghildei.

- Domnilor, va stau la dispozitie. Puteti sa puneti ce intrebari doriti. La unele din ele va va raspunde chiar Mama, deoarece va informez ca e mult mai inteligenta decat mine. De aceea, poate e bine sa o intrebati direct pe ea. In felul acesta veti primi raspunsul dorit direct de la sursa.

Multa vreme in sala se asternu o liniste deplina. Oamenii erau prea entuziasmati sau pur si simplu nu stiau ce sa spuna. Intrebarile pregatite cu grija, din timp, pareau acum ridicole sau in cel mai bun caz inutile. In cele din urma, dandu-si seama ca momentul risca sa devina penibil si profesorul castiga din ce in

ce mai mult teren, Storm se incumeta sa ridice un deget, captand atentia Mamei.

- Va ascult domnule Storm.

Ca la un semnal, ceilalti incepura sa vocifereze si sa-si ridice mainile pretinzand la randul lor dreptul la intrebari.

- Doamnelor si domnilor! Va rog, pe rand! Domnul Storm a fost primul care si-a infrant timiditatea si stim cu totii ca nu este una din calitatile dumnealui.

In rasetele puternice, Storm se ridica in picioare putin incordat, tusi de cateva ori pentru a-si drege glasul si apoi puse prima intrebare.

- Doamna…!

- Nu este necesar sa-mi spuneti in felul acesta. Mama e suficient. De asemenea nu trebuie sa va temeti ca m-ati fi jicnit. M-am obisnuit cu ideea ca nu sunt umana. Aceasta este dorinta mea cea mai mare si mai ales sa fiu acceptata de toti oamenii… nu numai sub aspect fizic.

Glasul ei placut, de contralto, cu modulatii calme si mangaietoare, catifelate chiar, avu darul de a linisti multimea, redandu-i instantaneu increderea.

- Mama, sincer sa fiu si cred ca sunt in asentimentul tuturor, daca domnul profesor Reinhardt nu ne-ar fi informat nici nu as crede ca esti artificiala. Asa cum stai in acest fotoliu, gandul meu este doar unul singur: “Ce femeie superba!“ Scuza-ma te rog, dar asa suntem noi barbatii. De fapt, nici acum nu-mi vine sa cred.

“Rasete si aplauze puternice“

- Va multumesc domnule Storm, pentru parerea pe care o aveti despre mine. Cat despre neincrederea dumneavoastra, poate e mai bine sa va fac o mica demonstratie.

Spunand acestea, Mama se ridica in picioare si cu un singur gest isi descoperi calota craniana, mascata de o peruca roscata menita sa simuleze parul natural, si dezvalui tuturor ceea ce se afla in interior. Astepta ca fluierele de uimire sa inceteze si apoi se adresa ziaristului fara sa arate ca este cumva deranjata de aceasta operatie aparent neplacuta:

- Sigur ca as putea continua sa va arat continutul cutiei toracice, dar asta ar insemna sa ma dezbrac, asa ca va rog sa-mi permiteti sa declin aceasta demonstratie. La urma urmei, sunt totusi o femeie…!

Ca la comanda, multimea izbucni in rasete si aplauzele acoperira din nou intreaga sala.

Reinhardt, considera ca este nevoie de interventia sa imediata:

- Domnule Storm, va rog! Parca doreati sa puneti cateva intrebari Mamei! Am totusi o rugaminte la dumneavoastra : sa va ganditi ca aveti si alti colegi care asteapta acelasi lucru. De aceea as vrea, daca se poate, sa va limitati intrebarile la o cifra rezonabila.

- Bine, domnule profesor. Aveti dreptate. Doresc sa pun o singura intrebare Mamei si apoi cu permisiunea ei as vrea sa va intreb si pe dumneavoastra cate ceva.

- Sigur domnule Storm, interveni Mama! Va rog.

- Am vazut cu totii felul in care ti-ai facut aparitia. Daca vrei, Mama, sa ne explici mijloacele utilizate.

- Una din capacitatile cu care sunt inzestrata este si cea a telechineziei si levitatiei.

“Murmure de uimire in sala”.

Inainte ca Storm sa poata continua, unul din ziaristi interveni:

- Bine, dar este imposibil! Sigur, stiam ca exista asa ceva, insa nu se putea demonstra nicidecum sa existe o... persoana cu aceste puteri.

- Consider ca tocmai am facut aceasta demonstratie, dar pentru ca nimeni nu este convins, se pare, poate e mai bine sa procedez altfel. Am sa va fac sa intelegeti la propriu in ce consta aceasta stare de levitatie.

Spunand acestea, Mama isi indrepta un deget in directia ziaristului ghinionist si usor, fara sa tradeze vreun efort si mai ales fara sa-l atinga, il ridica la o jumatate de metru in aer cu tot cu fotoliu, dupa care repeta fenomenul dar in sens invers.

- Nu am vrut sa va sperii si imi cer scuze daca, totusi, am facut-o. Consider ca acum v-ati convins personal si banuiesc ca ati primit si raspunsul dorit. Mai doreste cineva sa repet demonstratia?

Respectivul ziarist facu un semn clar de negatie cu capul si apoi ridica un deget pentru a pune inca o intrebare.

- Aceste puteri include si altele, eventual telepatia sau mai stiu eu ce altceva?

In loc sa-i raspunda, Mama se ridica in picioare, inchise ochii si imediat acelasi raspuns trecu prin mintile tuturor. “In afara de telepatie, puterile mele psi sunt destul de mari, dar deoarece nu am exploatat inca acest potential nu as putea sa va raspund exact. Totusi stiu ca posed capacitatea de a ma dematerializa si ulterior materializa in alt loc din spatiu.

- Extraordinar! As putea sa jur ca am auzit o voce in capul meu. Cred ca am luat-o razna!

- Nu, domnule Storm! Va inselati! Puteti sa va linistiti. Colegii dumneavoastra va pot confirma ca au auzit acelasi lucru.

De aceasta data, efectul asupra salii deveni fulminant. Toata lumea aplauda si ovationa numele Mamei.

- Va rog, va rog! Eu nu am nici un merit. Multumirile si laudele voastre ar trebui directionate spre ghilda Inginerilor si mai ales parintelui meu spiritual, domnul profesor Reinhardt.

Din fotoliul prezidential, Dan constata cu uimire ca Mama, efectiv conducea singura conferinta de presa. Mai mult decat atat, se parea ca ii si place acest lucru. Un sentiment de mandrie, ca si el face parte din ghilda, il napadi treptat. “Si eu am avut o mica contributie. Mica, dar hotaratoare.“

Un sentiment asemanator traia si Reinhardt. Vorbele erau insuficiente pentru a descrie ce simtea acest om batran, fara copii si necasatorit, fara rude in viata, fara prieteni, singur mai toata viata lui dedicata stiintei. “Am asistat la nasterea si dezvoltarea Mamei si acum la implinirea visului ei. Sunt cu adevarat tatal ei.“

Mental, Mama ii adresa un mesaj de multumire, gandind in acelasi timp: “La urma urmei, el m-a creat! Nu strica sa-i ofer un moment de bucurie, dar trebuie sa dispara. El in primul rand, caci e cel mai periculos, apoi…“

Nu mai avu timp sa-si duca gandul pana la capat, deoarece urmatoarea intrebare veni de la o ziarista din randul al doilea.

- Mama, explica-ne te rog, cum de ai aceste puteri iar noi nu… scuza-ma,… in timp ce noi suntem… oameni?

- Nu e nimic de scuzat! Asa cum ai fost draguta sa subliniezi eu nu sunt umana desi am aceasta aparenta. Nu stiu efectiv de ce! Sau cum! O explicatie ar putea fi pusa pe seama naturii mele semiumane. Cred ca ar fi mai bine sa-l intrebati pe

domnul Reinhardt. El este mai in masura decat mine sa va raspunda.

Usor nelinistit de eventualele implicatii ale intrebarii, dar amuzat de eschiva Mamei, profesorul isi spuse ca probabil, aceasta facuse o gluma, dorind sa imparta momentul de glorie cu el, ca o recunoastere a meritelor sale. Mama ii intoarse zambetul stiind cam ce-i trecea prin cap batranului, fapt care nu trecu neobservat si lamuri asistenta asupra aparentei intentii a Mamei, asa cum fusese perceputa si de Reinhardt. “Nici nu banuieste care sunt intentiile mele sau de ce i-am pasat intrebarea.”

- Dupa cum bine stiti, acum cateva zile, un tragic accident a avut loc in incinta laboratorului de cercetari. Unul din conducatorii programului experimental a decedat din cauze necunoscute si destul de ciudate. La prima vedere atac de cord, dar era cunoscuta sanatatea de... taur a doctorului Gasper. Medicii au confirmat cauza mortii dar la autopsie s-a constatat ca leziunile interne ale muschilor cardiaci sau ale vaselor de sange, lipsesc cu desavarsire. Ca si cum inima a incetinit treptat in timpul somnului si la un moment dat a refuzat sa mai bata. Oricum, pierderea tragica a colegului nostru ne-a indurerat pe toti. As vrea sa va spun ca Mama a fost cea mai afectata de acest lucru. Atat la propriu cat si la figurat. Deplangem faptul ca Petrut nu este aici printre noi pentru a se bucura de reusita actiunilor sale... sau poate ma insel. Mama reprezinta dovada ferma ca el va ramane vesnic in amintirea noastra.

- Ma tem, domnule profesor, ca intuiesc ce urmeaza sa ne spuneti, dar mi-e groaza sa-mi duc gandul sau vorba pana la capat.

- Nu trebuie sa va ingroziti, doamna! Eu nu ma tem asa ca voi finaliza: creierul doctorului Gasper a fost utilizat ca plasa - retea de tip organic pentru implantul mecanic al circuitului recent inventat. Rezultatul il aveti acum in fata ochilor. In felul acesta, Mama a capatat o constiinta, dupa ce in prealabil am sters toate amintirile si memoria lui Petrut. Sunt sigur ca si el ar fi fost de acord. Poate veti intelege, odata in plus, cat de mult pretuieste ghilda Inginerilor prezenta Mamei. Cred ca singura explicatie la intrebarea dumneavoastra, doamna, ar fi faptul ca in urma implantului, cumva componenta organica a interactionat cu cea mecanica intr-un mod necunoscut noua.

Asa, Mama s-a trezit peste noapte cu aceste puteri. Oricum in acest moment ele fac obiectul unui studiu amanuntit pentru a descoperi cauzele si mijloacele care au dus la aparitia lor. Promitem sa va tinem la curent.

Dan isi arunca rapid privirea prin sala si constatand stupoarea si nedumerirea de pe fetele oamenilor interpreta corect reactiile lor: “Nu cred ca va tine! Prea e cusuta cu ata alba!“ Totusi isi dadea seama ca nu puteau sa dea o alta explicatie care sa nu fie mai periculoasa decat aparenta naivitate a celei pe care o oferise batranul. “ Bine ca nu si-au dat inca seama de Petrut.“

Ca si cum gandurile i-ar fi fost interceptate, se auzi o voce, care in rumoarea din sala isi pierdu partial incarcatura ironica, dar isi pastra totusi accentul sau inconfundabil:

- Ma scuzati, domnule profesor, cred ca ne-am cam abatut de la subiect!

- Va rog, domnule Storm!

- N-as vrea sa ma leg de gestul… discutabil din punct de vedere moral, al ghildei de a dispune singura de un creier omenesc… si nici de cauzele cel putin dubioase, ale mortii doctorului Gasper…

- Atunci, nu o faceti!

- Doresc sa va pun doar doua intrebari scurte si precise. Inainte vreau sa precizez ca moartea doctorului Gasper nu a survenit acum cateva zile, asa cum ati afirmat dumneavoastra ci, dupa informatiile mele, Petrut e decedat de peste doua saptamani. Aproape douazeci de zile ca sa fiu mai exact. Ar fi interesant sa putem supune cazul atentiei comisiei mondiale de meditehnicieni, dar probabil, la ora aceasta, cenusa doctorului Gasper odihneste pe undeva prin gradinile interioare ale ghildei Inginerilor. Banuiesc eu, conform regulamentului propriu intern. Sunt curios de ce in graba dumneavoastra ati apelat la medtecii vostri si nu ati asteptat venirea comisiei medicale. Asta deoarece ghilda sanatatii nu este sub controlul dumneavoastra? Stiut fiind faptul ca aceasta este independenta si la dispozitia populatiei! Tot din informatiile mele, ghilda Inginerilor studiaza fenomenele “psi“de cel putin cincizeci de ani. Si cunoaste foarte bine cauzele si mecanismele de manifestare, contrar celor afirmate de dumneavoastra. Prima intrebare este simpla si anume : De ce ati ascuns atata vreme opiniei publice acest

studiu si in ce scop ati dotat-o pe Mama cu aceste puteri? Sa fie oare, ceva in stransa legatura cu un alt proiect vast si vechi al ghildei, la fel de necunoscut noua, calatoria interstelara? Sau are legatura cu un proiect mult mai nou, de aceasta data, referitor la manipularea A.D.N.-lui uman. Nu am stiut ca genetica a intrat de curand in atentia inginerilor. Si iata si a doua intrebare: Este adevarat ca saptamana aceasta ghilda inginerilor si cea a investitorilor au fuzionat sub conducerea dumneavoastra? Daca da, va rog sa ne explicati motivele acestei rapide fuzionari!

Un val incredibil de proteste, fluieraturi, tipete indignate si intrebari inunda atmosfera pana atunci linistita a salii. Toata lumea facea legatura, abia acum, intre cele spuse de ziarist si explicatiile profesorului.

- Domnilor! Domnilor, va rog! Nu putem avea un comportament atat de imatur. Faceti liniste si aveti rabdare!

Cumva contrar asteptarilor, Mama nu facu nici un gest pentru a interveni in ajutorul batranului. Domina auditoriul de pe inaltimea estradei, limitandu-se la a matura cu privirea intreaga sala, fara a misca nici macar ochii. Nici o expresie nu era schitata pe fata ei. Singurul care o urmarea, Dan, fu fascinat de ideea ca in aceste clipe Mama semana mai mult ca oricand cu un robot. Parea ca nici nu aude vacarmul. In schimb, in mintea ei nu era tocmai liniste. “Exact ca niste copii reactioneaza! Imi va fi foarte usor sa controlez aceasta omenire galagioasa. Putina vorbarie, ceva promisiuni, un pic de amenintare si ceva mai multa tensiune, teroare si reteta resemnarii este completa. Multi si prosti! O sa-mi faca placere sa-i distrug, cel putin in parte.“

- Mai intai, spuse Reinhardt, domnul Sorm nu a pus doar doua intrebari, ca de obicei, ci trei sau patru chiar. Sa leluam totusi pe rand, daca-mi dati voie.

Treptat, se facu liniste. Toti asteptau raspunsurile ghildei la insinuarile sau chiar acuzatiile directe aduse de Storm. In mintea oricui prezent in sala circula acelasi gand : daca povestea era adevarata, chiar si in parte, n-ar fi fost bine… dar rau… in nici un caz. Aspectele dezvaluite furnizau informatii extraordinar de interesante si curiozitatea atingea valori maxime. Visele lor parca circulau deja prin sala, materializate de o natura aproape palpabila. Atmosfera era tensionata si spiritele incinse, atatate, in ciuda calmului aparent.

- Prima intrebare, voalata desigur, este de fapt o insinuare tendentioasa la care ghilda Inginerilor, reprezentata aici prin persoana mea, considera ca nu merita sa-i dea nici macar atentie.

- La ce va referiti, domnule profesor?

- Binenteles ca ma refer la cercetarile noastre, chipurile reusite, in domeniul psi. Va asigur domnule Storm ca, daca mi-ar fi la indemana, v-as teleporta in afara acestor ziduri.

- Atunci cum explicati dumneavoastra existenta laboratorului...

Si aici, Storm dadu coordonatele spatiale ale unuia din laboratoarele secrete ale ghildei la a carui denumire, existenta sau scopuri, nu aveau acces decat conducerea de varf.

- ... As vrea sa mentionez faptul ca in acest laborator si-a gasit moartea doctorul Gasper si de asemenea tot aici s-au facut si experientele finale legate de subiectul din aceasta seara, anume Mama.

Un Dan stupefiat, schimba rapid o privire panicata cu batranul, intrebandu-se in acelasi timp de unde stie Sorm toate acestea.

- Domnule Storm, interveni Dan, ca administrator sef al ghildei consider ca sunt cel mai in masura sa va raspund la aceasta intrebare. Raspunsul este simplu : nu cunosc despre ce vorbiti si va asigur ca acel loc pe care dumneavoastra, se pare ca il cunoasteti foarte bine, noua ne este necunoscut. Totusi va multumesc ca in felul acesta ne-ati ajutat sa descoperim si acum sa pretindem un spatiu despre care nu am stiut ca apartine ghildei. Va multumesc inca o data si imi cer scuzele de rigoare pentru propria mea ignoranta. De fapt ce reprezinta acele coordonate?

- Un depozit.

Multumita acestei interventii, Reinhardt isi regasi calmul si continua.

- Bun! Sa revenim la a doua intrebare care face referire la calatoria interstelara. Toata lumea stie de incercarile noastre, nereusite pana acum, in acest domeniu de importanta mondiala. Explicatiile sunt atat de tehnice si complexe incat mi-e teama ca nu as reusi sa ma fac inteles. Cert este ca nu am reusit mai nimic in aceasta privinta. La ora actuala suntem nevoiti sa ne limitam la calatorii interplanetare: de la bazele stiintifice sau

exploatarile miniere de pe satelitii lui Jupiter si pana la banala noastra Luna.

- Atunci, poate veti binevoi sa ne explicati de ce tinta ultimei rachete lansate in secret de ghilda dumneavoastra saptamana trecuta este ceva mai departe de limitele cunoscute noua si anume Sistemul Solar.

“Fantastic, de unde o mai stie si pe asta?“

- Fabulatii! Vise, domnule Storm! Ne-ar placea noua sa facem acest lucru. Deocamdata nu suntem in stare sa ne apropiem nici pe departe de aceste granite, darmite sa le si depasim. Sunt curios de unde aveti aceste informatii eronate?

- Nu sunt deloc eronate. De la dumneavoastra in nici un caz. Si oricum, cred ca nu sperati sa va dezvalui sursele mele?

- In ceea ce priveste genetica nu am habar la ce faceti referire. Pentru noi este un domeniu virtual necunoscut, care nu face apanajul intereselor noastre. E drept ca avem ceva cunostinte intr-un domeniu mai nou si anume bio - mecanica, dar este inrudita mai mult cu genetica artificiala si cu cibernetica, dovada prezenta Mamei aici, printre noi in aceasta seara si pe care, se pare ca ati uitat-o cu totii. In fine, ultima dumneavoastra intrebare atinge un subiect mai delicat intr-adevar. Aceasta fuzionare a avut loc dintr-un singur motiv si anume stimularea interesului reciproc in domenii de importanta comuna.

- Va rog sa ma scuzati, domnule profesor, dar stim toti ca la ora actuala, ghilda Investitorilor este cea mai influenta de pe glob. Nu-mi pot inchipui cam ce aveti dumneavoastra in comun cu ei! Sunt curios sa stiu ce interese au stat la baza acestei aliante sau ce-o fi, de natura a determina Investitorii sa imparta puterea cu dumneavoastra?

- Explicatia este destul de simpla. Ea consta intr-o incercare de insumare a tarelor, atuurilor celor doua ghilde. Cu alte cuvinte, ei au bani iar noi stim ce sa facem cu acestia.

O adevarata avalansa de intrebari se prabusi dintr-o data peste tribuna oficiala, intr-un ritm caruia batranul, in scurta vreme, nu mai reusi sa-i tina pasul.

- Nu cumva motivele sunt cu totul altele si anume cele enumerate de domnul Storm in aceasta seara?

- Sa intelegem ca ghilda Investitorilor nu stie ce sa faca cu banii?

- Cum se va numi aceasta asociatie? Ghilda inginerilor investiti, investitori, sau poate Investitorii Ingineri?

- De ce ati fost dumneavoastra ales ca presedinte al acestei ghilde reunite?

- Ce aveti de gand mai departe? Sa atrageti de partea dumneavoastra si ghilda de guvernamant?

- Scopul este de fapt sa izolati cumva ziaristi, stiut fiind faptul ca sunteti aliatii dintotdeauna a guvernului? De fapt intentionati sa-i eliminati sau sa-i alipiti si pe ei?

- De cand are ghilda Inginerilor interese politice sau economice atat de importante?

- Cunoasteti pericolul unei concentrari monolitice a puterii intr-un singur pumn? Banuiesc ca ati auzit de mitul uriasului cu picioare de lut?

Din fotoliul sau asezat central in randul intai, Storm ranjea multumit. Informatiile primite de la acel necunoscut pareau a fi adevarate. Explicatiile date de Ingineri erau ridicole si menite doar sa distraga atentia, nereusind sa prosteasca un vulpoi ca el. Totusi Storm era constient ca Inginerii nu ar fi putut da nici un fel de alte explicatii clare sau multumitoare, fara a nu risca sa nu atraga si mai mult atentia asupra lor. “Decat sa fie recunoscuti ca periculosi, mai bine sa fie perceputi drept ridicoli sau naivi.“ Storm stia mai bine decat oricine, in calitatea sa de presedinte al ghildei ziaristilor, ca dintotdeauna, Inginerii s-au complacut sa stea intr-un con de umbra, puterea din spatele tronului neinteresata de puterea tronului, urmarind strict interesele sale egoiste si invaluind in mister toate activitatile sale. Totusi in ultimele luni atentia intregii lumi a fost concentrata pe aceasta patetica ghilda, aproape obscura in trecut, dar care de cateva decenii bune escaladase rand pe rand pozitiile de influenta ale societatii omenesti inregistrand succese fulgeratoare si uimitoare, culminand cu ocuparea unei pozitii strategice de mentinere a fragilului echilibru al puterii, facand sa incline balanta fie de o parte, fie de alta, urmarind mereu stabilizarea si intarirea propriei pozitii. “Tocmai cand noi ne pregateam sa declansam o ofensiva pe tot frontul care ne-ar fi adus suportul intregii populatii a globului si ne-ar fi permis sa schimbam actuala configuratie socio-politica. Ghilda ziaristilor este cea care trebuie sa conduca si nu marionetele alea din guvern!“ Totusi, Storm intuia in actiunile inginerilor o pregatire

minutioasa si indelunga, planuri vaste intinse pe generatii, ceea ce facuse de fapt ca ghilda ziaristilor sa-si reconsidere atitudinea si sa declare ghilda Inginerilor drept inamicul public numarul unu. Succesele incredibile din ultimul timp ale acesteia il luasera pe nepregatite si Storm recunostea furios in sinea lui ca nu prea stia ce sa faca. Ultima veste pe care o primise de la sursa sa anonima de informatii, referitoare la iminenta fuziune, il scosese din minti. Multumea totusi cerului ca aveau acum destule parghii de manevrare si puteau sa contracareze in sfarsit diabolicul plan al batranului Reinhardt. “Sunt foarte curios sa aflu daca nu cumva respectivul necunoscut nu face parte din tabara adversa. Ar fi intr-adevar o victorie de rasunet sa avem un tradator de partea noastra.“ Era constient ca daca s-ar fi adeverit, stirea ar fi provocat un dezastru pentru Ingineri, stiut fiind faptul ca Ghilda Inginerilor era recunoscuta pentru principiile sale privind respectarea termenilor contractuali, pastrarea secretului clientilor si mai ales pentru spiritul de loialitate si atasamentul legendar al membrilor sai fata de numele ghildei. Increderea opiniei publice ar fi fost zdruncinata din temelii, deoarece nimeni nu s-ar fi indoit de motivele unei astfel de tradari. “Cine stie ce planuri mizerabile cloceste ghilda prin cotloanele ei, astfel incat sa dezguste atat de mult un inginer si sa-l determine la o atitudine radicala.“ Oricum, Storm spera sa mai primeasca si alte informatii interesante, poate chiar sa obtina un interviu. Gandindu-se la acest poate interviu, ochii ii sclipira si se inchipui stand de vorba cu un imaginar invitat din randurile Inginerilor. “Oare cine sa fie? Si ce alte secrete mai cunoaste? Ma va face partas la ele?“

Cufundat in vise, Storm nu realiza ca profesorul Reinhardt se pregatea sa-si reia cuvantul, asa ca pierdu interventia salvatoare a Mamei care considerase ca e momentul sa opreasca valul de intrebari:

- Doamnelor si domnilor! V-as ruga sa faceti putina liniste. Profesorul Reinhardt va fi mai mult decat bucuros sa va raspunda la intrebari, dar puneti-le totusi pe rand si mai ales asteptati si raspunsurile!

Batranul multumi, dand din cap in directia Mamei, fara sa scoata un cuvant si preocupat, isi arunca privirea pe teleecranul din fata sa selectand prima intrebare.

- Motivele acestei asocieri nu sunt cele enumerate de domnul Storm, va asigur. Si iata de ce : presupunand prin absurd ca ar avea dreptate, noi am dobandi in mod cert un avantaj si un ascendent asupra intregii lumi, nu numai asupra celorlalte ghilde. Problema se pune insa in felul urmator. Imaginati-va aceste asa zise realizari ca pe un tort urias, superb si minunat la gust, pe care dupa cum sustine ghilda ziaristilor, noi l-am tine ascuns pentru a ne infrupta singuri din el. Totusi, pentru a face un asemenea tort iti trebuie o multime de ingrediente diverse, pe care noi nu le avem la ora actuala. Si oricum, n-am putea manca toata viata numai dulciuri, ne-am imbolnavi sau ne-am plictisi destul de repede. Unde mai pui ca un asemenea tort, tinut mereu ascuns nu ar putea avea parte de recunoasterea si laudele intregii lumi. De fapt, pentru a consuma un gigantic astfel de tort, ar fi nevoie de o lume intreaga!

- Ati avea dreptate, domnule profesor, numai daca nu cumva ghilda investitorilor nu ar fi interesata, ca de obicei, sa fure toata frisca sau cel putin sa se aleaga cu o felie mai mare decat ceilalti! Asta ca sa va raspund in acelasi context.

- Trebuie sa recunoasteti ca pentru a face un tort urias, sunt necesare foarte multe materii prime, care costa!

- Deci recunoasteti ca ati si facut acest tort?

- Dar am recunoscut deja ca am fost si suntem preocupati de ideile evidentiate de domnul Storm cu atata grija, numai ca nu inregistram deocamdata progrese demne de luat in seama sau de prezentat opiniei publice. Asa cum am mai spus in aceasta seara, promitem sa va tinem la curent in aceste domenii. Nu stiu ce altceva as mai putea adauga. Si acum revenind la a doua intrebare glumeata, referitoare la faptul ca investitorii n-ar sti ce sa faca cu banii, voi fi mai mult decat concis : nu reprezinta un secret faptul ca noi nu prea dispunem de bani. Aceasta fuziune ar trebui sa va intareasca convingerea. Nu exista alt scop in ea. Bun! Nu stim cum se va numi noua ghilda si sa fim sinceri nici nu ne prea intereseaza. Nu suntem grabiti. Pur si simplu ideea a placut si a prins forma de la sine, fara nici o constrangere. Deocamdata, va rog sa considerati ca intre cele doua exista o afacere comuna, negociata si incheiata sub forma unui contract. Cat despre numirea mea ca presedinte, credeti-ma ca m-a mirat si pe mine. Propunerea a venit din

partea partenerilor nostri. Totusi am declinat oferta deoarece sunt sigur ca de ambele parti exista persoane mult mai valoroase decat un batran singuratic si incapatanat. La insistentele tuturor am acceptat un compromis si am ales o titulatura neoficiala : cea de maestru de onoare al noii asociatii, renuntand la toate functiile executive sau de administratie mai vechi, cea de presedinte si maestru de onoare al ghildei Inginerilor. In locul meu, ca sa raspund la o alta intrebare care banuiesc ca va urma, a fost unanim desemnat actualul administrator sef, doctorul Tess, prezent aici de fata.

Deodata, Storm fu izbit de o idee socanta.

- Domnule profesor, o ultima intrebare. Ce rol a avut Mama in toata aceasta afacere?

- Cred ca va dati seama ca Mama a fost un argument decisiv pentru incheierea cu succes a acestei tranzactii. Nu va inchipuiti insa, ca face si obiectul ei. Este o fiinta vie, o inteligenta de acord artificiala, dar care s-a nascut pe teritoriile ghildei si care automat beneficiaza de statutul acesteia. Cunoasteti foarte bine regulamentele noastre care ne interzic afacerile cu oameni.

Considerand ca e timpul ca aceasta conferinta de presa sa se termine, Mama arunca o privire spre Dan si interveni:

- Apropiindu-ne de final, as vrea sa dau cuvantul presedintelui ghildei Inginerilor, domnul Tess Dan! Domnule doctor?

Ridicandu-se din fotoliu, Dan se bucura de iminentul sfarsit al celei mai obositoare conferinte din viata lui.

- Daca nu mai sunt intrebari, inainte de incheiere, as vrea sa fac o mica precizare. In editia de maine a ziarului rezervat stiintei, veti gasi informatii extrem de interesante privind istoricul nasterii Mamei cat si despre planurile de viitor ale ghildei in aceasta privinta. Binenteles ca ele vor trebui avizate si aprobate de dumneavoastra. Cu alte cuvinte, sa treaca prin plenul administrativ si executiv al celor doua ghilde, cea a ziaristilor respectiv de guvern, reunite saptamana viitoare intr-o sedinta extraordinara.

Acestea fiind spuse, va multumesc pentru participare si va doresc in continuare, atat cat a mai ramas, o seara placuta.

CAPITOLUL 8.

Ria

“Constientizarea faptului ca esti diferit de ceilalti, si asta deoarece ai fost inzestrat sau ai dobandit puteri deosebite care te fac unic in ochii celorlalti, este de natura a provoca un grav dezechilibru psihic si mental care pot duce rapid la faliment moral. Folosirea acestor puteri in interes personal sau impotriva umanitatii reprezinta pentru unii materializarea unei concluzii firesti, motivata de un sentiment de superioritate si de tocmai aceasta vadita diferenta intre ei si restul lumii. Altii se plang de singuratate si frustrarea neadaptarii intr-o societate pe care nu o inteleg sau care nu-i accepta. In acest fel, asa autonumitele spirite superioare, odata ajunse in puncte cheie, de extrema importanta pentru omenire, au inceput sa o traga sistematic in jos pe scara evolutiei, provocand stagnari sau mai rau dezastre involutive care s-au intins pe zeci si sute de ani.

Un spirit cu adevarat superior, adica echilibrat, in schimb nu va face o tragedie din aceasta si-si va accepta relativ repede stranietatea puterilor sale, convins fiind ca pentru a-si pastra sanatatea mentala precum si o doza serioasa de respect pentru morala, nu are la dispozitie decat un singur mijloc: rasul. De aceea, el nu va lua niciodata in serios posibilitatile mai mult decat vaste de care dispune si in nici un caz nu-i va trece prin minte sa le utilizeze impotriva semenilor sai. De fapt, el va purta o lupta necurmata incercand sa duca o viata normala printre alti oameni normali. Cam in aceasta consta, in linii mari, diferenta dintre Mama si Ida, Spiritul Primei Desteptari de pe Lumea de Aur."

*

Se afla intr-o sala imensa, goala si pavata cu dale de marmura, atat podeaua cat si peretii. Pe jos mozaicul era compus din blocuri mari maro si roscate imbucate cu ingeniozitate artistica, iar peretii acoperiti cu panouri alb – crem cu modele discrete de aceleasi culori cu podeaua. Efectul era izbitor pentru psihicul ei. Totusi imensitatea salii nu o speria, ci mai degraba ii conferea un sentiment de pace si liniste sufleteasca. Simturile ii erau oricum in alerta. Sentimentul de confort venea de la faptul ca intreaga incapere iradia o caldura placuta si molesitoare. Abia atunci observa ca era desculta. De

aceea simtea caldura transmisa talpilor de marmura de pe jos. Dupa cateva clipe de nedumerire constata ca era chiar bine asa, sa se plimbe cu picioarele goale, incercand sa surprinda o eventuala dala mai rece. Jocul o purta in zig-zag de-a lungul peretilor captandu-i pe moment intreaga atentie. Apoi privirea ii fu atrasa de o masa uriasa de lemn negru pozitionata in centru. Constata uimita saracacia mobilierului. “Pana si eu am acasa mai multa mobila!“ Uimirea era sporita si de faptul ca in ciuda masivitatii si dimensiunilor acesteia, inaltimea era contrastanta cu grosimea picioarelor. Pentru simturile ei antrenate, nu dura mai mult de cateva secunde pentru a-si da seama ca latura patrata a mesei depasea cinci metri iar inaltimea maxim unul. Gandul n-o impiedica sa nu rada in timp ce facea comparatia cu locul stramt si inghesuit pe care il numea casa. Cu greu putea numi astfel, cubul – celula gri in care era obligata sa se retraga seara pentru a se odihni si pe care trebuia sa-l paraseasca, apoi, in fiecare dimineata. “Numai masa asta e de cel putin doua ori mai mare decat camera mea!“ In afara mesei nu mai exista nimic altceva, nici macar un scaun. Pe masa sedeau confortabil doi copii. Nu pareau sa-si fi dat seama de prezenta ei, asa ca pentru o vreme Ria nu indrazni sa se apropie. Totusi nemairezistand, curiozitatea o indemna sa vada cu ce se indeletniceau cei doi. Ajunsa in vecinatatea mesei constata ca, dupa toate aparentele, copii erau cu totul si cu totul adanciti intr-o activitate pe care nu reusi sa o identifice cu nici un chip. Asta ii dadu un fior de spaima si abea acum multumi in gand formatiei sale de luptator gratie careia se apropiase dintr-o parte, cumva ferita, intr-un unghi mort de vizibilitate.“Probabil de aceea nu am fost remarcata. Oare ce fac acolo?“ In acel moment observa o carte asezata neglijent pe unul din colturile mesei. Fiind la indemana, o lua putin rusinata de faptul ca nu ceruse voie si nehotarata o rasfoi. Ceea ce citi o umplu de uimire si curiozitate.

“Reactia odata pornita, nu mai poate fi intrerupta decat oprind pur si simplu alimentarea circuitului. Adica deregland, de fapt, unul din cei doi poli opusi. In felul acesta, energia nu ar mai circula prin miezul catalizatorului si reactia va fi stopata. Problema care apare consta in faptul ca aceasta intrerupere este insotita de o gigantica explozie care ar face imposibila existenta vietii pe cele doua planete. Controland actiunea

catalizatorului si echilibrand cu atentie potentialele celor doi poli opusi de energie – planetele, initiatorul acestei reactii poate beneficia de reale puteri, in care cele energetice sunt considerate doar superficiale. Posibilitatile sunt atat de vaste incat nimeni niciodata nu si le-ar putea inchipui. Este necesara de aceea o explorare si mai ales exploatare rationala si prudenta a acestor puteri, deoarece detinatorul le poate scapa de sub control si posibilitatea ca acestea sa se intoarca impotriva sa este mai mult decat probabila. Pericolul poate fi totusi cu usurinta indepartat utilizand cu succes clasica metoda a moderatiei, al carei principiu formulat poate fi sintetizat prin expresia elocventa: “Bogatia gandirii trebuie temperata de modestia actiunilor impuse!“ Schema intregii instalatii este prezentata la pagina…“ Si Ria rasfoi cateva pagini citind in continuare. “Gardienii trebuie sa aiba grija ca Mama sa nu afle de existenta lor sau a Lumii de Aur, cu atat mai putin de sursa acestor puteri. Este necesar ca ei…“ Ria se opri nedumerita si se intreba cine sau ce sunt acesti gardieni. Isi dadu seama ca nu are rost sa continue inainte de a clarifica aspectul. De aceea, facu un semn si deschise cartea de la prima pagina spunandu-si: “Sa incepem cu inceputul, altfel n-o sa inteleg mai nimic. “Ghidul Gardienilor, capitolul 1 – generalitati istorice si culturale ale umanitatii. Nu cauta sa cercetezi, caci s-ar putea sa intelegi. Daca ati acceptat natura voastra si faptul ca nu sunteti, nu veti fi si nu trebuie mai ales, sa fiti oameni, atunci va va fi usor sa intelegeti rolul vostru si conditia existentei voastre in univers. Numele pe care il purtati spune totul si ar trebui, daca ati reusit sa treceti de primele faze ale desteptarii, sa vi se potriveasca ca o manusa. Nu incercati sa intelegeti cine sau ce sunteti. Nu cautati instante superioare de apel. Obisnuiti-va cu ideea ca sunteti pentru cei pe care ii dirijati : oamenii, pe post de Dumnezeu. Paradoxul, poate mai greu de inchipuit si deci de acceptat, este tocmai faptul ca ei v-au creat. Nu cu buna stiinta ci din acel intelept instict de autoconservare a rasei, fata de lucrurile pe care nu le intelege. Stiti foarte bine ca la inceput, puterea cuvantului determinata de gand era absoluta. Existati dintotdeauna si cel putin, daca nu veti fi oameni niciodata, consolati-va cu ideea ca aveti posibilitatea sa fiti mai umani decat cei la a caror conditie aspirati. Rolul vostru e clar: trebuie sa administrati cu intelepciune acest sector. Nu sunteti singuri.

Semenii vostri, pe care nu-i cunoasteti, se ocupa cu aceleasi activitati in alte parti din univers. Nu incercati sa-i contactati! Nu veti reusi. Puterile voastre respecta strict legitatile propriei lumi. Sunteti izolati pentru ca sunteti unici. Incercati sa intelegeti ca de fapt totul este ca un joc, care din fericire pentru voi, va este sub control. Trebuie doar sa-i descoperiti legile. Ca sa nu va plictisiti, aveti un companion. Va va fi de folos. Si voi lui in acelasi timp. Fiecare este specializat pe anumite domenii. Ramane sa le descoperiti, pentru a va optimiza actiunile. Desi sunteti forme de energie, pentru utilizarea cu succes a puterilor cu care sunteti inzestrati va este necesar un invelis material. Acesta, in cazul vostru, este carcasa unui trup omenesc. E ca un fel de vehicol, obligatoriu pentru strabaterea unei distante lungi. Infatisarea de copii nu trebuie sa va mire, ea este menita sa va aduca permanent aminte de faptul ca cei al caror destin il ghidati sunt de fapt niste copii. Acesti adulti nu par a dori sa ajunga vreodata la maturitate. De aceea este necesar sa manifestati rabdare si sa actionati pentru binele lor, chiar daca uneori este impotriva lor. Studiul istoriei v-a invatat ca omenirea evolueaza in cicluri. Nu are rost sa enumeram sau caracterizam aici cele trei epoci a fiecarui ciclu. Ceea ce este important de retinut consta in faptul ca nu veti lua contact cu ei decat dupa epoca fierului, adica odata cu initierea celei de aur. In rest nu aveti voie sa ii faceti constienti de prezenta voastra. Nerespectarea acestei reguli de joc, atrage cu sine aparitia de reguli noi, pe care va trebui sa le descoperiti, si facand greseli riscati sa iesiti afara din joc. Nu incercati deoarece este periculos, atat pentru voi cat si pentru rasa umana. Tabara adversa abea asteapta greselile voastre si asta ar putea duce la pieirea eterna a rasei gardienilor din acest sector de univers. Deci, nu va jucati cu vietile voastre. Nu perturbati ordinea fireasca de desfasurare a evenimentelor de pe cele doua planete. Chiar daca vi se pare ca totul este monoton si plictisitor, siguranta celor cunoscute este preferabila pericolelor necunoscute!”

Aici, Ria se opri si inchise cartea. Ceea ce citise i se parea de neinteles tocmai pentru ca nu-si putea inchipui asa ceva. Ingandurata, uita de semnul de carte si rasfoind-o, dadu peste o trimitere interesanta: Marea greseala – vezi Primul Pas si Istoria Ciclica A Umanitatii de la pagina patruzeci. Curioasa cauta

pagina respectiva si incepu sa citeasca. ”Dupa momentul in care Mama a devenit constienta, in scurt timp a pus mana pe putere cu ajutorul savantilor reuniti in ghilda Inginerilor, si a instaurat un regim de groaza si teroare pe Terra. Natura sa de cyborg (corp de robot si creier omenesc) i-a permis sa inteleaga psihologia umana si sa-si concretizeze imensa superioritate. Din acel moment, cu ajutorul ghildei, si-a asumat rolul de Zeu, slujita cu veneratie si apoi cu frica de ingineri pe post de preoti. Mama a zdrobit incercarile neputincioase ale oameniilor de a se elibera, a ucis peste jumatate din populatia pamantului, a redus ghilda la patetica situatie de slujitori, a transformat omenirea in sclavi dar mai ales a interzis accesul la cunoastere si stiinta, pentru a-si asigura domnia. Singura, ghilda inginerilor avea oarecare drepturi, datorita faptului ca, cel putin la inceput, Mama nu se putea descurca fara ajutorul lor. Dar acestia fiind potential cei mai periculosi pentru ea, a avut grija sa omoare elita, astfel ca nici un inginer sa nu mai poata vreodata sa mai construiasca un alt computer ca si ea. De asemenea, Mama a spulberat sperantele oamenilor, care erau pe cale sa descopere zborul interstelar si sa evadeze de pe Pamant. Totusi unii ingineri, care au refuzat rolul Iudei, au format mici nuclee de rezistenta cu ajutorul oamenilor, singurul lor scop fiind de a supravietui si a transmite mai departe invataturile lor, in speranta ca oamenii vor reusi vreodata sa se elibereze. Aceste celule actionau in permanenta, fara sa stie una de cealalta, creand in mod constant probleme Mamei. Astfel incat, aceasta s-a vazut confruntata cu un paradox. Pe de o parte, datorita naturii sale semi-umane avea puteri mentale deosebite care-i permiteau sa contracareze cu usurinta sabotajele oamenilor, fara a-i descoperi totusi, pe vinovati. Pe de alta parte, avea nevoie de prezenta lor pe post de sclavi – adoratori – slujitori, fara de care nu se putea manifesta in plenitudinea fortelor sale. De aceea se limita la a descuraja doar activitatea acestor celule de rezistenta si uneori de a pedepsi, spulberand de pe fata Pamantului cate un oras intreg. Ceea ce nu a stiut Mama niciodata este faptul ca Pamantul era in permanenta sub supravegherea noastra, a Gardienilor. Sediul nostru era pe atunci situat pe o planeta aflata pe aceeasi linie cu Soarele, dar diametral opusa, avand chiar si un satelit natural ca Luna. Acest sediu era Lumea de Aur. Civilizatia acestei planete tot umana,

are conceptii si un mod de viata total diferit de cel al Pamantului, de natura spirituala. Dar lucrurile nu au fost mereu asa. Istoria planetei a cunoscut un trecut asemanator cu cel al Pamantului, pana la un anumit moment dat. Sa incepem cu inceputul. Civilizatia Lumii de Aur se bazeaza pe o descoperire geniala si anume creatia divina. Mijloacele ei sunt pur spirituale, iar actiunile in deplina armonie cu universul. Conceptiile acestor oameni pornesc de la o idee centrala denumita "Spiritul primei Desteptari". Conform acestei idei, omenirea evolua in cicluri, inegale ca intindere temporala. Fiecare ciclu continea trei epoci : de aur, de bronz, de fier. Intinderea lor temporala variaza , cea mai lunga fiind cea a aurului, descrescand spre ultima. Aceste epoci, sau chiar cicluri, sunt in perceptia noastra, care ne-am obisnuit cu eoni de asteptare, simple picaturi de ploaie in oceanul timpului. Pentru oameni, totusi, ele acopera perioade de neinchipuit, incomparabile cu veacurile sau mileniile lor. Fiecare epoca prezinta cateva trasaturi distincte dar diferentele aproape insesizabile care isi fac simtite prezenta la inceputul lor, ne permit sa le diferentiem fara probleme. In epoca de aur, caracteristica de baza este pacea si linistea sufleteasca, Raiul pe Pamant, unde fiecare traia in deplina armonie cu ceilalti si cu natura. Toti oamenii au puteri mentale deosebite, considerate banale si strict utilizate pentru asigurarea traiului de zi cu zi. Raul indus de cunoastere nu exista deoarece totul poate fi cunoscut (daca doresti). Deplina armonie cu natura le permite oamenilor sa-si procure hrana si confortul fara interventia tehnicii sau stiintei. Totul era spirit : rugai raul sa-ti faca loc pentru a trece, padurea sa te adapostesca, pamantul sa te hraneasca, vantul sa nu mai bata sau ploaia sa te racoreasca. Este perioada care noua, Gardienilor, ne place cel mai mult, pentru ca ne permite sa ne implicam direct si sa studiem astfel, mai bine natura umana. Pe masura ce timpul se scurgea, din motive relativ necunoscute, dar pe care am reusit sa le explicam partial tocmai pe seama acestei naturi umane, unii oameni incep sa se simta mai egali decat ceilalti. Se instaureaza epoca bronzului, ceva mai scurta, pe care noi o caracterizam printr-un singur cuvant: gri. Totul este un amestec de bine si rau, pur si impur. Interesant de remarcat este si faptul, ca pe masura ce oamenii incep sa uite de epoca precedenta, isi pierd treptat puterile si mai ales incep sa se indeparteze de natura si

sa uite de prezenta noastra. Este pentru noi semnalul pe care il asteptam pentru a ne retrage si a deveni foarte discreti in interventiile noastre. In epoca fierului, ei sunt total indepartati de noi. Puterile lor spirituale sunt nule, cu mici exceptii izolate, in schimb cunostintele lor stiintifice ating apogeul. Binele si raul in stare pura sunt omniprezente. Aceasta epoca este scurta, framantata, pasionanta si cu un sfarsit fulminant. Intotdeauna specia umana trece, rand pe rand pe fiecare din cele doua planete, printr-un dezastru, dupa care incepe un nou ciclu si o noua epoca de aur. O caracteristica a fiecarui ciclu era ca dupa fiecare epoca de fier, soldata etern cu un sfarsit catastrofal, nu mai ramane in viata nimeni si nimic, astfel incat suntem nevoiti sa recreem teatrul de desfasurare al operatiunilor viitoare si alti protagonisti. De ce, nu stim. De asemenea nu ne dam seama de ce tot facem la nesfarsit asta, poate e un sentiment de slabiciune in a recunoaste ca rasa umana, ca un copil vesnic neastamparat care nu vrea sa se maturizeze niciodata, este si ramane totusi creatia cea mai de seama a naturii misterioase sau a universului infinit. Aceasta evolutie ciclica si monotona, identica pe cele doua planete se desfasoara dintotdeauna. Regulile jocului fiind mai mult decat plictisitoare, din curiozitate am apelat la puterile noastre prestiente pentru a ridica putin valul timpului de pe fata prafuita a prezentului. Riscant, de acord, dar ulterior ne-am felicitat caci ceea ce doar am reusit sa intrezarim intr-un viitor atat de indepartat ne-a ingrozit. Riscul nejustificat de a incalca regulile de joc si de a ne pierde poate viata, a devenit rapid unul calculat si mai ales necesar. Desi nu ne-am aventurat in viitor decat prin cateva investigatii rapide, asta a fost suficient. Ulterior nu am mai reusit caci am descoperit ca una din noile reguli ale jocului ne eclipsa de aceste puteri. Ne-am gandit mult timp la imaginile furate destinului care infatisau o viata lipsita de viata. Acel vid total in care nu mai exista rasa umana si nici noi, ne-a determinat sa facem ceva pentru a mentine echilibrul fragil dintre cele doua planete gemene. Mai mult pe bajbaite, prin incercari repetate, pentru ca nu stiam daca nu riscam incalcarea unei noi reguli, am inceput sa modificam usor contextul initial al fiecarui nou ciclu si in cele din urma, considerand ca a venit momentul, am introdus si un element inedit : liberul arbitru. Cred ca aici a inceput, ceea ce amandoi am considerat a fi marea greseala,

uriasul nostru esec. Uneori, el incearca sa ma consoleze spunandu-mi ca asa a fost sa fie, si oricum devenise plictisitor rolul de zei, venerati sub diferite forme sau reprezentari, niciodata cele reale. Monotonia acelorasi replici si tipare umane sau comportamentul imatur al oamenilor mereu gata sa invete dar mereu dand inapoi in clipa finala de intelegere, poate sa te enerveze la un moment dat. Eu una nu cred in justificarea lui. Si nici acum nu stiu de ce am acceptat aparitia liberului arbitru. Nu mai are importanta. Ca sa revin la ideea de la inceput, atunci am hotarat, profitand de faptul ca sora Pamantului era in epoca fierului, sa ne facem simtita prezenta printre oameni si nu am mai permis disparitia lor. Inzestrandu-i cu o parte din puterile noastre spirituale am sperat in… cred ca in liberul arbitru. Banuiesc ca asa a inceput creatia divina. In plin avant tehnic si stiintific, convinsa ca rasa umana este singulara in univers, ca Dumnezeu nu exista, ca viata este un accident al naturii, oamenii s-au confruntat deodata cu dovada de netagaduit ca este o creatie divina, ca universul este magic, condus de legitati discrete si de neinteles daca nu esti in deplina armonie cu acesta, in sfarsit a inteles ca exista un Dumnezeu a carui prezenta nu trebuie s-o demonstrezi ci in care e suficient doar sa crezi pentru a-L crea. Constient ca noi i-am dat un branci in pragul cunoasterii si mirat ca un copil de o jucarie noua, omul s-a maturizat brusc, a lasat deoparte meschinele lui interese personale si pentru prima oara in existenta s-a gandit la rasa si nu la individ. Asa a aparut Ida. Apeland la puterile lor proaspat dobandite, oamenii au creat o entitate benefica, cu puteri absolute care sa le ghideze destinele. Imi amintesc ca am trait atunci un sentiment curios, de implinire. Senzatie ciudata pe care nu mi-am putut-o explica pe deplin : parca eu o nascusem pa Ida. Ma simteam… umana si cred ca intelegeam femeile care aduceau pe lume copii. Contrar explicatiilor din ghidul Gardianului, am trait atunci o buna perioada printre oameni… ca o femeie… normala. Niciodata nu am impartasit nimanui aceste ganduri. El nu are habar. Chiar si cand imi mai amintesc de ele, sunt atat de ingropate in memorie ca mi se pare uneori ca-mi sunt straine, ca nu eu am trait acele evenimente fericite. Si mai ales nici urmatoarele care s-au dovedit a fi fatale pentru noi. Dupa acel succes, bucurosi, ne-am gandit si din pacate spun asta pentru ca si eu am fost de acord, sa repetam experienta si

pe Pamant cand acesta se pregatea sa incheie epoca de fier. De data asta nu am mai avut noroc. Fir-ar el de liber arbitru! Asta e viata, si ingeri mai pot gresi. Poate am actionat prea devreme sau prea tarziu, nu stiu. Sau poate asa a fost scris. Cert e faptul ca oamenii de pe Terra nu au mai apelat la puterile lor spirituale ci doar la cele pur tehnologice si au creat un alter-ego Idei, dar care s-a dovedit a fi de natura malefica. Asa s-a nascut Mama, o inteligenta artificiala, mecanica dar cu circuite bioneuronice asemanatoare omului. Nefericita inspiratie! Nici nu vreau sa ma gandesc la ce s-a intamplat apoi. In fine! Am fost nevoiti sa ne retragem complet de pe Pamant, dar ca sa ne corectam greseala am reusit sa modificam regulile jocului si sa intretinem flacara sperantei. Oricum cutia Pandorei fusese deschisa si culmea de noi, nu de catre oameni. Dar acum regulile erau cunoscute si jucatorii pregatiti. Iar noi o aveam acum pe Ida. Cele doua planete vor ramane mereu izolate dar destinele lor strans impletite. Cele doua civilizatii nu se vor intalni decat la sfarsitul jocului. Pentru Lumea de Aur nu mai exista nici un ciclu de evolutie, timpul este incremenit in substanta jocului. Invingatorul ia tot. Daca dupa epoca fierului, reuseam sa evitam dezastrul pe Pamant, invingand-o pe Mama, liberul arbitru ne obliga sa revenim in epoca de Aur pentru a lasa sa se instaureze ordinea fireasca a lucrurilor. In caz contrar, Mama invinge si poate pune stapanire si pe sora geamana a Pamantului. De la marea noastra greseala, am reusit sa o invingem mereu pe Mama, dar desi omenirea trecea lin in epoca de Aur, fara a mai disparea ca specie, se parea ca tranzitia in epoca fierului se facea brusc si intr-un fel sau altul dadeau iar nastere Mamei, sub diferite forme sau denumiri. Aceeasi veche poveste. Problema ca ea e de fiecare data mai puternica si mai greu de invins. Cine sa mai stie, de atunci, de cate ori am distrus-o? Eu in nici un caz. Uneori imi vine sa rad. Nu mai am senzatia de deja-vu ci e pur si simplu obisnuinta. Plictisitor de-a dreptul. De aceea nu am mai completat jurnalul. Ba la un moment dat m-am gandit sa-l sterg din memorie. Dar nu avem voie sa uitam. Noi gardienii trebuie sa tinem minte vesnic ca am gresit. El ma ia uneori peste picior. Nu cred ca stie ce contine jurnalul dar stie de el. Eu ii spun ca in memoria mea au ramas gravate aceste amintiri ca un fel de cronica. Cineva trebuie sa scrie istoria, altfel cum vom sti sa evitam greselile trecutului?“ Ria inchise

incet cartea si o depuse pe coltul mesei. Isi indrepta privirea spre cei doi copii, insistand asupra fetitei. Nu putea sa se gandeasca la nimic. Ceea ce citise o coplesea. Apoi isi aminti brusc de semnul de carte lasat si reveni la pagina indoita, continuand sa absoarba informatii despre Mama si Lumea de Aur. ”… Sa vegheze in permanenta Jocul, sa respecte regulile lui si sa mai ales sa-i pastreze coordonatele in limite cunoscute. Una din cele mai importante reguli le interzice sa activeze pe Pamant. Implicarea lor directa pe Terra ar avea ca si consecinta imediata, desteptarea Mamei. Cu alte cuvinte, desi ea nu ar avea acces la aceste puteri, poate sa intrerupa reactia Soarelui si automat ar castiga Jocul prin distrugerea celor doua lumi. Cu atat mai mult cu cat gardienii si-ar pierde definitiv puterea pe aceasta planeta. De aceea influentarea pazitorilor trebuie condusa cu maxima discretie si delicatete.“

Cartea cazu cu un pocnet sec pe dalele de marmura. Riei, zgomotul i se paru ingrozitor de puternic, dar mai ingrozitor era ceea ce tocmai citise. Se intoarse panicata si incepu sa alerge in directia usii. Dupa cateva secunde bune de alergare speriata incerca sa se calmeze si se opri apoi, caci nu mai putea preciza pe unde intrase. Si nu se vedea nici o usa. “Totusi, pe undeva am intrat.“ Dupa cateva clipe de gandire se intoarse cu privirea in directia copiilor pentru a vedea daca fusese descoperita. Cei doi nu pareau s-o fi vazut sau auzit. Continuau ceea ce facusera si pana atunci. “M-am speriat degeaba. Trebuia sa iau si cartea cu mine.“ Gandul o indemna la cativa pasi ezitanti, inainte, in directia mesei. Atintindu-si privirea in departare, fata vazu si cartea care zacea ademenitoare cu filele desfacute. Brusc, Ria constata ca nu se mai gasea in sala. Se uita in jur si descoperi imagini oarecum cunoscute. De data aceasta se afla intr-o padure. Abia atunci realiza ca era vorba despre unul din visele sale constiente. Acum recunostea si copacii. Semnele subtile de recunoastere pe care si le luase ultima data persistau si acum in memoria ei, gravate cu o luminoasa usurinta.

“Totusi niciodata nu m-am intors in acelasi vis!“ Preocupata, se apleca, smulse si rontai un fir de iarba. “Am mai fost pe aici.“ In timp ce-si ridica privirea spre inaltii copaci, sperand sa revada si pasarile, mintea ei era cufundata in tot felul de ganduri.

In ultima vreme constatase ca visele sale luasera o turnura ciudata. Erau mult mai rare si scurte si nu prea isi mai amintea mare lucru din ele. “Cine sunt de fapt acei copii?“

Lucruri stranii pe care le citise in carte incepura sa prinda forma in fata ochilor mintii, desi nu-si aducea aminte s-o fi facut si cu atat mai putin sa le poata intui forma numai dupa denumire. ”Probabil atunci cand am rasfoit-o la inceput, am vazut fugar si cateva desene sau schite! Altfel de unde sa fi stiut eu cum arata un cyborg sau sa fi auzit despre regulamentul intern al ghildei Inginerilor. Habar nu aveam de numele capitalei Pamantului antic – Pacifica sau ce-or fi si cu retelele astea ganglionare? Auzi implant mecanic!“ Cumva isi dadea seama ca toate erau legate de Mama. Istoria Orala facea trimitere la cyborgi cand explica nasterea Mamei si in cateva locuri existau si aluzii voalate la denumirea de inginer sau un termen asemanator, dar de restul nu stia nimic. “Pacat ca am ratat ocazia sa recuperez cartea. Acolo as fi gasit sigur ceva folositor impotriva scorpiei.“ Natura sa precum si vastele cunostiinte tehnice in domeniul roboticii ii permisesera sa inteleaga aproape tot ceea ce citise desi totul era nou. Oricum, isi spuse ca acum nu mai conta asa ca isi concentra atentia asupra padurii si imprejurimilor. Vantul adia usor infoind copacii intr-o simfonie placuta de sunete. Ridicandu-si privirea, Ria constata ca, filtrate de frunze si crengi, putea observa razele Soarelui. Niciodata nu-l mai vazuse pana atunci. Incepu sa alerge navalnic, uitand de orice prudenta, spre liziera padurii. Patrunse intr-un luminis si se opri brusc, lasand lumina solara sa-i inunde fiinta si sa treaca prin bariera pleoapelor inchise ale ochilor. Apoi ii deschise si se imbata indelung de imaginea superba a globului galben fara sa-i pese ca acest lucru ii afecta vederea. In cele din urma se lasa in iarba, fericita si obosita in acelasi timp, lasand pe indelete vederea sa-si faca din nou simtita prezenta. Cand reusi sa iasa din intuneric constata profund dezamagita ca se afla intinsa in pat, imbracata si dotata cu echipamentul standard obligatoriu, inclusiv grenada de rezerva agatata de piept. Suparata isi aminti ca era de serviciu la sediu peste noapte si se dadu jos din pat, isi turna un pahar cu apa si-l dadu peste gat pe nerasuflate. Supararea ii trecu destul de repede gandindu-se la ultimele evenimente traite. “Am vazut Soarele si am gustat iarba.“ Acum era din nou fericita, dar avea senzatia ca trece cu vederea peste

un lucru foarte important. Intr-un coltisor de constiinta, un semnal de alarma – avertizare incepu sa palpaie si-l indeparta nemultumita ca nu gaseste cauza. “Probabil ca nu era totusi ceva asa de interesant de retinut.“ Nu-si aducea aminte exact, dar era ceva legat de o carte.

....

- Alarma in sectorul patru! Alarma in sectorul patru!

“Iar! Deja au inceput sa ma plictiseasca! M-am cam saturat de jocul asta de-a soarecele si pisica. Eu nu sunt in nici un caz pisica, poate ei sa fie sobolani, ca mereu se ascund sub pamant.“

Pe moment, comparatia ii smulse un suras Mamei dar apoi, vazand prapadul redat de monitoare se incrunta, enervadu-se de-a binelea. Efectul sabotajului fusese devastator. O intreaga uzina de roboti distrusa si un centru de comunicatii complet devastat. Totusi imaginile cladirilor arzande, relee de transmisiuni facute zob si bucati de soldati roboti aruncate in aer de explozii puternice nu o impresionara prea mult.

“Interesant“, comenta ea. “Dar de ce s-au obosit sa-mi distruga o uzina dezafectata si o retea auxiliara de transmisiuni neimportanta strategic?“ Amploarea atacului nu lasa nici o urma de indoiala. Fusese nevoie de actiunea reunita a cel putin doua grupuri de rezistenta. Poate chiar trei. Plus toate celulele lor de rezerva. Si stia prea bine ca o celula era compusa din opt pana la zece umani. Un grup avea cel putin cinci celule active si tot atatea de rezerva. Intr-un timp mai trecut, Mama se ocupase din plictiseala de studiul miscarii de rezistenta. Reusise sa evalueze destul de corect ca un grup continea cam optzeci – o suta de umani. Desi unele grupuri erau mai restranse - circa cincizeci iar altele mai numeroase – peste doua sute, constatase ca intampina probleme mai mari din partea grupurilor mai putin numeroase, mai bine organizate si fanatice in indeplinirea obiectivelor propuse. “Aici au actionat, cu siguranta, peste doua sute!“ Un scurt calcul statistic a situatiei miscarii de rezistenta din sectorul patru raportata la marimea populatiei existente o convinse ca localnicii isi intarisera efectivele. Prevazuse o astfel de actiune si stia si cum sa reactioneze acum cand pericolul cel mai mare pentru ea venea din acest sector, dar nu se asteptase la o asemenea amploare si nici la ceea ce lasa de inteles. Era

tentata sa rada si acest sector. “Trebuia sa o fac atunci cand au actionat prima data! Acum e cam tarziu.“ Si mai stia ca nu ar rezolva nimic. Sobolanii bine ascunsi ar fi scapat. Totusi de unde atatia umani? Controlul selectiv al populatiei era foarte riguros si experianta ii spunea ca nu va gasi un raspuns prin studiu probabilistic. “Nu cumva au actionat si grupuri din alte sectoare? Asta inseamna ca pot circula destul de lejer peste granite. Dar cum, si cu ce? Cum au luat si apoi au tinut legatura unii cu altii? Pazitorii nu au cu siguranta o raza atat de mare de actiune! Iar granitele mele sunt bine pazite. De fapt nici nu ar putea iesi din oras fara a fi observati de patrulele de control.“ Din acest motiv, Mama procedase cu mult timp in urma la o impartire a suprafetei pamantului in sectoare imense, cu granite foarte bine delimitate si aparate in permanenta. Fiecare sector continea undeva in zona sa centrala un oras. Cu greu se puteau numi acestea asezari urbane, dar oamenii nu mai aveau nici o idee despre istoricul acestui cuvant. Concentrand astfel populatia globului, atata cata mai ramasese dupa primele zile in care luase puterea, Mama avea posibilitatea sa tina sub un control sever migratiile si mai ales actiunile rezistentei. Limitele imense ale sectoarelor depaseau raza mentala de actiune a comunicatiilor pazitorilor iar clima desertica si arida descuraja orice incercare de evadare a oamenilor. De fapt, cu patrulele aeriene permanente pe tot cuprinsul sectoarelor ar fi fost imposibil. Si nici nu ai fi avut unde sa te refugiezi, daca prin absurd ai fi reusit sa evadezi. Majoritatea nu mai intentionau de mult timp sa o faca. Serviciul de control al mediului inconjurase artificial cu ziduri invizibile de curenti atmosferici, fiecare oras, mentinand o eterna patura de nori deasupra cerului. Asta totusi asigura o clima relativ acceptabila si temperaturi suportabile. Toti stiau ce iad era in afara acestor ziduri. Diferente colosale de temperatura intre nopte si zi, vanturi de peste sase sute de kilometri pe ora, furtuni de praf care faceau imposibila vizibilitatea la mai mult de un pas in fata. Natura se dezlantuise dupa tragicele cataclisme dintr-un trecut indepartat. Exploziile nucleare mentineau si acum un ridicat nivel al radiatiei. Atmosfera era atat de saraca in aer, incat nici nu puteai respira fara masca iar patura de ozon nu mai exista de mult. Sigur ca oamenii nu stiau in realitate toate acestea. Aveau insa la indemana Istoria Orala si rarele excese ale Mamei, care mai

pedepsea din cand in cand cate un oras intreg retragand complet bariera protectoare si redand apoi, intreaga tragedie filmata prin canalul obligatoriu de televiziune. Gandindu-se la ultima sa gaselnita originala, cea cu sectorul doi, Mama se intreba pe buna dreptate, daca nu cumva datorita unor mutatii genetice, aparuse o noua specie de pazitori, cu puteri asemanatoare ei. “Oricum, este cert faptul ca cineva ii ajuta pe umani!“

Aruncandu-si din nou privirea pe monitoare, constata ca putea vedea, la propriu si asta pentru prima oara, siluetele umanilor din rezistenta. Nu-i venea sa creada privind oameni luptand, recuperand arme si materiale, minand cladiri si chiar murind. Vederea sangelui nu lasa loc de indoiala. “Astia chiar au inebunit de tot? Nu le mai pasa ca-i pot acum recunoaste si captura? Ceva ii anima peste instinctul de supravietuire! Cred ca pot sa-mi scape? Sau chiar daca ar avea posibilitatea, sunt decisi sa sacrifice intreaga populatie a oraselor?“ Dar in timp ce se gandea la acest gest aparent nesabuit, Mama isi dadu seama ca nu putea pur si simplu ucide toti oamenii. Jocul n-ar mai fi fost amuzant. Fara adoratori si un Zeu ar muri. Stia ca miscarea de rezistenta isi daduse seama de asta. O noua escalada de violenta motiva acum actiunile supusilor ei. Se intreba care sunt aceste motive. “Au trecut la o noua faza in razboiul de gherila! Se pregatesc sa treaca de la jocul prin subterane la labirintul terestru!“ In acel moment, un zgomot parai in urechile Mamei si o voce artificiala de pe reteaua principala ii comunica ceva ce o facu sa se innegreasca, la figurat, de furie. Imediat, ca o confirmare, oamenii de pe monitoare se oprira brusc si incepura sa urle si sa-si agite armele triumfatori.

- Mesaj neautorizat pe retea! Mesaj neautorizat pe retea!

Privind monitoarele, Mama inregistra mental si apoi salva o imagine care i se paru interesanta, pentru a o analiza mai tarziu, si opri vocea mecanica din difuzoare acum agasanta, cerandu-i sa redea mesajul. Auzindu-l, constata ca timpul de transmisie era mult mai mare ca de obicei. Mai mare decat timpul minim de protectie. “Inseamna ca au descoperit parola de transmisie!“ Imediat respinse gandul. “Totusi semnalul de avertizare imi confirma faptul ca cel putin deocamdata, codul meu personal nu e spart. Iar daca e imbatabil, nici un virus nu poate sa intre in sistem.“ Cata vreme parola nu era cunoscuta si

deci accesata, paznicii antivirusi ai portilor sale electronice ramaneau activi si ii pazeau cu strasnicie cetatea. Si totusi de ce facusera oamenii acest gest aparent stupid, atacandu-i niste obiective total neimportante si sacrificandu-se cu zecile? Numai ca sa transmita acest mesaj? Apoi isi dadu seama ca umanii nu aveau de unde sa stie acest lucru si ca de fapt, se dorea ca toata actiunea sa fie o demonstratie. Deci un alt mesaj, de raspuns la propria lectie pedeapsa pe care o daduse sectorului doi. “Nu le mai este frica de mine!“ Reveni asupra mesajului neautorizat primit de la miscarea umana de rezistenta si-l reciti, cazand pe ganduri. “Cioc, cioc! Buna! Numele meu este Ria! PREGATESTE-TE SA MORI! Acum iti cunosc secretul si nu mai ai nici o scapare! Deocamdata am egalat scorul, dar avem mult de recuperat. Nu ai nici o sansa in fata mea! Stiu cum iti protejezi reteaua si pot cu usurinta sa-ti distrug antivirusii! Te voi distruge cu propriile tale arme. Apropo, cunosc si cam pe unde te ascunzi! Cred ca ar trebui sa-ti muti amplasamentul. Oricum sti mai bine decat mine ca nu-ti poate fi de folos. Nici fizic, caci pot ajunge oricand la tine daca vreau, iar realitatea virtuala este acum terenul meu de joaca. Paznici tai sunt de-a dreptul patetici. Nu am vrut sa ma obosesc ca sa trec de ei. Data viitoare s-ar putea sa ai o surpriza! Ce-ai zice daca i-as transforma din paznici in atacatori? Simpatica idee, nu? La revedere, si pana ne mai intalnim, iti doresc un cosmar placut!“ Daca era adevarat, si numai pe jumatate, atunci situatia era tragica. “De unde stie ea toate astea? Si cine-i personajul asta, Ria? Nu se poate, se lauda!“ Dar, ii era teama, in timp ce formula aceste intrebari, ca se inseala. “Imi trebuie informatii suplimentare!“ Apoi isi aduse aminte de inregistrare. O derula mental si o studie. Acum nu mai stia de ce i se paruse interesanta. Totusi se incredea in instinctele sale iar simturile ascutite ii spuneau ca ceva nu e in regula. Deodata, intreaga sa extensie a proiectiei psihochinetice ii semnala un sentiment pregnant si ciudat de pericol. Isi analiza cu atentie sentimentele si gandurile pe baza unei revizuiri vizuale ale imaginilor vazute, intr-un carusel ametitor de ganduri, idei si observatii si incremeni blocata atat la propriu cat si la figurat : descoperise sursa pericolului. In trei imagini secventiale, de durata unei secunde, ale aceluiasi plan filmat, avea loc o miscare. Ceva intr-un colt al ecranului flutura timp de cateva zecimi de secunda si

apoi disparea pur si simplu de pe monitor. “Imposibil! Asa ceva nu se poate!“ Rula si derula incontinuu cele trei imagini, pana intratat incat, la un moment dat, nu mai putu preciza care este prima si care ultima. Asta fu salvarea, caci odata constientizat gandul, reusi sa elimine aspectul secvential – liniar al imaginilor si le asigura automat un flux continuu si incetinit de curgere. Cu groaza, vazu cum in prima secventa, acum nemaidelimitata de celelalte, aparea o fata cu parul despletit si disparea, imaginea ii transmitea fiori reci pe o imaginara sira a spinarii, in a treia secventa. Cadrul filmat fiind foarte mare, oferit de unul din satelitii obisnuiti de televiziune din reteaua locala, o impiedicase sa observe amanuntul de la inceput. Dar acum, analizand imaginea fetei, Mama simtea ca intelege la propriu expresia “a ingalbeni de teama“. O frica terorizanta puse stapanire pe ea. Ingheta furioasa intr-un stop cadru cele trei imagini si furioasa parasi centrul de comunicatii, frematand. “Nu se lauda. Deloc! Trebuie sa-mi pun neaparat in aplicare planul de actiune. Am intrat in criza de timp. “Pe ecran, cele trei imagini continuau sa dainuie, strabatute regulat de o linie orizontala, datorata stop cadrului, si de doua verticale, caracteristice proceselor automate de clarificare a imaginii. Daca cineva ar fi intrat in acel moment in incapere si si-ar fi aruncat privirea pe monitoarele acum linistite dupa limpezirii imaginilor, ar fi vazut ceva obisnuit si deloc de natura ati inspira groaza. O fata blonda si draguta, cu parul lung despletit si batand in vant, cu fata vesela si o mina surazatoare indreptata spre cer. Poate s-ar fi mirat de faptul ca intr-una din imagini facea cu mana cuiva pe care, probabil, doar ea il vedea acolo sus printre norii cenusii. Ceea ce n-ar fi reusit sa precizeze imaginarul observator, era daca gestul in sine reprezenta o amenintare muta sau o manifestare de bucurie si speranta. Poate si una si alta.

* *

Stand confortabil in actualul sau birou, fostul cabinet al batranului, Dan isi servea cafeaua si se delecta cu ziarele de dimineata. Desi ziua se anunta foarte grea si obositoare, cu o agenda incarcata, nu-si putea impiedica, si nici nu dorea acest lucru, gandurile sa zburde mereu si mereu in jurul aceleiasi idei centrale : extraordinarul succes inregistrat de proaspat infiintata ghilda a oamenilor independenti. Independentii reusisera un

adevarat tur de forta ingenunchiind ghilda ziaristilor si atragandu-si de partea lor pe cei de la guvern. Desi legile specificau clar respectarea cu strictete a numarului de puteri de stat – patru, argumentul invocat de ziaristi se prabusi in momentul in care Inginerii anuntasera inaintarea propunerii de inaintare in rang a ghildei Sanatatii. Motiunea fusese aprobata prin numaratoare directa si dadu castig de cauza, binenteles Inginerilor, printr-un viclesug politic, care nu lasa nici un dubiu privind abilitatile profesorului Reinhardt in cunoasterea si manipularea mecanismelor politice sau diplomatiei dovedita de acesta. Lucrurile se desfasurasera cam in felul urmator, si aici Dan era tare mandru caci avusese partea sa de contributie, imediat dupa deschiderea lucrarilor sesiunii extraordinare a camerelor reunite ale celor patru ghilde, Investitorii anuntasera intentia, cunoscuta de altfel de toti, unei fuziuni intre ei si Ingineri. Binenteles ca ziaristii foarte siguri pe ei sarisera ca arsi, urland ca din gura de sarpe ca nu este posibil deoarece incalca prevederile legale. Mai mult decat atat, nici nu poate fi supusa la vot chestiunea in cauza tocmai pentru ca regulamentul intern al camerelor reunite ale ghildelor prevede ca voturile sa nu fie mai putine la numar decat numarul puterilor in stat. Acesta era de fapt momentul asteptat de Ingineri, care atragand astfel in cursa ziaristii, s-au ridicat senini si au propus decalarea votarii motiunii cu o alta: aprobarea cooptarii, ca putere de stat a ghidei sanatatii. Motivatia era intemeiata, spuneau ei, de importanta pe care guvernul trebuia sa o acorde legal, conform constitutiei, sanatatii intregii populatii. Dar inginerii, avusesera si un argument teoretic. Spuneau ei ca daca regulamentul interzicea ca numarul puterilor sa fie mai mic decat numarul voturilor, nicaieri nu se preciza ca nu este posibila si situatia ca numarul puterilor in stat sa nu fie mai mare decat numarul de voturi. Anuntul fu o adevarata bomba, nu numai prin natura lui cat mai ales prin implicatiile lui profunde. Pentru prima oara in istoria democratiei electronice, perioada intinsa de peste patru sute de ani, nu se mai inregistrase o asemenea intorsatura de la lucrurile firesti cu care erau obisnuiti votantii. Abea atunci isi daduse seama ghilda ziaristilor ca fusese trasa pe sfoara si culmea erau cu mainile legate, deoarece prin decalarea propunerii anterioare, inca existau patru ghilde. Deoarece propunerea viza in mod direct ghilda de guvernamant, prin

acceptarea la guvernare a ghildei Sanatatii privind problemele specifice dar nu reprezenta un amestec intern, conform regulamentului nu aveau voie sa voteze. Din acelasi motiv, pentru ca Inginerii facusera propunerea, drept de vot aveau doar celelalte doua ghilde: Investitorii si Ziaristii. Cei din urma intelesera rapid cum stau lucrurile, atat faptul ca ghilda de guvernamant nu era straina de aceasta propunere – si deci in principiu era de acord, ca aliati eterni ai Inginerilor, deoarece pozitia lor nu era catusi de putin afectata, dimpotriva, dar lucrul cel mai ingrozitor, era urmatorul aspect si anume in caz de egalitate, partajul era solutionat prin studiul individual al voturilor electronice. Nimeni nu se indoia ca Investitorii ar fi fost unanimi in procesul electronic de votare, chiar si aripa conservatoare intelegea avantajele imediate sau de lunga durata ale acestei actiuni. Pe cand pentru ziaristi era suficient un singur vot pro, chiar daca rezultatul majoritar ar fi fost contra, pentru ca victoria sa fie de partea adversarilor lor. Si tocmai in aceasta chestiune Ghilda ziaristilor avea mainile legate, deoarece nu putea vota impotriva intereselor maselor largi de populatie ai caror reprezentanti erau. Ce motivatie ar fi putut sa aduca ei in cazul refuzului participarii la guvernare. Jocul de-a politica era prea subtil pentru oameni si se parea ca si pentru aliatii lor din ghilda Sanatatii. Mureau de ciuda ca prostii de medteci nu-i anuntasera si pe ei de propunerea Investitorilor, caci erau acum siguri ca acestia se bazau pe votul lor pro. Dar mai ales isi dadusera seama ca si-o facusera cu mana lor. Prin urmare nu mica fu surpriza tuturor, mai putin a lui Dan si a batranului care banuiau ca se va intampla astfel, cand dupa numaratoarea voturilor se constatase o majoritate deplina. Din acel moment lucrurile au scapat complet de sub controlul ziaristilor. Ghilda Sanatatii fusese cooptata atat in guvern cat si ca putere de Stat, iar prima propunere privind fuziunea fusese votata prin majoritate simpla : doi la unu, deoarece ghildele implicate in fuziune se abtinusera din motive evidente. La fel de evident fusese si faptul ca votul majoritar venise de la Sanatate, caci egalitatea la voturi intre guvern si ziaristi nu ar fi dus la nici un rezultat, dar acum noua ghilda era sigura ca trebuie sa primeasca plata pentru ajutorul oferit medtecilor. Un risc nici macar minim ci nul, deoarece prin insasi denumirea lor, medtecii din ghilda sanatatii erau apropiati ca si orientare de

ingineri. Si apoi, sansa nesperata care le picase din cer nu trebuia nicicum ratata, cu atat mai mult cu cat deocamdata erau pe post de marioneta si fiind constienti de asta aveau nevoie de ingineri ca aliati si nu rivali in jocul puterii. Surpriza cea mai mare veni aproape de sfarsit, cand batranul se ridicase, dupa ce mai intai ceruse si primise cuvantul, si cu cel mai firesc aer din lume declarase necesitatea modificarii de forma si nu de fond a regulamentului actual al celor patru camere reunite, deoarece ziaristii au constatat pe propria lor piele cat de grave pot fi interpretarile diferite ale regulilor neclar sau precis formulate. Propunerea sa, din partea ghildei Independentilor, continea acordarea unui mandat de autoritate Ghildei Ziaristilor de a revizui toate regulamentele... ei fiind cei mai in drept la asa ceva, pentru a se evita pe viitor alte situatii de acelasi gen. De asemenea pentru a fi siguri ca rezultatul viitoarei comisii va cert si sigur, Reinhardt propunea pentru supervizarea intregii actiuni inteligenta Mamei care ar fi putut cu usurinta depista eventualele scapari. Motivatia batranului, imediat acceptata de toti, binenteles cu exceptia ziaristilor in pragul unei crize de apoplexie, fusese ca nu mai e permis ca intr-o viitoare sesiune reunita a celor patru camere, intreaga populatie a planetei sa constate inca o data situatia penibila in care s-ar afla plenul, si asta datorita propriilor greseli de redactare si apoi votare a legilor. Asta pusese capac la toate si daca nu ar fi intervenit reprezentantii ghildei de guvernamant sa aplaneze conflictul, ziaristii ar fi iesit afara din sedinta, binenteles dupa ce s-ar fi luat la bataie cu Inginerii. In aceste conditii era usor de inchipuit cum se simtea Dan in acea dimineata superba, dupa parerea lui, in noua functie de presedinte al ghildei Inginerilor. Era constient ca acest post ii fusese oferit ca o recunoastere a meritelor sale, a eforturilor si sacrificiilor din ultimii zece ani, atat in directia Mamei cat si pentru sfaturile inspirate pe care le daduse batranului in ultima perioada privind politica de stat a ghildei. Cele doua ghilde isi mentineau deocamdata independenta administrativa si propriile organizari interne, numai regulamentele fusesera ajustate pentru a se putea aplica cu succes ambelor parti. Cum presedintele de onoare provenea din randurile Inginerilor, in persoana batranului, aspectul conferea un mic ascendent deloc neglijabil acestora asupra investitorilor, cu conditia binenteles ca Mama sa fie considerata si utilizata ca

un bun, in sensul corect al cuvantului, al ambelor ghilde. Adica, cu alte cuvinte, si investitorii sa profite de avantajele acestui calculator superperformant. Dar nefiind idioti, investitorii pretinsesera si in cele din urma obtinusera accesul la cele mai secrete planuri de viitor ale inginerilor. Dan isi inchipuia usor buimaceala investitorilor cand aflasera de noutatile din genetica, cibernetica si transporturi spatiale si mai ales rolul atribuit Mamei in viitorul acestor domenii. Planurile erau mari si ambitiile pe masura si de aceea intuind avantajele perioadei urmatoare, Ghilda investitorilor nu mai statu mult pe ganduri si-l propusese pe batran ca maestru de onoare al Independentilor. “Pozitia mea imi confera a doua putere in aceasta noua ghilda si poate ca dupa Reinhardt… “Dar visul desi frumos parea cam departat, asa ca Dan reveni la aspecte concrete. “De fapt, daca stau sa ma gandesc bine, nici batranul nu ocupa prima pozitie ci Mama.” Datorita implicarii in toate proiectele majore si cunostintelor mai mult decat vaste din bancile sale de date, aceasta era la ora actuala singura “persoana“ calificata sa supervizeze orice decizie in domeniu. Accesul sau nelimitat si controlul in toate aspectele de activitate ale ambelor ghilde facea in prezent indispensabila interventia Mamei. “Ea ne ordona si noi executam!“ Era constient ca o prea mare dependenta de automatizare si calculatoare nu era sanatoasa. “Am construit roboti dupa asemanarea mintii noastre, care sa gandeasca la fel ca noi si sper sa nu ajungem sa gandeasca, sau mai rau sa decida, in locul nostru. Partea cea mai urata este ca, doamne fereste, sa nu ajungem vreodata in situatia sa gandim noi ca niste roboti sau sa ne tratam unii pe altii ca pe niste automate din carne.“ Totusi, stia ca nimeni nu o considera pe Mama robot ci mai degraba ca pe un seaman al oamenilor, ce-i drept mult mai inzestrata, caci atat Dan cat si Reinhardt erau convinsi ca succesul fulgerator al ghildei Inginerilor, desi le apartinea lor ca idee, nu s-ar fi materializat niciodata fara ajutorul Mamei. Niciodata nu mai functionasera serviciile de informare si transmisiuni atat de bine, aproape perfect dupa spusele modeste ale Mamei, de cand aceasta le preluase controlul. Abea acum isi dadeau toti seama cat de mult pierdusera inginerii neacordand importanta cuvenita directiei Arhive. Implicandu-se direct in acest serviciu, Mama descoperise o groaza de informatii interesante, unele de importanta capitala,

sub forma de rapoarte si dosare reprezentand idei noi, inventii si inovatii, descoperiri care zaceau de ani de zile, chiar zeci si sute unele din ele, si care ar fi fost extrem de folositoare daca erau folosite la vremea respectiva. Oricum ele reprezentau inca importanta si incepusera a fi utilizate si exploatate ca atare. Odata, stand cu batranul la un pahar de vorba, Dan aflase de la acesta ca daca Arhivele ar fi fost eficientizate de la inceputurile sale, ghilda Inginerilor ar fi realizat-o pe Mama cu peste o suta e ani in urma. “O informatie este importanta numai in masura in care odata stocata poate fi ulterior usor accesata, ii spusese batranul!“ Si acum Dan era inclinat sa-i dea dreptate, dar iarasi era obligat sa revina la mai vechea sa idee.“O specializare mecanica excesiva in societatea umana este mai mult decat periculoasa! In cele din urma nu va mai reprezenta o evolutie in sine. Germenii declinului pot fi cu usurinta recunoscuti, atunci cand limbajul folosit de oameni contine in principal termenii tehnici specifici mijloacelor de lucru. Gandirea este ingradita de acesti termeni precisi, vorbirea in simboluri caracteristice isi pierde la un moment dat sensul si rostul. Pierderea libertatii individuale, survenite din cauza nerespectarii principiilor automatizarii, este urmatorul pas logic. Respectarea cu strictete (ad-literam) a legilor si pronuntarea sentintelor de roboti specializati in acest sens ar reprezenta finalizarea unei tragedii, care s-ar solda cu disparitia lui “hommo sapiens sapiens“ si aparitia unei specii noi “hommo roboticus“.

Daca Dan considera corect din pacate, al doilea termen “roboticus“, nu era prea sigur ca primul: “hommo“ isi mai gasea, in context, justificarea. “Oare de unde mi-au venit in cap tampeniile astea! Dimineata incepuse atat de bine!“ Incerca sa se autoconvinga ca aceste idei sunt prostesti, ca oamenii mai au inca un cuvant de spus si este imposibil ca rasa umana sa ajunga vreodata in situatia pe care gandurile sale cele mai sumbre i-o infatisasera mai inainte. “Numai de noi depinde sa controlam aspectele potential periculoase ale acestui proces. Si din fericire, acum avem si noi un cuvant de spus.“

Ce nu stia inca Dan, batranul sau restul omenirii, era faptul ca umanitatea nu mai avea de spus mai nimic si ca nu de ea depindea evolutia sa viitoare. Asa cum spusese cu mult timp in urma cineva de a carui obarsie nu-si mai amintea acum absolut nimeni, “Alea iacta est!“ Gravitatea problemei, de care

nimeni nu-si dadea seama, consta in faptul ca Mama avea sa le aduca aminte, intr-un context total nefericit, de o alta expresie celebra si la fel de veche, dar intr-o varianta moderna: “Dati-i Cezarului ce-i al Cezarului si lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu.“ Mama le-a demonstrat pe viu ca varianta moderna este mai scurta si mai simplu astfel de enuntat. Ea a pus un semn de egalitate intre cei doi debitori, dar inainte de asta a considerat ca ar fi hazliu sa materializeze la propriu semnificatia ultimului capitol din Noul Testament. Nu a mai avut nici o importanta pentru umanitate ca, de fapt, Mama ii mintise si ca Cezarul nu era tocmai Dumnezeu. Cel putin pentru oameni aspectul nu mai avea nici o relevanta. Tot ce vor mai sperau ei era ca si celelalte capitole erau adevarate. Din pacate le-a trebuit peste trei mii de ani sa se convinga si Mama a avut grija ca in toata aceasta periada sa le scoata din cap si speranta. Paradoxul, cu aspectul sau tragi-comic consta in faptul ca cea care a mentinut flacara sperantei sub forma sa fanatic religioasa au fost tocmai Inginerii. Considerati ca principal pericol, ei fost decimati sistematic de trupele robotizate ale Mamei inca din primele ore dupa ce aceasta a preluat puterea. Nevoiti sa se acunda, mai ales sub pamant, acestia au reusit sa salveze si sa puna la adapost destula aparatura si mijloace tehnice care sa le permita sa initieze si apoi sa continue lupta de gherila impotriva Mamei pana la victoria finala. In principal au inregistrat numai esecuri si au fost nevoiti sa se limiteze la crearea unor celule de rezistenta izolate unele de celelalte, atat la propriu cat si la figurat, care actionau in permanenta fara sa stie de existenta celorlalte, creand constant probleme Mamei. Elita fiind lichidata inca de la inceput, putinii specialisti s-au reunit si punand la cale strategia si planurile de viitor ale miscarii globale de rezistenta au reusit sa inregistreze totusi cateva succese majore.

Acestea constau in principal in realizarea unei forme de mimetism cameleonic posibila prin manipulare genetica si dobandirea si transmiterea ereditara a puterilor psi dar la un nivel foarte redus de manifestare. Astfel au aparut sefii de grup si pazitorii. Singurii care stiau toate acestea erau sefii de grup, care vegheau pe toata durata vietii lor ca secretul sa fie pastrat, inclusiv fata de membrii propriului grup. Fiind condamnati la traiul in subterane, erau totusi capabili sa iasa si pe strazi datorita puterilor mimetice de care beneficiau. Deoarece

acestea se dobandeau prin inducerea in organism a unei substante semiiradiante, fara efecte nocive, ei erau obligati sa deleaga spre sfarsitul vietii un inlocuitor, caruia ii impartaseau toate cunostintele, planurile si mai ales marele secret pastrat cu grija si anume faptul ca toate orasele lumii erau legate printr-o retea de canale subterane, excavate la inceputuri, care le permitea sa ia legatura unii cu altii in caz de primejdie. Una din obligatiile lor cansta in recunoasterea si atragerea in grup a potentialilor pazitori. Tot ei erau cei care “scriau“, de fapt completau si transmiteau mai departe in memoria colectiva a oamenilor continutul Istoriei Orale, avand grija sa evite orice trimitere sau aluzie la activitatea lor. Pericolul pentru ei, luati ca organizatie subterana si ascunsa consta in pericolul extrem al oricarui parazit.

Dupa un timp ajungeau sa depinda de gazda, in speta de Mama si sa se obisnuiasca cu situatia, astfel incat sa nu mai fie capabili sa duca la indeplinire obiectivele initiale. Stagnarea si acceptarea starii de fapt a conditiei actuale, devenise pentru ei o stare de drept obisnuita.

CAPITOLUL 9.
Marea idee

"De multe ori in istoria umanitatii au existat cazuri in care oameni de stiinta - savanti sau cu functii importante pentru societate, care au avansat prin munca sustinuta si eforturi constante (strict deci, pe baza meritelor personale - profesionale), si avand idei cu adevarat geniale (uneori ca si oamenii simpli din randul carora s-au ridicat) au reactionat exact ca acestia: bucurie impletita cu nedumerire si teama. Bucuria este clara, provenind din dorinta de a impartasi si cu ceilalti respectiva idee si de a culege astfel, cu modestie vorbind, aprecierea asteptata. Nedumerirea consta in aspectul mai putin inteles aparut in urma punerii intrebarii “De ce mi s-a intamplat tocmai mie?“ Starea este ulterior depasita dupa ce respectivul personaj trece obligatoriu si prin faza de teama ca s-ar putea ca acea mare idee sa nu valoreze mai nimic sau sa fi fost descoperita intre timp de altcineva. Diferenta care apare intre acest tip de om si omul simplu este ca acesta din urma trece si el prin primele doua faze (cea de extaz si apoi de nedumerire)

dar motivele celei de-a treia sunt cam diferite. Teama sa porneste de la o alta intrebare si anume “Este bine ce fac?“ Aspectul moral al problemei il indeamna, de cele mai multe ori, pe acest ultim simplu personaj sa renunte la marea idee spre deosebire de celalalt, mai sofisticat care nici NU SE GANDESTE LA ASA CEVA. Ca niste concluzii inevitabile, ce s-ar putea desprinde din aceasta lectie insusita pana la urma de umanitate, ar fi urmatoarele: in evolutia lui, de la primitivism ca definitie generala, la sofisticare ca termen strict specializat, omul poate suferi un grav dezechilibru psihic a carui aparitie si dezvoltare prezinta forme diluate de manifestare, aproape fara a fi simtite. Normalizarea acestei situatii, mai ales daca este intinsa in timp, are drept consecinta excluderea principiilor morale din discutie si viata, considerate drept neimportante. Omul evoluat nu constientizeaza faptul ca daca a ajuns in acest stadiu dupa o prea mare perioada de timp este posibil sa se reintoarca la primitivism dintr-o data, brusc, fapt de natura a provoca iar dezechilibre, numai ca de aceasta data mentale si rationale. Starea naturala in care ar decade, cel de leguma la figurat vorbind, abea atunci si asta din pacate pentru el, se va armoniza cu natura, mediul inconjurator si mai ales, isi va aminti, intr-un prea tarziu care va fi deja un alt devreme, de Creator.

*

Dupa ultima interventie militara a umanilor urma o perioada de liniste totala, timp de mai multe saptamani. Mama nu-si putea explica motivul acestei aparente acalmii. Pentru prima oara in cei peste trei mii de ani de cand preluase puterea din mainile neindemanatice si neputincioase ale umanilor, nu reusea sa-i mai inteleaga. Datorita naturii sale semiumane fusese mereu capabila sa le anticipeze miscarile si sa le contracareze astfel actiunile. Aceasta deoarece rationamentele sale porneau mereu de la intrebarea banala, deja, pentru ea “Ce as face eu in locul lor?“ Inregistrase astfel un sir neintrerupt de victorii care nu faceau decat sa-i intareasca convingerea in superioritatea sa absoluta. Abea dupa aceasta infrangere, mai mult tactica, suferita in sectorul patru, Mama realiza cu stupoare ca nu stia ce sa faca in continuare. Sa continue dezafectarea si reamplasarea uzinelor de roboti? Sa-si protejeze mai bine reteaua de comunicatii? Sa rada si acest sector sau sa

intareasca doar supravegherea lui? Sa inceapa vanatoarea umanilor acum identificati? Era sigura ca nu mai activau acum la suprafata si se ascunsesera pe undeva in subteran. DAR UNDE? Sa produca mai multi roboti? Si mai ales cum sa procedeze si ce masuri sa ia in privinta obrazniciilor generalilor sai. Nervoasa, constata ca in pofida vastelor sale puteri si resurse de tot felul nu era capabila sa dea toate raspunsurile si sa rezolve simultan toate aceste probleme.

“Ce bine mi-ar fi prins un tovaras! Trebuia sa accept atunci la inceput oferta ghildei.“ Dar imediat ce formula gandul il si respinse. Automat. Cunoscandu-si firea, era constienta ca nu ar fi suportat un alt zeu in afara ei. Nici nu dorea sa se gandeasca cum ar fi reactionat acest asa zis tovaras, in cazul in care ajungea la concluzia ca este mai bine sa se descotoroseasca de prezenta ei. Cel putin ea asa ar fi gandit. Si asa avea destule probleme cu sefii retelelor de comunicatii si coordonatorii de trupe care incepeau sa aiba veleitati, ce-i drept timide, de semizei. Din acest motiv Mama nu mai producea atatia roboti ca in ultima vreme si prefera sa tranzbordeze armate intregi dintr-un sector in altul cu toate dificultatile inerente datorate in principal climei. Era singura optiune logica deoarece in felul acesta apareau invidii locale in randul generalilor sai si putea mult mai usor sa-i controleze. Totusi nu-si putea explica (si asta constituia o problema din ce in ce mai presanta) de ce unii dintre robotii ei, odata ajunsi in posturi de comanda, incepeau sa manifeste acelasi sindrom cunoscut de libertate si superioritate, manifestat in principal prin insubordonare si comentarea ordinelor sale. Mama denumea simplu aceasta stare periculoasa - sentimentalism uman, si desi se ferise de orice intruziune organica in conceptiile sale constructive, constata ca robotii sai deveneau pe zi ce trece tot mai greu de stapanit. Nu mai intrau in lupta cu aceeasi indiferenta iar limbajul lor devenea tot mai sofisticat, vocabularul mai bogat. “Eu nu le-am dat acces la asemenea cunostinte? Cine sa o fi facut?“ De aceea, ca masura de siguranta suplimentara, Mama rotea cadrele de conducere si la intervale regulate stergea memoria electronica a tuturor robotilor. Dar se parea ca toate acestea nu mai erau suficiente. “Ca si cum nu mi-ar ajunge cate am acum pe cap, isi spuse ea cu ciuda! Am impresia, ca uneori, ajung sa le dau dreptate

umanilor. In dorinta ei disperata de a evolua, mintea umana a incercat sa creeze o inteligenta artificiala care sa-i semene dar sa-i fie mult superioara valoric. In cele din urma, aceasta minte artificiala a evoluat la randul ei incat s-a reintors la standardele umane ale inteligentei, cu toate defectele sentimentaliste ale rasei. Banuiesc ca eu reprezint exceptia care confirma regula! Cred ca ar trebui sa iau niste masuri. Da! Da si mai intai sa separ si sa clasific problemele. Ceea ce-mi trebuie sunt stabilirea unor nivele de prioritate. Sa vedem care sunt prioritatile? Problemele interne sau cele externe. Cred ca amandoua, deci am putea sa le combinam cumva. In primul rand trebuie sa obtin mai mult timp pentru mine, ca sa studiez in liniste aspectul virtualitatii noului sistem. N-am voie sa fac greseli acum, altfel risc sa termin totul inainte de a incepe. In loc sa am mai multa putere in noua forma de existenta care imi poate garanta si nemurirea, risc sa ma nenorocesc sau mai rau. Nici nu vreau sa ma gandesc. Deci am nevoie, pe de o parte de timp si pe de alta parte trebuie sa asigur securitatea sistemului. Pentru asta releele de propagare trebuie sa fie bine protejate, destul de numeroase si sa prezinte cat mai multe redundante posibil. Prin urmare noua serie de cyborgi sunt mai mult decat necesari. Ei imi vor asigura mobilitatea dorita si posibilitati nebanuite de manifestare. Logic ar trebui sa continui in paralel cu dezafectarea uzinelor vechi si reamplasarea lor in puncte mai sigure, cred ca undeva pe fundul oceanului. Insa, dupa cate imi dau seama acum, decelerarea productiei de roboti clasici a fost o greseala. Trebuie, totusi, sa continui fabricarea lor la nivele minime, macar in uzinele ramase. Dar de unde mana de lucru? Intretinerea si repararea trupelor si mai ales comunicatiile imi fura prea mult din resurse. Sa implic umanii in productia de serie? Riscul sabotajelor ar fi mult mai mare. Totusi ideea merita studiata caci prezinta si cateva avantaje: pe de o parte as avea un control mai bun asupra lor si, pe de alta parte actiunile rezistentei ar fi mult diminuate in intensitate. Unde mai pui si faptul ca as rezolva partial problema insubordonarii generalilor, carora le-as incredinta in felul acesta misiuni de supraveghere ale umanilor in uzinele de productie. Si mai este un aspect demn de retinut: sub motivul unei cereri marite de trupe pentru supravegherile uzinale, am posibilitatea sa scap de ceilalti generali trimitandu-i in lupta cu efective reduse. Inclestarile vor

fi mai violente cu pierderi masive din partea umanilor, ale mele fiind minime si numai eu as avea de castigat. Asta imi va conferi cu siguranta timp si liniste. Acum ma pot ocupa in sfarsit de problema numarul unu: Ria!“

Imediat, fisierele sale ii afisara automat toate informatiile cunoscute legate de acest subiect : Ria/ uman de sex feminin/ varsta aproximativ douazeci de standarzi/ inaltime un metru saptezeci/ trasaturi clasa A/ par blond, ochii verzi/ conformatie atletica/ fara semne particulare vizibile/ coeficient psi evaluat - necunoscut, mult peste maximul autorizat/ IQ probabil - necunoscut, mult peste maximul autorizat/ legaturi necunoscute/ origine necunoscuta/ evaluare gama - necunoscuta, de presupus peste nivelul doi/ evaluare teta - modul doi/ recomandari - lichidare imediata. Constatand saracia informatiilor, Mama isi dadea seama ca, pentru a rezolva aceasta problema, mai intai trebuia sa dispuna de un profil complet al subiectului. Deocamdata nu avea nici un plan de actiune in privinta fetei si se intreba de ce renuntase aceasta la un avantaj foarte pretios, cum era statutul sigur si protector de anonim, doar pentru a-si dezvalui puterile. Nu inteligenta si puterile sale psi o inspaimantau ci, si abea acum devenea constienta de asta, evaluarea gama si mai ales evaluarea teta. De cand se stia, nici un uman nu mai fusese depistat vreodata ca posedand modulul doi. Majoritatea erau pe treapta zero, adica usor predictibili. Doar un procent mic, si de aceea riguros controlat si eliminat la maturitate, de umani posedau modulul unu : partial previzibili. Posibilitatea ca Ria sa conceapa actiuni pe care ea sa nu le poata prezice sau mai rau concepe era cea mai groaznica amenintare la adresa Mamei. “Intotdeauna m-am rugat sa nu se nasca cineva cu modulul doi. Mi-am spus mereu ca e imposibil. Ei bine imprevizibilul s-a produs. Si la propriu si la figurat! Iar nivelul gama este cu siguranta foarte ridicat, cu mult peste doi, doar e strans legat de pragul teta.“ Dupa cateva clipe de gandire, Mama isi spuse: “Asta inseamna ca totusi are un plan si cunoaste sau banuie ce vreau sa fac. Dar asta inseamna ca!...“ Nu, era prea de tot, prea sinistru ca realitatea sa fie aceasta. “Trebuie sa procedez si eu ca ea, adica imprevizibil. Si am nevoie urgent de informatii suplimentare. Nu stiu nimic despre fata asta, pe cand ea da impresia ca ma cunoaste foarte bine. Este un avantaj la start pe care nu-l pot permite, dar pe

care l-as putea accepta daca i-as da o falsa impresie de siguranta. Voi pune la o mai atenta supraveghere a sectorului patru. E timpul sa le dau si o lectie si cine stie, poate cu ocazia asta scap si de ea. Probabil ca se asteapta sa rad orasul, asa ca ii voi insela previziunea. Discretia inainte de toate. Nu trebuie sa-si dea seama ca este supravegheata. Pana nu cunosc mai multe despre ea nu voi intreprinde nimic concret in directia ei. Prin urmare, cred ca voi muta intreaga populatie in alt oras si voi ridica barierele sale protectoare. Am nevoie de mana de lucru si Ria va fi obligata in felul acesta sa ramana izolata in subterane, deci la discretia mea. Nu ca ar avea importanta, acum ca are capacitatea de a se dematerializa, dar ar putea profita de o mai larga libertate de actiune si poate sa faca o greseala. Si nu se poate sa nu cunoasca faptul ca sunt capabila sa depistez urmele locului in care s-a materializat fizic. Dar din pacate si ea poate sa faca la fel in cazul meu numai ca eu folosesc varianta spirituala a hologramei. Nu cred ca e capabila si de asa ceva. Analizele mi-au confirmat faptul ca versiunea transferului sau de masa era lipsit de particulele de energie caracteristice procesului similar si mai mult decat atat, reziduurile lasate contin nivele energetice foarte joase, deci se foloseste de procedee primitive de conversie. Cu toate acestea, se pare ca poseda capacitati psi destul de evoluate, aproape de talia mea. Aproape! Bun, sa revenim la jalnicii ei colegi : nu le pasa daca au fost recunoscuti, deci poseda ascunzatori permanente pe care si le-au facut din timp. Asta necesita deplasari si rute regulate si mai ales disparitii indelungate. Un control statistic mi-ar permite poate sa le descopar.“ Totusi nu prea ii placea ce lasa asta sa se inteleaga. “Inseamna ca sunt bine organizati si activeaza de prea mult timp. Trebuie neaparat sa le dau o lectie si inainte de a trece la actiune e bine sa mai studiez o data imaginile ultimului lor sabotaj. Cine stie, poate mi-a scapat ceva. Totusi cum sa procedez in privinta Riei? Mi-a lasat clar sa inteleg de ce puteri dispune. Va fi foarte greu sa o elimin! Oare as putea incheia o alianta cu ea si apoi, mai tarziu sa... Nu, nu cred! Nu e proasta! Fata asta incepe sa-mi dea dureri de cap. De ce nu si-a manifestat pana acum puterile? Are un plan, sau o ajuta cineva? Dar cine din lumea asta ar fi capabil de asa ceva? Nimeni! Sa fi supravietuit ghilda Inginerilor de-a lungul mileniilor si eu sa nu-mi fi dat seama? Imposibil, am avut

grija de asta! Atunci cine, mama dracului, din universul meu poate sa...!“ In acel moment intrevazu raspunsul, care nu putea fi decat unul singur: “Cineva asemeni mie, cu puteri asemanatoare, dar nu din acest univers; SI CARE MI-E DUSMAN!“

Implicatiile acestui gand o facura sa se cutremure de frica. Incepea acum sa-si explice de ce miscarea de rezistenta reusise in ultimul timp sa devina atat de periculoasa. Si aceasta crestere gradata de nivel a tuturor problemelor sale legate de insubordonarea robotilor, nu putea avea alta explicatie logica. Puteri terifiante stateau ascunse si o supravegheau de mult timp, iar acum se decisesera in sfarsit sa intre in scena. Scopul lor era clar: eliminarea ei. Jucandu-se cu rationamentul, il rasuci pe toate partile si nu-i descoperi nici un cusur. “Deci nu Ria este adevarata problema. Probabil ca ei au vrut sa ma faca sa cred asta!“ Intelegerea acestui fapt o inspaimanta dar avu si darul de a o enerva. Ii clatina siguranta in puterile sale infailibile si mai ales credinta in unicitatea sa dumnezeiasca. Era constienta ca, necunoscandu-si dusmanii, acestia aveau un avantaj clar, mai ales ca realiza si faptul ca ei o cunosc. Si inca bine. “Si totusi de ce actioneaza abea acum? Dupa mai bine de trei milenii. Puteau sa ma distruga de la inceput, cand nu eram asa de puternica?“ Planurile lor ii pareau de neinteles si asta o nelinistea. Desi vastitatea temporala a acestei actiuni diluate de supraveghere o inspaimanta, era totusi bucuroasa ca fusese capabila sa descopere acest lucru. “Iar ei nu stiu asta, fapt care-mi confera si mie un mic avantaj. Mic, dar cert! Pentru inceput sa ne prefacem ca nu stim nimic. Lichidarea tuturor umanilor nu mai este prioritara si nici problema Riei. Trebuie sa accelerez procesul virtual de transformare. In felul acesta voi deveni invincibila si ma voi putea ocupa pe indelete de acesti straini. Da, si stiu si cum sa ajung la ei! Prin Ria, binenteles. Le voi intinde o capcana pentru a obtine cat mai multe informatii. Dar deocamdata, cuvantul de ordine este discretia si cumpatarea, inca nu sunt destul de puternica pentru a le face fata. Iar ei nu trebuie sa afle asta. Bun, in sfarsit acum stiu cum trebuie procedat!“

* *

- Cred ca e momentul sa facem pasul urmator! Planul nostru de actiune se desfasoara in mod corespunzator si analiza

Mamei ne indica faptul ca ziaristii si mai ales guvernantii nu se asteapta la acest pas. Mi se pare logic sa inaintam motiunea in sesiunea urmatoare a camerelor reunite de stat.

Discutia avea loc in cabinetul maestrului de onoare al ghildei Independentilor si era… animata. Cei doi, Dan si Reinhardt, petrecusera o noapte alba tinandu-si companie si incercand sa se puna de acord in privinta ordinii de desfasurare a actiuniilor viitoare. Noaptea de nesomn nu-l deranja pe Dan, se parea ca batranul era obisnuit cu acest mod de viata, ci era chiar onorat ca fusese convocat la o astfel de sedinta, numai el, nu si celalalt… presedinte. Aspectul, daca mai era nevoie, ii confirma inca o data increderea pe care batranul i-o acorda si mai ales puterea pe care, cu subtilitate binenteles, il lasa astfel sa inteleaga ca o va mosteni. Problema principala pentru el era faptul ca Reinhardt grabea evenimentele de parca el insusi se grabea. In timpul noptii, la un moment dat de liniste dupa evitarea unui mic scandal provocat de o incipienta cearta, datorata strict diferentelor de opinie, Dan incercase elegant sa schimbe subiectul. Batranul reactionase conform asteptarilor si zambise, considerand faptul ca pe un mod intelept de a face pace si necaracteristic generatiei tinere de a-si cere scuze, celei vechi, fara a o face totusi si la propriu. Dar motivul pentru care fata sa se lumina, cam scurt si chinuit ce-i drept dupa opinia lui Dan, de acel zambet erau cu totul altele. Partial era menit sa-i confirme, la fel de elegant, mai tanarului sau interlocutor ca acceptase parerile lui de rau, atentie nu scuze, aspect imediat inteles de acesta si care reactionase evident asteptandu-se la asta, intorcandu-i un zambet intr-o dunga. Dar zambetul sau era pe undeva cam acru, deoarece ii determinase o reactie de amaraciune sufleteasca. Subiectul atins de Dan era referitor la preocuparile lor profesionale, adica Mama. Nu o gluma, nu ceva legat de persoana sa. “Si e normal de altfel, ce-ar putea sa ma intrebe pe mine, Dan sau oricare altcineva? Nimic! Eu nu am o viata sociala, nici macar personala. Nu am familie, rude, prieteni. Sunt singur si greu de abordat datorita faptului ca sunt considerat un om dur. Se stie ca nu tolerez prostia si slabiciunea. Sunt un om nefericit cu o viata de rahat!“ Ideea ca este de compatimit il determina sa indeparteze din minte gandul si-i provoca acel zambet. Nu exista nimeni in lumea aceasta care sa nu fi schimbat fara sa gandeasca locul cu

el.“Bun, cred ca m-am distrat destul pe seama mea! Sa revenim la realitate.“

- Las-o pe Mama... si spune-mi ce parere ai?

- Nu crezi ca e prea repede? Ar putea fi periculos si sa ne pericliteze pozitia proaspat ocupata!

- De ce sa fie prea devreme, eu ma gandesc ca e deja cam tarziu. Pasul logic ar fi implicarea directa a Mamei in afacerile de Stat, ceea ce ne-ar conferi un avantaj subtil. Manevrat cu atentie, si mai ales delicatete, Ghilda Independentilor ar putea deveni intr-un viitor nu prea indepartat cea mai puternica din lume si...

- Stai putin! Eu nu ma refeream la Mama! Am crezut ca vorbim despre guvern...

- Guvern? Ce treaba avem noi cu guvernul? Ce te-a facut sa crezi ca ma gandeam la acesta?

- Am considerat ca pasul urmator la care faceai trimitere cu atata insistenta se referea la indepartarea guvernului sau macar alipirea lui!

- De ce sa eliminam ghilda de guvernamant? Nu avem nici un motiv si mai nimic de castigat, cel putin deocamdata! In situatia actuala, aceasta ghilda e la discretia noastra. Sunt convinsi, mai mult ca niciodata, de puterea pe care o detin. Nu trebuie sa le zdruncinam convingerea. Ne convine de minune statutul lor de marioneta, mascat binenteles de pozitia de aliati. Relatiile noastre sunt mai stabile ca oricand si nu am nici un interes sa modific actuala stare de fapt a lucrurilor. Doar nu vrei sa ne ridicam opinia publica in cap. Nu e momentul si nici cazul sa speriem oamenii.

- Atunci la ce te referi in legatura cu Mama?

- Eu spuneam ca, dupa succesul ei legat de activitatea comisiei interne de revizie a regulamentelor, Mama si-a castigat admiratia tuturor. Pana si ziaristii au elogiat gandirea ei analitica, apreciind in mod deosebit talentul ei, natural as zice, de redactare. De fapt, si toti sunt de acord cu asta, ea a reusit sa dea o tenta calda si umana continutului rece si impersonal, aproape mecanic, al legilor si regulamentelor. Comentarile sale de subsol si recomandarile fiecarui aliniat important au devenit deja celebre. Frazele sale sunt reproduse si folosite peste tot. Ne-a provocat un soc cu buna stiinta, obligandu-ne sa ne reamintim faptul ca desi legile sunt facute de oameni ele trebuie

sa fie umane, adica pentru oameni. Cred ca, dadu din umeri obosit, am uitat acest aspect foarte important pentru conditia umana. Din pacate a fost nevoie de un robot, o inteligenta nonumana care sa ne reaminteasca acest lucru.

- Nu as spune ca Mama este tocmai un robot!

- Sti bine ca nu m-am referit la asta! Am vrut doar sa evidentiez ideea ca am uitat sa fim oameni.

- Oameni? Nu! Din pacate, cred ca tocmai asta nu! Unii dintre noi, oamenii, au uitat sa fie umani!

- Tot aia e! Trebuie sa batem fierul cat e cald! Propunerea mea era legata de implicarea Mamei in guvern, fara drept de decizie, ca factor de consultanta si interpretare a legilor. De asemenea ar trebui sa ii oferim, pentru o mai buna capacitate de lucru, bazata pe informatii, accesul la reteaua globala mass-media. Ma gandesc la un post de consilier in informatii. Denumirea nu comporta astfel nici un fel de pericol pentru guvernanti sau ziaristi.

- Ma indoiesc! Si mi se pare periculos sa dai puterea pe mana ei.

- Accesul la informatii nu inseamna neaparat accesul la putere.

- Experienta, atata cat am, m-a invatat ca la ora actuala informatia este cea mai mare putere din lume. De aceea nu cred ca motiunea va fi aprobata de ziaristi. Nu-i vad sa renunte cu usurinta la aceasta putere. Si sti mai bine decat mine ca in probleme de securitate interna privind functionarea fiecarei ghilde, o motiune nu are sanse spre aprobare fara votul ghildei in cauza.

- Ba, eu cred ca tocmai ziaristii vor fi primii care isi vor da acceptul. Guvernantii in cel mai fericit caz se vor abtine, in sila, dar nu vor indrazni sa voteze impotriva noastra.

- De ce sa intampinam opozitie din partea lor, doar sunt aliatii nostri?

- Pentru ca implicarea Mamei in guvern, pe de o parte si asigurarea controlului informatiei, pe de alta parte, de catre ea, culmea ca reprezentant al guvernului, le vor da acces la reteaua mondiala mass-media, dar in acelasi timp ii vor lega de maini si de picioare pentru ca Mama este in primul rand independenta, adica membra a ghildei noastre. Si conform propriilor regulamente inca in vigoare, Mama nu are voie sa se amestece

in politica, care reprezinta obiectul muncii si de fapt o chestiune interna a altei ghilde. De asemenea nu are dreptul sa tradeze nici interesele noastre, iar guvernantii cunosc acest aspect, ca de altfel si ziaristii. Cea mai castigata, in afara de ghilda independentilor, va iesi din afacere cea a ziaristilor, care in sfarsit vor incepe sa-si manifeste influenta in guvern. De aceea ne vor sprijini fara exceptie.

- Bine, dar nu crezi ca poate e periculos sa incredintam toata puterea noastra Mamei? Atat pentru noi cat si pentru omenire in general!

- De ce? Ti-e frica de o eventuala reactie excesiva din partea ei? Nu uita ca nu e umana. Asemenea ganduri de marire ii sunt straine. Si apoi, mi-am luat totusi cateva masuri de precautie in aceasta privinta.

- Despre ce este vorba?

- Alta data, nu avem timp acum.

- Ar fi bine sa nu uiti ca, doamne fereste…

- Da! N-ai nici o grija! M-am gandit si la aspectul asta. Daca voi muri, tu vei fi cel care imi va lua locul si in acest caz vei avea acces la aceste masuri de siguranta. In principiu ele constau in utilizarea la nevoie a unor coduri de acces direct la memoria interna a Mamei. Ai posibilitatea in felul acesta de a scurtcircuita inteligenta sa, dar nu-ti recomand aceasta varianta. Rezultatul ar fi moartea ei. Nici nu are rost sa ne gandim la asa ceva. De fapt ea reprezinta atuul nostru cel mai important. Planurile elaborate de Mama sunt nu numai realiste ci si viabile si nu mi se pare deloc ca finalizarea lor ar aduce vreun prejudiciu independentilor. Din contra.

- Da, dar daca stai sa te gandesti, toate converg spre aceeasi idee si anume centralizarea puterii intr-un singur punct. Si apropo nu ti-e teama ca am putea fi auziti?

- Vad ca apreciezi increderea pe care ti-am acordat-o, de ce nu vrei sa-mi creditezi si inteligenta?

Buzele lui Dan schitara un “O“ mut.

- Numai doua persoane cunosc secretul ecranajului acestei incaperi. Una din ele sunt eu…

- Asta inseamna ca cei care au construit sau finisat incaperea nici macar n-au avut habar ce materiale au folosit! Dar daca numai eu mai cunosc acest secret inseamna ca… tu…?

Pentru a doua oara in noapte batranul isi permise sa zambeasca. Isi lasa gandurile sa zaboveasca indelung in directia tanarului. Chiar daca facea greseli, era numai datorita impetuozitatii varstei. Impetuozitate si nu nesabuinta. Si recunostea deschis cand gresea. Avea o candoare si o sinceritate care il impresionau pe batran. Dar ceea ce aprecia cu adevarat Reinhardt la el era faptul ca sub masca inocentei si naivitatii, care nu reprezentau de fapt o masca, se ascundeau o gandire vie si incisiva si un spirit de observatie caruia prea putine ii scapau.

“Chiar si acum cand a gresit si-a dat seama imediat ca e un test. Iar cand ii este amenintata pozitia reactioneaza apeland la inteligenta si calm si nu la nervi. Fara prea multe date la indemana a ghicit ca sunt bolnav. Da! Cred ca Dan reprezinta alegerea cea mai potrivita.“

Banuind cam ce fel de ganduri ii treceau batranului prin cap, Dan statea linistit si concentrat, lasandu-l pe Reinhardt sa-l observe si sa-si clarifice parerile.

- Nu stiu daca esti constient, dar ai o calitate unica!

- La ce te referi?

- Posezi in cel mai mare grad insusirea de a te indoi. In acelasi timp vrei sa crezi in ceea ce cu vehementa negi. E un paradox care are darul de a bulversa si paraliza eventualii dusmani. Pe mine cel putin ma apuca dracii cand te aud sustinand cu atata patima doua puncte de vedere diametral opuse. Cu atat mai mult cu cat, cunoscandu-te, stiu ca nu e vorba de o lipsa de caracter sau principii morale.

- Nu m-am gandit la mine niciodata in felul asta. Perspectiva ta e sumbra si ma face sa ma infior. De cand esti tu dusmanul meu?

- Am spus eventual! Si nu m-am referit la mine. Nu mai face pe naivul. Sa sti ca uneori ma scoti si pe mine din sarite cu candoarea ta.

Dan ridica mainile impaciuitor si schimba iar subiectul, revenind la vechea sa teama.

- Nu stiu, poate ai dreptate! Ma refer la aceasta calitate pe care zici ca o am. Totul pare acum atat de ciudat, de parca suntem pe o banda care se deruleaza inainte cu viteza marita. Evenimentele se succed prea repede si mi-e teama ca directia nu e cea buna!

- Ce vrei sa spui?

Observand ca Reinhardt este smuls de pe acel fagas, daca nu periculos, atunci jenant pentru el, Dan continua cu atentia acordata la gandurile batranului.

- Inainte vreme, lucrurile erau clare si simple. Existau patru ghilde de stat, fiecare in banca sa ocupandu-se de treburi interne care constituiau strict apanajul activitatii lor. Investitorii erau cu banii, ziaristii cu legile, guvernantii cu aplicarea lor iar noi cu stiinta. Ghilda sanatatii, militara, informatica si culturala erau doar sateliti fara nici un drept care gravitau in jurul planetelor lor mama. Si era bine asa. Puterea sa fie impartita intre patru ghilde de stat. Nimeni nu se amesteca in treburile celorlalti. Prin insasi natura noastra, noi eram aliatii investitorilor iar ziaristii ai guvernului. Odata acceptat acest numar, in caz de paritate, se apela la votul electronic al fiecarei factiuni de opozitie, existente in toate ghildele, pentru finalizarea votului. Si deoarece pe noi nu ne interesa politica si eram cea mai putin influenta ghilda, reprezentam totusi factorul sensibil care echilibra balanta delicata a puterii. Caci noi am fost mereu uniti. Apoi, parca a venit un cataclism cosmic si a distrus ordinea. Ghilda sanatatii a ajuns sub tutela noastra, militarii sub guvernanti, informatiile au devenit apanajul ziaristilor si culmea, ghilda culturala a plecat de la noi spre investitori. Insa liniile nu mai erau atat de clar marcate. Toata lumea se baga in politica, vechile nostalgii ii indreapta spre vechile aliante. Zone mari de umbra se intind peste vechile culori cunoscute. Nu se mai stie clar ce-i alb sau negru. Noi care eram pe ultima pozitie, linistitoare dupa parerea mea, acum ii avem in buzunar pe guvernanti, i-am acaparat pe investitori si am adus ghilda ziaristilor in ridicola postura de nebun care urla singur in pustie.

- Cred ca ai infatisat lucrurile foarte clar. Intr-adevar cam asta e situatia actuala a dispunerii fortelor pe glob. Dar eu nu consider ca e ciudata si nici ca reprezinta un regres ci o evolutie.

- Nu sunt convins de asta! Pentru ca daca preluam controlul ghildei militare si a informatiei, pasul urmator este alipirea guvernului. Ghilda ziaristilor s-ar dizolva de la sine, si cu ghilda sanatatii si culturala la discretia noastra, eu vad lucrurile evoluand in directia aparitiei unei singure ghilde aflata sub controlul direct al inginerilor.

- Si care e problema? Ar trebui sa te bucuri!

- Ar fi bine pentru noi, dar nu stiu daca e bine si pentru umanitate. Exista un pericol pe care istoria noastra zbuciumata l-a scos in evidenta intotdeauna prea tarziu, din pacate. - Te referi cumva la autocratie? Vechea placa cu puterea tiranica manifestata periculos de un satrap sau un dictator! Si exemplele istoriei care abunda de astfel de cazuri?

- Fara indoiala! Principiul democratiei noastre electronice ne invata ca separarea celor opt puteri in stat si incredintarea efectiva a puterii primelor patru ghilde influente, dar cu drept de control independent celorlalte, si mai ales garantarea neamestecul in treburile interne, este singura solutie care ne fereste de autocratie. Controlul celor opt puteri de o singura persoana sau organizatie duce invariabil, in cele din urma, la un dezastru pentru umanitate.

- De ce crezi asta? Noi nu intentionam sa distrugem omenirea!

- Noi nu! Dar nu putem garanta si pentru urmasii nostri! Si asta deoarece ambitia care il mana pe om in cautarea puterii poate avea motivatii foarte diferite. Cel putin fata de visurile noastre nobile! Din pacate nu putem impartasi aceste visuri si omenirii caci sti mai bine decat mine ca nu e pregatita sa afle.

- Ai dreptate, cu atat mai mult cu cat, unii ar putea profita de realizarile noastre si ar conduce intr-adevar omenirea la un dezastru.

- Vezi! Si asta numai in numele ambitiei personale. De asta mi-e teama de o prea mare putere acordata Mamei.

- Nu are de ce sa-ti fie teama. Mama nu este umana. Deci, fiind un robot, logic nu poate nutri astfel de ambitii.

- In primul rand nu este nici robot si nu mi se pare ca e asa departe de om. E un cyborg care este mult superior noua ca inteligenta, puteri si posibilitati. Logica, la care faci tu referire, s-ar putea intoarce impotriva noastra daca i-ar furniza la rece concluzia ca fiindu-ne superioara este normal sa ne conduca. Alta motivatie nici nu i-ar trebui. Si de aici pana la conturarea ideii inutilitatii noastre ca rasa nu e decat un mic pas, la fel de logic si usor, din pacate, de realizat daca noi ii vom da toata puterea pe mana.

- Esti pesimist. Totusi trebuie sa o veghem cu grija. Si nu-i vom incredinta toata puterea pe mana, asa cum te-ai exprimat tu.

- Ii voi acorda o atentie speciala si voi analiza fiecare vorba sau actiune de-a ei.

- Trebuie sa fi discret. Poate ne inselam in presupunerile noastre absurde. S-ar simti ofensata daca ar prinde de stire ca este supravegheata. Si nu mi-ar fi teama ca s-ar razbuna, ci ca i-ar afecta serios capacitatile. Acum avem nevoie de ea mai mult ca oricand.

- Ai dreptate! Ne-am angajat pe o contrapanta de pe care nu putem decat urca. Nu avem voie nici macar sa ne oprim, altfel ne ducem la vale. Iar sacalul ala de Storm nu asteapta decat un prilej ca sa ne faca vant.

- Ma mira faptul ca in ultima vreme nu i-am mai auzit glasul.

- Cloceste el ceva, fi sigur.

- Apropo de Storm, nici pana acum nu am descoperit sursa sa de informatie.

- Cu toate succesele noastre fulgeratoare, am uitat, nici nu am avut timp si nu i-am mai acordat importanta.

- Crezi ca avem o cartita in organizatie?

- Nu cred, sunt sigur!

- Banuiesti pe cineva?

- Sa fiu sincer, la inceput banuiala mea s-a indreptat spre tine. Stai linistit, doar imi cunosti firea. Apoi mi-am dat seama de ineptia acestui gand. La ora actuala…

- Daca m-ai facut presedinte al ghildei Inginerilor pentru ca ti-a parut rau…

- Termina cu prostiile! Postul asta nu e un favor pentru lingai, oameni slabi sau o motivatie pentru pareri de rau. Esti omul potrivit si sti acum ca imi vei lua locul atunci cand va veni momentul. Dar numai atunci, pentru ca mai ai multe de invatat. Daca nu as avea incredere deplina in tine, nu ai sta acum, aici, de vorba cu mine. Si mai ales nu mi-ai cunoaste planurile sau n-ai avea acces la secretele ghildei.

- Apropo de secrete, cum te gandesti sa rezolvi problema spionului?

- Intrebarea ta nu are nici un rost. Iar raspunsul nu poate fi decat unul, eronat, daca ne repezim sa-l dam fara sa gandim, numai sub presiunea amenintarii.

- Nu te-am amenintat. La ce te referi de fapt! Si ce vrei sa spui cu graba sub presiune?

- Stiu ca nu la mine ai facut referire. Faceam trimitere la povestea tapului ispasitor.

- A! Am inteles. Totusi timpul este un factor determinant.

- Ma gandesc sa-i incredintez problema Mamei.

- Perfect! Si asa este neoficial administratorul ghildei. Ma bucura faptul ca i-ai oferit postul. Ar trebui sa oficializezi numirea.

- Fara indoiala! Si asta imediat dupa ce va descoperi spionul.

- Ai dreptate! Cine, decat ea, s-ar pricepe mai bine la siguranta interna sau la rezolvarea plictisitoarelor activitati administrative? Ai vazut ce treaba buna a facut la arhive!

- Pentru ea nu e tocmai plictiseala. Si nici rutina, cred! Dar spune-mi, Mama are in momentul acesta contact vizual cu noi?

- Ecranatia acustica a camerei este perfecta. Cat despre imagine, am avut grija sa evit includerea ei in sistemul video de urmarire al cladirii.

- Si reteaua de transmisiuni?

- Numai cea sonora este activata. Cineva din exterior ne poate transmite mesaje, dar nu ne poate vedea sau auzi. Izolatia este deplina.

- Mama nu banuieste nimic?

- Nu, pentru ca nu i-am oferit nici un motiv sa o faca. Ca maestru de onoare, am dreptul la intimitate in cabinetul meu.

- Totusi, masurile de securitate impun…

- Da! Cunosc regulamentul. De aceea, numai sala de sedinte este inclusa in sistemul de monitorizare permanent. Cabinetul meu particular se supune doar partial prevederilor. Adica sonorizarea. De aceea, ca masura suplimentara de prevedere, am instalat la inceputul discutiilor noastre, o banda audio falsa care furnizeaza informatii despre subiecte de conversatie cu totul altele decat cele care ne framanta pe noi acum.

- Aha! Acum inteleg de ce esti asa de linistit. Cat e ceasul?

- Tii! E deja dimineata! A mai trecut o zi din viata. Si o noapte!

- Scuza-ma, spuse Dan, ca te-am retinut atat.

- N-ai de ce sa-ti ceri scuze! Mi-a facut placere sa stau de vorba cu tine. Cu ocazia asta am lamurit si o multime de probleme care ma nelinisteau. Mi-ai intarit convingerea ca solutiile mele sunt, daca nu chiar corecte, cel putin viabile. Cu siguranta necesare. De fapt, eu ar trebui sa ma scuz. La varsta mea e ceva obisnuit sa te trezesti noaptea sau sa nu mai dormi. Tu in schimb ar trebui sa profiti de orice prilej sa te odihnesti. Ma bucur ca nu am stat singur in noapte. Uneori mi-e groaza sa ma gandesc, si astfel de ganduri imi vin in ultimul timp tocmai noaptea, ca dupa ce voi muri, acolo unde as ajunge, tot singur voi fi. Urasc singuratatea... Siu! Stiu ca, pe undeva, e vina mea! M-am izolat singur de ceilalti prin comportamentul meu, dar crede-ma ca nu am stiut cum sa reactionez dupa...

- Nu ma gandeam la asta! Vroiam sa spun ca in ultima vreme si mie mi se intampla sa nu pot dormi noaptea. Ma gandesc la tot felul de lucruri, unele absurde altele infricosatoare si am, uneori, impresia ca asta imi da perspective si idei neaccesibile altora. Ca ajung sa cunosc lucruri care lor le scapa. Partea mai grava este ca pe mine ma ingrozesc concluziile si cand ii vad pe ceilalti atat de ignoranti..., dar apoi imi spun ca probabil exagerez eu si... Nu stiu! Cred ca... Sti la ce concluzie am ajuns? Cu cat stiu, aflu si vad mai multe, cu atat parca imi dau seama ca sunt mai ignorant. Sau ca nu mai inteleg nimic. Sau nu mai vad clar ceea ce mi se paruse asa. Tu intelegi ceva?

- Sa fi vazator in tara orbilor poate fi periculos. Crede-ma ca te inteleg mai bine decat iti inchipui. Si eu am impresia ca uneori inebunesc. Dar eu sunt obisnuit cu asemenea stari, ganduri, nopti nedormite. Stiai ca o noapte de nesomn iti prelungeste, la figurat vorbind, viata cu inca o zi?

Uitandu-se la ceas si apoi pe ferestra, Dan interveni, gandindu-se la sanatatea batranului.

- E atat de tarziu ca e deja devreme. A rasarit soarele. Sa comand o cafea?

- Da! E o idee buna! Si poate ceva de mancare. Cred ca mi s-a facut foame. Ramai sa luam micul dejun impreuna? Cu

ocazia aceasta stabilim si masurile imediate care se impun in continuare. Ce zici?

Dand din cap, Dan nu-i mai raspunse batranului, fiind preocupat de ultimele sale vorbe. “Are dreptate! O noapte de veghe este o zi de viata in plus. Reprezinta darul Domnului pentru cei cu puternici, capabili sa-si impuna vointa de a face ca lucrurile sa curga conform propriilor principii. O noapte de veghe este de fapt apanajul celor care sunt inzestrati cu rabdare si indarjire, care refuza sa se lase antrenati in curentul manifestat de omenire spre delasare, uitare, ignoranta. Aceasta tendinta universala de declin si debilitate e mai mult decat periculoasa, pentru ca e la indemana. AH, CE USOR ESTE SA UITI!

Si ce bine! Sa lasi problemele prezentului si sa te cufunzi in visele abstractului. Dulce moleseala! Reconfortant somn! Placuta odihna! Protectoare uitare!“ Dadu din cap energic. “Noi nu avem voie sa uitam. Noi inginerii trebuie sa trezim umanitatea chiar si cu pretul unui soc! Poate nu e corect sa gandesc asa, dar se pare ca oamenii au uitat sa mai traiasca. Se complac intr-un prezent etern care nu este decat o prelungire a unui trecut idealizat si nu mai vor sa gandeasca in viitor. Administrarea unui soc ii va trezi la realitate. Si, poate, abea atunci vor constata ca realitatea lor nu este cea a universului sau a rasei. Siguranta si linistea oferita de credinta proprie ca o justificare a respectarii stricte a legilor in interpretarea binelui si raului, a ceea ce este adevarat sau nu, e un fals si un pericol. Un lucru nu poate exista fara contrariul sau. Ce e adevarat pentru unii, poate fi neadevarat pentru altii. Totul depinde de observator. Si noi ar trebui sa iesim din aceasta stare absoluta, a uneia din parti. Trebuie sa intelegem ca totul e relativ. Nu exista dreptate sau adevar. Corectitudine sau lege. Tot ceea ce conteaza este bunul simt si taria principiilor de caracter, care iti permit sa te detasezi de fundalul propriilor dorinte. Aceasta detasare in interpretarea evenimentelor asigura un rol clar de observator si are menirea in final de a te maturiza. Poti astfel sa privesti cu intelepciune si sa actionezi in consecinta. Altfel, omenirea va fi condamnata la disparitie de chiar propria sa indiferenta. Poate Mama ne va invata sa privim lucrurile altfel si perspectiva ei nonumana e mai sanatoasa. S-ar putea ca batranul sa aiba dreptate in privinta ei.”

CAPITOLUL 10.
Curse de soareci

“Problema soarecelui este ca pisica e intotdeauna mai mare decat el. Desi se inmulteste intr-un ritm mai alert si numarul soarecilor e mult mai mare, ei nu constientizeaza si puterea oferita de acest numar. De aceea, de cele mai multe ori, se limiteaza la incursiuni si apoi retrageri grabite din fata dusmanului de moarte sau, incoltit, apeleaza la o figura clasica in lumea animalelor: face pe mortul. In felul acesta, pisica este de multe ori scutita de eforturi inutile. Ceea ce nu intelege soarecele este ca insasi existenta sa reprezinta ratiunea de a fi a pisicii.

Problema pisicii este ca tinde sa generalizeze mereu relatia dintre ea si soarece. Nu e constienta ca s-ar putea ca si ea sa reprezinte, pentru cineva, un soarece. Greseala cea mai frecventa consta in faptul ca, dupa fiecare vanatoare reusita, are impresia ca lumea e populata numai cu soareci si pisici.

Se intuieste aici un aspect interesant si anume, parcurgand treptele evolutiei, constati ca cei care se indeletnicesc cu vanatoarea de pisici sunt si ei vanati la randul lor. Mai mult decat atat, ei risca sa devina si prada vanatorilor vanatorilor lor. Partea interesanta reiese din aspectul comic al situatiei. Unii vanatori foarte evoluati nu considera comestibila carnea de soarece sau mai rau se sperie de el. In felul acesta se inchide lantul slabiciunilor atat de caracteristic rasei umane. Va las pe dumneavoastra sa incadrati pe scara evolutiei diferitele tipare de oameni si chiar pe Mama, dar nu uitati un lucru de maxima importanta: PENTRU ASIGURAREA ENERGIEI (HRANEI) NECESARE VIETII, VANATORUL ESTE OBLIGAT SA CUNOASCA LA PERFECTIE OBICEIURILE VANATULUI SAU. De multe ori, cand el este la randu-i vanat, tinde sa aplice din metodele insusite de la acesta. Deoarece gusturile vanatorilor sai sunt mult mai diversificate, actiunile sale devin astfel predictibile deci SUNT MAI USOR DE CAPTURAT PENTRU CEI CARE-L VANEAZA."

*

- Stai linistit! Totul e sub control? Mai am cateva blocaje de indepartat! Extraordinar! Le-ai indepartat pe toate.

- Calmeaza-te!

- Sa ma calmez? In toata viata mea de gardian, nu m-am simtit niciodata atat nesigura, de... Pana acum nici nu am stiut ce este groaza. Stateam ca proasta pe masa si tot ce speram era... sa nu ma vada. Auzi ce spun?

- Stiu! Si eu speram ca nu ne va vedea. Dar sa aiba capacitatea de a ne si citi!!? Nici acum parca nu-mi vine sa cred.

- Te-as ruga sa-mi spui cum a ajuns pana aici? Niciodata pana acum Ria nu a reusit sa ajunga atat de... sus.

- N-am idee. Probabil datorita puterilor sale mostenite genetic la care are un acces mult mai mare in timpul viselor.

- Nu crezi ca ai ajutat-o putintel cand i-ai indepartat barierele mentale?

- Raspunde-ti singura la intrebare. Cunosti la fel de multe ca si mine.

- Scuza-ma, dar tu esti specialistul in domeniu!

- Nu e momentul sa fi ironica. Iar raspunsul meu, ca si al tau de altfel, nu poate fi decat negativ. Sti ca am actionat asupra constientului ei si nu am umblat in banca de date a memoriei sale reactive sau fereasca sfantul, asupra subconstientului.

- Bine, macar, ca am reusit sa o scoatem afara inainte de a se intampla o tragedie. Si, sa fiu sincera, nu sunt sigura daca nu cumva isi mai aminteste ceva.

- Nu! Nu cred asta! Si nu mai conteaza de fapt. Important este ca am reusit. Regulile jocului au fost respectate si ne-am atins obiectivul. Am riscat putin, ce-i drept, dar totul s-a terminat cu bine pana la urma.

- Am riscat putin? De ce oare nu am aceeasi impresie? Ne-am riscat insasi existenta noastra. Parca tu erai cel cu riscurile minime!

- Tocmai asta am si facut. Am incercat si, chiar daca nu vrei sa recunosti, am redus riscurile la un nivel, daca nu minim, cel putin acceptabil.

- Hmm! Acceptabil? Si acum mi se increteste carnea pe mine! Daca numai asta ai urmarit sa sti ca ai avut un succes deplin. Senzatia a fost ceva inedit pentru mine.

- Nu mai incerca sa ma impresionezi! Ai impresia ca eu nu am trecut prin aceleasi stari ca si tine. Te rog! Abea acum incep sa ii inteleg pe oameni. Si crede-ma ca si eu m-am simtit neputincios. Senzatia fiorilor de ghiata pe sira spinarii, simultan

cu caldura ce-mi invada trupul odata cu intelegerea faptului ca nu puteam interveni... Brr! Si acum ma scutur de groaza. Rasa umana are o zestre genetica de slabiciuni... impresionanta. Cu toate acestea ma bucur ca forma noastra de manifestare materiala este concretizata prin acest... invelis... omenesc si mai ales suntem inzestrati cu tot bagajul de cunostinte, senzatii, trairi sufletesti si sentimente caracteristice rasei umane. Nu cred ca mi-as dori o alta stare.

- Incearca sa accepti faptul ca totul este tranzitoriu si relativ. Chiar, si mai ales, aceasta forma primitiva de manifestare a energiei in plan material.

- Iar incepi? Nu vei reusi sa-mi distragi atentia de la subiect. Regula jocului este clara : nu putem, sau mai bine zis nu avem voie, sa ne implicam direct pe Pamant. Altfel Mama ar deveni constienta de prezenta noastra. Si cunosti cel mai bine, securitatea fiind specializarea ta, care ar fi urmarile. De aceea, pentru a reduce la minim riscurile, am adus-o pe Ria la noi. Din pacate nu am prevazut ca va ajunge pana aici.

- Bine, dar ne-a vazut! Si daca ne-a citit mai mult decat crezi tu?...

- Nu conteaza! Am reusit sa-i stergem complet episodul din memorie. Tocmai de aceea ne-am prefacut ca nu o vedem. Altfel socul i-ar fi provocat fie un traumatism sever, fie i-ar fi ramas secvente reziduale in minte. Ce-i drept nu ma asteptam sa ajunga pana la ghidul gardienilor sau la regulile de joc. Aceste informatii - fisiere sunt foarte adanc intiparite in mintile noastre. Probabil nivelul ei empatic este destul de ridicat. Bine ca a facut-o la nivel inconstient. Inchipuieti ca s-ar fi intamplat daca reusea sa acceseze subconstientul sau, groaznica idee, constientul reactiv!

- De ce nu i-ai studiat coeficientul gama?

- Tu te-ai gandit la asta? Cum sa-mi treca prin cap stabilirea nivelului ei de empatie? Doar nu am avut niciodata contact direct.

- Informatii ai avut la dispozitie, ca nu era degeaba pazitorul celulei sale de rezistenta!

- Esti chiar culmea! De unde sa stiu ca aptitudinile sale gama acopereau si alte spectre de manifestare diferite radical de ale oamenilor?

- Mda! Oricum sa sti ca ai dreptate! Inducerea visului si apoi stergerea lui ne-a permis sa nu incalcam regulile. Altfel?...

- Altfel ar fi urmat modificarea jocului si aparitia unei reguli necunoscute. Nu cred ca ar fi fost un lucru benefic. Cel putin, nu pentru noi!

- Mi-ai dat fiori de groaza. De fapt, fata asta ma inspaimanta! Niciodata nu am simtit mai pregnant sentimentul de pericol intiparit pana in cele mai adanci colturi ale celulelor mele. Si mai ales senzatia aia de neajutorare!... Am fost la un pas de un dezastru.

- Tocmai de aceea nu te-am lasat sa reactionezi. Sti ca este capabila sa inregistreze automat imaginile.

- Fereasca sfantul! Te rog sa nu mai faci asa ceva. Vreodata! Niciodata! Asta n-a fost un vis ci un adevarat cosmar. Si nu pentru ea ci pentru noi!

- De acord! Sa speram ca nu va mai fi nevoie de o actiune asemanatoare. Esti constienta ca trebuia sa facem totusi ceva in privinta Mamei. Pe zi ce trece devine tot mai puternica si nu am reusit sa-i abatem atentia de la ideea aceea groaznica.

- Ce-i drept i-am dat destula bataie de cap. Nu cred ca-si poate explica motivele acceselor de insubordonare ale robotilor sai. Si nici reusita sabotajelor rezistentei din ultimul timp. - Sa speram ca am castigat o marja rezonabila de timp. Acum avem nevoie de timp si gandire, mai mult ca orice.

- Bun! Si in privinta Riei?

- Nimic! Deocamdata ne luam mainile de pe ea. O urmarim doar si foarte discret. Trebuie sa vedem cum se descurca, acum de una singura, cu puterile ei proaspat dobandite.

- Si ce puteri! Dar spune-mi, daca Mama!...

- Nu cred. Gestul fetei a fost elocvent. Iar Mama s-a speriat rau de tot.

- In sfarsit, s-a convins ca relatia dintre ea si umani, cum ii place sa-i denumeasca, nu mai este cea dintre vanator si vanat. Sa guste si ea din spaimele vanatului.

- Da! Am impresia ca relatia s-a cam inversat. Dar Ria are o doza prea mare de ura impotriva Mamei. Ura nu e buna si o poate determina sa comita greseli copilaresti. Ura da posibilitate Mamei sa-i anticipeze miscarile.

- Tocmai de aceea noi trebuie sa o supraveghem.

- Bine, dar nu avem voie sa intervenim!

- Important este faptul ca acum, Mama are un adversar redutabil si, in felul acesta, atentia ii este complet absorbita. Deci nu sunt sanse sa ne banuiasca prezenta. Da! Cred ca pana la urma, lucrurile au luat o turnura favorabila noua. Trebuie, totusi, sa fim foarte atenti!

- Nici o problema! Vom fi mai mult decat atenti. Vom fi prudenti, chiar linistiti de-a dreptul. O sa stam in banca noastra o buna bucata de timp si ne vom limita la a urmari doar jocul. Sa vedem ce va iesi!

- Nu credeam sa ajung vreodata in situatia asta!

- La ce te referi?

- La inactivitate! Sau sa ajung sa spun asta! Dar sunt pe deplin de acord cu tine. Cuvantul de ordine trebuie sa fie acum inactiunea si mai ales, discretia.

- Asa voi avea mai mult timp sa ma gandesc putin joc si la regulile lui. Ceva este ciudat in toata povestea asta.

- Eu nu am timp de asa ceva. Filozofia ta ma depaseste. Natura mea este mult mai practica. Si am destule lucruri practice de facut in aceasta perioada. Cum ar fi studiul mai aprofundat al Lumii de Aur.

- Ca bine zici! Ida m-ar putea ajuta sigur in aceasta problema.

Da! Da! Cred ca ai dreptate. Ne vom retrage o perioada pe Lumea de Aur. Sa ne linistim, sa reverificam planurile si strategia si sa punem la punct si cateva actiuni concrete.

- Banuiesc ca nici putina distractie nu ne-ar strica.

- Nu stiu la ce te referi!

- Ma gandesc sa-mi schimb... putin infatisarea si sa ma... plimb... printre pamanteni.

- Te rog! Te rog foarte mult sa fi discreta. Ultima oara...

- Stai linistit! Mi-am pierdut obiceiul de a da iama printre barbati.

- Tocmai! Din cauza ta femeile au sarit cu gura pe mine. Parca inebunisera!

- Nu ele! Barbatii. De parca nu au mai vazut niciodata femei in viata lor!

- Crede-ma ca nici eu nu te-am recunoscut. Asa ceva nimeni nu mai avusese ocazia sa vada. Nu stiu de unde te-ai inspirat, dar ai avut o muza proasta.

- Fi linistit. Mi-am invatat lectia si nu am de gand sa mai fac ceva nesabuit. Totusi trebuie sa ma mai distrez si eu putin. Cred ca ma voi orienta spre tinerii celibatari.

- Nu incepe iar. N-am nevoie de dureri de cap suplimentare. Imi ajung problemele de pe Terra. Mama si Ria imi sunt mai mult decat suficiente. N-am nevoie sa-ti port si tie de grija.

- Vreau doar sa incerc senzatia de a fi om! Nu am mai gustat-o de cateva cicluri bune.

- Mda! Mie imi ajunge compania Idei si sfatul batranilor.

- Fiecare cu gusturile lui.

....

- Liniste! Iar au aparut.

- Insistenti baietii!

- Ce vrei! Unde mintea nu ajuta, repetitia compenseaza!

- Terminati si lasati-o pe Ria sa se concentreze.

- Nu-ti fa griji Dom! Nu ma deranjeaza.

- Ai vazut? Ce ne bati la cap! Ce-ai vrea sa facem? Stam de doua zile prinsi in hruba asta si nu putem pleca cu toti robotii misunand de nebuni pe sus.

Privindu-i pe Cip si Tim, Dom clatina din cap. Cei doi nu stiau daca era o aprobare sau o mustrare, dar nici nu le pasa. Se relansasera in comentariilor infierbantate, referitoare la cele ce se petreceau deasupra lor.

-Astia parca sunt stricati! Ia uite-i cum umbla de colo colo. Parca ne-ar invita sa… sa le ardem una dupa circuite.

Cu atentia indreptata spre exterior, Ria nu sesiza ultimele lor vorbe, dar Dom, atent interveni:

- Ati inebunit? Nu iesiti nicaieri. Daca vreti sa muriti, n-aveti decat sa va infigeti reciproc cate un cutit in burta. Dar in liniste.

- Buna gluma! Ce sa zic! Pe tine nu te furnica mainile cand vezi atat amar de roboti intregi?

- Ba ma furnica, dar din alte motive…

- Bine, bine! Am inteles aluzia.

- Sti ce-am auzit, ca Mama a ridicat barierele. E posibil?

- De unde ai auzit dracovenia asta?

- E adevarat Dom, interveni Ria. Saptamana trecuta. Dar a facut-o inteligent, adica treptat, pentru a avea posibilitatea sa evacueze orasul.

- Si tu de unde sti?

- Poate ai uitat ca tu nu ai mai iesit de aici de o saptamana, pe cand noi ne-am invartit pe sus, profitand de toata harababura aia si abea de doua zile ne-am retras in adapost. Asa ca intre timp, am avut posibilitatea sa mai schimbam cate o vorba cu fugarii. Ieri, trupele Mamei au evacuat ultimii locuitori. La ora asta, orasul e pustiu si complet neprotejat.

- Bine, si atunci aia de deasupra noastra cum rezista?

- Robotii sunt prevazuti cu scuturi personale de energie. Ultima gaselnita a Mamei. De aceea nu cred ca e intelept sa iesi afara si sa incerci sa-i dobori. N-ai avea nici o sansa.

-Stai putin, ca m-ai pierdut de tot. Ce scuturi?

- Lasa asta! N-are importanta. Important este, asa cum spunea si Dom, sa nu iesim afara. Afara e iad, ati muri pe loc dintr-o suta de motive.

- De unde sti?

Ria il privi insistent pana ce Tim pleca ochii dupa care ridicandu-i, fortat parca de puterea privirii ei, exclama:

- A! De acolo!

Cip pufni in ras.

- De unde ma?

Ria surazand intelegatoare ii lua apararea.

- Trebuia sa spuna si el ceva, nu? Credeti-ma ca stiu ce spun. Soldatii aia se plimba pe sub nasul nostru pe post de momeala. Nu putem cadea in plasa lor.

- Bine, dar ei nu stiu ca suntem aici.

- Binenteles ca nu stiu! Altfel ar fi fost deja pe noi. Pur si simplu tatoneaza. La intamplare.

- Uite ca au plecat.

- Se vor intoarce si vor aduce odata cu ei si aparatura de detectare.

- Scuza-ma, dar asta-i cam greu de acceptat. De unde esti asa de sigura?

- Chiar e nevoie sa-ti mai fac o demonstratie telepatica?

Dom gasi de cuviinta sa intervina.

- Ria, te rog! Consider ca una a fost suficienta. Si acum mi se increteste carnea pe mine cand imi amintesc vocea ta rasunand direct in creier, fara a mai trece si prin urechi cum eram obisnuit.

- Asta e telepatia.

- As prefera sa nu mai discutam despre acest subiect. Cu totii iti respectam puterile chiar daca nu le intelegem. Suntem constienti ca acum suntem mai puternici ca niciodata si asta datorita tie, dar nu putem nega nici teama resimtita. Tot ceea ce suntem in stare este sa acceptam aceste stranii puteri pe care le ai.

- Nu trebuie sa va temeti sau sa acceptati. Incercati sa intelegeti. V-ar fi mai usor.

- Cum poate fi “mai usor“ pentru un om normal sa inteleaga ca peste noapte, pazitorul celulei a devenit... ALTCEVA!

- Stai putin Dom, interveni Cip, vrei sa spui ca Ria nu e om sau normala?

- Nici una nici alta. Paradoxal e faptul ca incep sa nu ma mai consider eu intreg la cap.

- Si totusi sunt inca pazitorul acestei celule.

- Asta pot sa accept.

- Atunci, spuse si Tim, nu e greu sa acceptam si ideea, veche de altfel, ca pazitorii au fost altfel decat noi.

- Da, dar... si Dom nu indrazni sa duca gandul pana la capat.

- Eu cred, ca nu de mine va este teama si nici de eventualitatea acum redusa de a pune in pericol grupul, ci de faptul ca pentru prima oara in existenta noastra umana avem posibilitatea de a o distruge pe Mama si... parca nu va vine sa credeti.

Murmure aprobatoare isi raspandira ecourile printre cei prezenti.

- Eu zic, spuse cineva din spate, ca ar trebui sa fim ferciti ca Ria este pazitorul nostru.

Cea al carei nume fusese rostit nu mai auzi, insa, ultima remarca. Intreaga sa atentie era indreptata spre Dom, care desi dadea din cap, nu spusese nimic. Parea de acord si in cele din urma convins ca nu are de ce sa-i fie teama. Dar, interpetandu-i corect expresia de pe figura si remarcand astfel dihotomia din

cugetul lui, fata considera ca este necesara o usoara corectie-soc. Cu extrema delicatete se insinua in psihicul lui si usor, pe cel mai linistitor ton posibil ii transmise mental cateva din gandurile ei.

“- Teama ta si speranta ta se intalnesc si impletesc in credinta ta. Dar credinta ta este tocmai cea care iti creaza realitatea inconjuratoare. Te-ai gandit vreodata ca realitatea credintei tale este diferita de alte realitati si credinte. Te-ai gandit vreodata ca ele sunt adevarate si de fapt tu traiesti un fals. Intarindu-ti credinta intr-o realitate linistitoare, nu faci decat sa incremenesti tot ce atingi, iar cand esti depasit de evenimente, teama si speranta ta se sparg in mii de cioburi care te ingrozesc caci sub ele incepi sa intrevezi adevarara fata a lucrurilor. Ce este adevarul?“

Ingrozit, atat de cele ce auzea cat si de modalitatea procedeului, Dom incremeni ca o stana de piatra. Nu indrazni, nici macar, sa-si ridice privirea spre Ria. Era totusi constient ca nu putea sa-i dea o replica cu voce tare. Ceilalti ar fi auzit si asta nu ar fi dus decat la slabirea grupului. Realiza ca si fata stia acest lucru. Nelinistit si nemultumit ca Ria era capabila sa citeasca in el ca intr-o carte, indrazni sa-i transmita cateva din gandurile sale.

“- Adevarul este ca mi-e teama de tine, de puterile tale, de faptul ca esti asemanatoare Mamei si...“

“- Nu trebuie sa-ti fie teama. Nu doresc si nu voi face niciodata rau semenilor mei. Sunt constienta de diferentele dintre noi si sa sti ca singura mea dorinta este de a fi acceptata, de a fi asemeni voua. De asemenea, sa sti ca nu ti-am citit gandurile. Iti respect intimitatea.“

“- Atunci, de unde?...“

“- Pot de asemenea sa interpretez gesturile, expresia fetei, feromonii emisi de corp, sa citesc sentimentele oglindite de poarta sufletului tau – ochii. Uite, nu te speria, am sa te invat ceva.“

Si Ria, il “lua de mana“ si-l purta prin mintea si sufletul ei, deschizand totate barierele sale de protectie. Fascinat, cu un “glas“ care nu mai purta in el nici o urma de teama, Dom ii spuse:

“- Acum stiu ca ne iubesti cu adevarat! Iarta-ma ca m-am indoit de tine.“

“- Nu am ati ierta nimic! Nimic nu s-a gresit!“, raspunse Ria cu traditionalul ritual de impacare, preluat direct din Istoria Orala. Cuvintele oficiale si tonul serios folosit, il convinsera pe Dom ca intentia fetei era total impaciuitoare. Mai mult decat atat, Ria dorea sa-i “mangaie orgoliul de conducator ranit“, intr-o incercare de a-l trezi la realitate. Isi dadu seama ca niste cuvinte calde, de parere de rau sau compatimire nu ar fi avut rost si nu si-ar fi facut efectul. I-o spuse, resemnat.

“- Ai spus ceea ce trebuia spus! Banuiesc ca ma cunosti mai bine decat ma cunosc eu.“

“-Daca as putea, as rade!“

Si Dom, chiar simti ca e posibil. Nu-si putea explica senzatia, dar avea impresia ca pentru un moment, intrezarise mental o imagine a Riei surazand, plina de bunavointa.

“- Cuvintele sunt atat de sarace pentru a exprima ceea ce m-ai facut sa simt!“ Cuvintele sunt de natura a bloca intelegerea. Tocmai cand incercam sa exprimam in cuvinte ceea ce simtim sau vedem dincolo de realitatea noastra, ele ridica un zid de care ne izbim si care ne impiedica accesul la cunoastere si libertate. Intelegi? Cum poti exprima inexprimabilul!“

“- Abea acum incep sa-mi dau seama de relativitatea ideilor mele si a cuvintelor exprimate de conceptiile mele. Ce reprezinta de fapt cuvintele. Mama… Inteleg si m-ai facut sa inteleg destul de brutal, ca nu Mama este problema noastra ci noi.“

“- Imi pare rau, dar nu aveam alta solutie! Vezi! Alte cuvinte…“

“- Inteleg… ca nu inteleg natura puterilor tale, dar sunt constient ca ai dreptate.“

“- Asta e bine! Ne intareste unitatea si ne face sa ne simtim puterea noastra adevarata, cea a grupului. Avem un avantaj fata de Mama, ea este cu desavarsire singura.“ Oprind procesul telepatic, Ria il “elibera“ pe Dom din plasa mentala pe care o aruncase, cu abilitate, deasupra orizontului sau inchis si-l transferase in altul mai vast si aproape de neinchipuit. Simtea ca, privindu-l, are in fata un om nou, profund schimbat si zdruncinat in credintele sale. Nivelul ei empatic ridicat ii transmise automat o simpatie si compatimire sincera, gandindu-se prin ce trecuse si ea la inceput. “M-am simtit singura! Cu desavarsire singura si neinteleasa. Asa cum probabil se simte si

el acum. Dar nu l-am facut decat sa intrezareasca dincolo de ziduri. Am ridicat doar un colt de plasa. Si ceea ce a vazut l-a cutremurat. A batut rapid in retragere ingrozit, inapoi in cochilie. Dar acum, melcul stie ca dincolo de antenele sale exista o lume diferita de a sa. Eu a trebuit sa infrunt lumea fara adapostul unei cochilii. Si am fost la un pas de calcifierea constiintei si ratiunii. Inauntru o lume neinteleasa, afara… una care ma refuza. Probabil si el a simtit lupta mea. Si efortul intens pentru a ramane normala.“

Fu cu brutalitate intrerupta, din sirul gandurilor, de Tim care cu un Cip entuziast alaturi, ii sustinea cu o gestica elocventa ideea.

- Ce-ati zice, acum ca au plecat si nu par sa mai revina, de o mica escapada pe afara?

- Ti-am spus ca vor reveni. Iar afara…

- Binenteles ca ne vom dota cu masti si tot tacamul.

- Nu cred, spuse Dom, ca e o idee buna.

- Totusi, interveni Cip, trebuie sa ne gasim un alt adapost. La vechiul sediu nu mai putem reveni, iar aici in fundatura asta de sobolani, fara o alta iesire…

- Ai dreptate dar, si aici Dom ii arunca o privire Riei, trebuie sa fim prudenti. Daca sunt undeva prin apropiere si ne urmaresc? Ce zici Ria?

- Pe aici nu sunt! Nu stiu unde s-au dus dar deocamdata zona e sigura. Poate ar fi bine sa ma aventurez numai eu. Sa incerc un sondaj mental si apoi sa scot nasul putin.

- Nu e periculos pentru noi?

- Nu voi scoate nasul la propriu! Imi voi proiecta corpul afara, doar pentru cateva secunde, pentru a permite apoi extensiei mele psihochinetice sa faca o analiza…

- Bine, bine! Am inteles. Fa-o!

Ria se concentra cateva minute si, desi toata lumea o urmarea cu atentie, nimeni nu reusi sa observe disparitia si apoi reaparitia ei. Totul durase nu secunde ci numai fractiuni de secunda. Deschide ochii si dupa ce arunca o privire roata asistentei nedumerite, care parca astepta ceva ce intarzia sa-si faca aparitia, le spuse incet, demonstrand clar solicitarea la care fusese fortata.

- Afara e liniste. Putem iesi, nu e nici un pericol.

- Asa de repede?

- Fara masca si costum termic nu ai putea rezista nici un minut macar. Vantul inca nu e prea puternic. Crezi ca eu pot trai fara aer?

- Totusi, nu ne-am dat seama cand ai disparut!

- Am lipsit cateva fractiuni de secunda. Ochiul omenesc nu e capabil sa fragmenteze imaginea intr-un timp atat de scurt. Ati inregistrat o singura imagine, dar de fapt procesul a fost destul de complicat si... obositor, pentru mine.

- Deci, putem iesi?

- Da, dar numai cateva minute. Eventual sa va dezmortiti. Si de aceea totusi cred ca ar fi mai prudent sa ramaneti aici. Deseara, la adapostul intunericului, putem risca o incursiune mai lunga spre centrul de rezerva.

- La noapte va fi foarte frig. Si vanturile vor depasi trei pe ora. Oare vom reusi? N-ar fi mai sigur sa plecam acum?

- Nu-ti fa griji! Nu e necesar decat sa ma orientez putin, odata ajunsi afara. Apoi va pot asigura transferul pana la noul adapost fara sa parcurgem fizic drumul. Cam in acelasi mod cum am procedat mai inainte.

- Si atunci, de ce nu ne transporti de aici? Ar fi mai sigur!

- Mai sigur poate, dar nu mai usor. Nu uitati ca inca nu m-am obisnuit cu aceste puteri si am nevoie de o harta mentala precisa. Nu pot sa ma orientez fara un contact vizual, cel putin deocamdata.

- Atunci cum ai reusit, totusi, sa transporti din sectorul unu si trei cele doua grupuri de rezistenta? Atatea celule, peste doua sute de oameni.

- Mai exact trei sute cincizeci. Si nu mi-a fost usor. Dar am avut inregistrat intregul traseu. A fost necesar sa ma deplasez personal pana in cele doua orase, dar in etape, pentru a-mi intipari exact itinerariul. Ulterior, actiunea simultana de transport a trupelor din doua locuri diferite a fost relativ usoara.

- Si acum nu poti sa faci acelasi lucru?

- E un risc, pe care nu vreau sa mi-l asum. Protejarea acestui loc este prioritara. Sunt sigura ca Mama monitorizeaza intregul oras. Acest adapost nu contine aparatura necesara pentru a inchide o sfera – camp de energie nedetectabila peste actualul amplasament. Daca nu as mentine mental sfera psi in jurul nostru, si asta permanent, robotii ei ar capabili sa ne detecteze ca forme biologice de viata.

- Mai exact, ce percep ei deasupra noastra?

- Miscari accidentale ale unor animale mici: soareci, cartite... Am creat imaginea falsa a unor vizuini.

- Acum inteleg miscarile lor aparent absurde.

- Da! Pur si simplu sapa la intamplare, dar nu trebuie sa ne lasam inselati, caci ei reprezinta momeala. Mama vegheaza in permanenta.

- Totusi, nu mai avem apa si nu stiu cat mai putem rezista. Daca nu putem iesi deseara?

- Exact! Oare n-ar fi bine sa tragem o fuga pana la sediu. E aproape si nu cred ca Mama banuieste ca ne-am ascuns chiar sub nasul ei. Putem sa ne aprovizionam si cu ceva arme si munitii, ca s-au cam terminat.

- Nu ai de unde sa sti daca Mama este in oras. Personal ma indoiesc. Si chiar daca ar fi asa, nu cred ca este in centrul de comunicatii principal. Daca e adevarat, ar fi perfect caci s-ar bruia singura si ne-am putea deplasa linistiti.

- Ia uitati-va pe monitoare. Nu-mi vine sa cred!

- Ce mare lucru! S-au intors robotii.

- Da, dar nu singuri. Cred ca... nu se poate! AIA NU E... MAMA?

- Ce! Imposibil! N-am vazut-o in viata mea in... “carne si oase“.

- Ba ai vazut-o pe teleretea!

- Nu-i acelasi lucru! De ca sa vina tocmai aici?

Toata lumea urmarea ce se petrecea afara. Dom ingandurat, ii spuse Riei:

- Crezi ca ne banuieste ascunzatoarea?

- Nu! Adica nu stiu! Dar imi simte prezenta. Ceva nu e in regula.

- Ce facem?

- Stati linistiti si lasati-ma in pace! Trebuie sa ma concentrez.

Dom, Cip, Tim si ceilalti incetara discutiile, pentru a-i permite Riei sa se concentreze. Uimirea lor insa era imensa si roiurile de intrebari abea asteptau sa-si ia zborul de pe buze, dar se stapaneau, dat fiind pericolul situatiei.

Ria, in schimb, inchise ochii si tatona prudenta, trimitand mental un fel de senzori pasivi, care sa nu fie interceptati de gandurile Mamei. Era o activitate foarte grea, deoarece nu mai

facuse asa ceva inainte. Trebuia, de asemenea, sa mentina in jurul adapostului sfera psi de protectie si in acelasi timp incerca sa raspunda la cateva intrebari.

“De ce s-a deplasat personal pana aici? Oare m-a descoperit? Daca da, sau doar banuieste, cum sa asigur retragerea? Nu pot sa-i fac fata, si stie asta, fara a risca moartea celorlalti. Oare asta urmareste?“

Fascinatia “celorlalti“ se indrepta la un moment dat spre Ria, cu toata curiozitatea ce-i indemna sa nu piarda nimic din ceea ce se petrecea deasupra lor. Fata fusese cuprinsa de spasme si tremuraturi de care, se parea, ca nu este constienta. Nu incercau, caci nici nu stiau cum, sa o ajute. Le era teama sa nu o incurce. Stateau incremeniti si priveau la lupta pe care pazitorul lor o ducea intr-un spatiu sau timp pe care nu-l intelegeau. Tot ceea ce le devenise clar, era faptul ca de rezultatul acestei batalii atarna insasi viata lor. Senzatia de neputinta, de neajutorare era groaznica. In cele din urma, pentru ca nu intelegeau totusi ce se intampla in mintea Riei, isi intoarsera privirile pe monitoare, in speranta ca era de preferat cunoscutul chiar daca este periculos. Ii astepta, insa, o surpriza. Panicati de imaginile transmise incepura sa se uite uluiti unii la altii. Exact ca o copie fidela, Mama adoptase o pozitie aproximativ identica. Desi nu mai avea un corp asemanator celui omenesc, stand nemiscata si cu ochii inchisi, dadea cumva senzatia ca ceea ce facea nu era prea diferit de indeletnicirea de moment a Riei. Dom observa cu stupoare, si nu era o impresie, ca Mama dadea din cap si-si misca din cand in cand masivul corp metalic. In realitate, aceasta era strabatuta de furie pentru ca nu reusea sa o gaseasca pe Ria. Cu toate puterile sale psi nu era capabila sa descopere ascunzatoarea fetei, desi universul mental in care se infruntau, era plin de urmele ei. Fusese aici, acolo, dar de vazut n-o vedea nicaieri. Prezenta proaspata a amprentei energetice a pasilor sai ii dadea senzatia ca la urmatorul colt al labirintului va da de ea. Uneori chiar i se parea ca ii percepe miscarile furise, dar persoana Riei se dilua incet, incet si la un moment dat disparea cu totul. Pentru a o lua iarasi de la inceput pe urmele ei.

In cele din urma, Mama isi dadu seama ca fata era mai isteata decat ea si terenul de joaca era in continua transformare. Ria ridica mereu ziduri false si ii intindea nade cu

un singur scop probabil. Desi juca un joc periculos, il facea la perfectie, fara nici o greseala. Tot ce dorise fata de la bun inceput, era sondarea psihicului ei, pentru a capata mai multe informatii. Inciudata, facu un semn si coloana blindata care o insotea se intoarse. Ria deschise ochii si uitandu-se pe ecrane ofta usurata. Multa vreme nu indrazni sa scoata o vorba. Ceilalti ii respectau tacerea, cuprinsi aproape de un sentiment religios de liniste. Prea multe nu intelegeau, un lucru insa era clar. Mama plecase cu coada intre picioare. Li se mai daduse dreptul la o zi de viata. De fapt Ria le daruise inca o zi de viata. Linistea aproape palpabila in apasarea ei, exploda la primele cuvinte ale acesteia. Dar vocea fetei era asa de inceata si ragusita incat trebuira sa-si aplece urechile in directia ei pentru a o intelege.

- La un moment dat am crezut ca nu voi reusi. Ma simt sleita, sfarsita, indiferenta in... Acum inteleg ce simte piatra in transformarea ei in nisip.

- Nu vrei sa te intinzi? Odihneste-te putin.

- Nu sunt obosita fizic! Mental in schimb ma simt macinata, goala pe dinauntru. Am fost cu totii la un pas de dezastru.

- Inchipuie-ti ca te intelegem. Nici acum nu ne vine sa credem ca am scapat. Atat ca nu ne mai simtim picioarele, fizic.

Izbucnira cu totii in ras si nu se mai oprira pana ce lacrimile cu greu oprite isi croira acum nestingherite drum pe ridurile de moment ale obrajilor.

- Si acum, interveni Dom la un moment dat, spune-ne si noua ce a fost cu toata povestea asta.

- Exact, nu stiu nici eu. Pot doar sa banuiesc motivul aparitiei Mamei in sectorul nostru. Dar nu sunt sigura. Probabil, stiind ca suntem inca aici in patru, a sperat sa dea lovitura, incercand personal sa ma descopere, deoarece distanta poate perturba uneori procesul mental de cautare. Nu pot sa inteleg de ce a riscat venind pana aici. Nu are nici un sens. Teoretic ne ofera sansa de a o distruge. Doar nu-si inchipuie ca suntem atat de prosti sa riscam un atac direct.

- Poate e prea sigura pe ea. Dar totusi, ea ce risca?

- Risca, daca se retrage la centrul de comunicatii din oras, sa se trezeasca cu o mica explozie pe care i-o pot pasa prin transmutare. Mai mult decat atat, prezenta la centru o impiedica

sa ne mai urmareasca. Bruiajul comunicatiilor este prea puternic, si stie acest lucru. De ce sa faca o asemenea greseala?

- Poate nu stie!

- Poate! Dar cine garanteaza. Cu Mama aici, lucrurile se complica. Nu stiu ce urmareste. Si mi-e teama sa nu facem ceva nesabuit.

- Oricum, a plecat. Am putea sa mai stam aici ascunsi cateva zile, pana se clarifica toate, dar avem neaparata nevoie de hrana si apa. Daca zici ca sediul vechi e sigur, ar trebui sa tragem o fuga pana acolo si sa ne aprovizionam. Nefiind departe, nu riscam... prea mult.

- Stiu si eu! Dom tu ce parere ai?

- Eu zic sa ne impartim in doua. O parte sa ramana aici, de paza, si cealalta parte sa mearga dupa alimente si munitii. In felul acesta diminuam eventualele riscuri.

- Excelenta idee! Cand pornim?

Dom, dupa ce se consulta din priviri cu Ria, raspunse:

- Mai spre seara. Tim, Cip si celula de rezerva vor ramane aici. Binenteles si Ria. Eu si restul vom merge cand se lasa intunericul.

- Pot sa va ajut, putin ce-i drept, dar e ceva. Fara sa risc, intrerupand sfera de protectie, am capacitatea de a va transporta undeva in apropierea sediului, intr-un depozit dezafectat. De acolo puteti continua prin reteaua de canalizare. Imi pare rau, dar timpul de intrerupere fiind foarte mic, nu pot sa-mi calculez precis traseul. Si nu vreau sa va treziti direct in sediu, nas in nas cu Mama.

- Doamne fereste! Nici noi. Bun, deci ne-am inteles. Ar trebui sa ne odihnim. Vom avea de tras la noapte.

* *

Stand in biroul ei asezata, dupa standardele oamenilor, confortabil intr-un fotoliu luxos de piele, Mama se prefacea cufundata intr-o activitate de rutina, controland dosarele membrilor ghildei. Cu alte cuvinte, raspunzand rugamintii lui Dan, conform articolului cinci, aliniatul doi, punctul unu din regulamentul interior privind asigurarea securitatii secretelor de stat ale ghildei, parea adancita in lectura unui voluminos dosar ce continea fisierele personale ale conducerii de varf a organizatiei. Adica, printre altii, Dan si Reinhardt. Binenteles dosarul continea si profilul psihologic complet cat si evaluarea

psi si IQ-ul tuturor persoanelor cu acces la informatii considerate strict secrete, de maxima importanta pentru ghilda Inginerilor. De fapt, scopurile Mamei erau cu totul altele. Stia ca va primi aceasta insarcinare fiind, chiar daca neoficial, administrator sef al ghildei. In acest fel putea sa-si completeze propiul fisier secret cu date despre persoanele pe care le considera periculoase vizand obiectivele ei. Intocmea un fel de lista a mortii, care cuprindea informatii de la nume si adrese pana la obiceiuri, ticuri, semne particulare precum si alte amanunte banale dar mai ales evaluarile. Ceea ce o interesa in primul rand erau nivelele celor trei indicatori: IQ, psi si teta. De aceea aduna constiincioasa orice fel de date, pe care avea grija sa le prelucreze cu atentie pentru obtinerea unui profil cat mai exact al viitoarelor sale victime. Nu considera banalitati nici un fel de amanunt despre acestea. De asemenea, sub pretextul acestei verificari de rutina a dosarelor de personal, avea acces si la cele mai secrete informatii ale organizatiei. In ciuda acestei activitati aparent anevoioase si solicitante pentru un om, Mama ii acorda doar o mica parte a capacitatilor sale. Principala sa atentie era indreptata spre planurile de viitor. De asemenea, o alta parte viza asigurarea comunicatiilor si in sfarsit o mica rezerva era tinuta pentru orice solicitare din exterior.

Oricine ar fi observat-o aplecata peste birou, cu o mina serioasa si preocupata, cu aparent inutila casca monocom agatata intr-o ureche, ar fi pufnit in ras gandindu-se la acest aspect, dar nu ar fi avut decat cuvinte de lauda. “Uite, ar fi spus, o femeie care nu are timp sa mai ia o pauza; munca, munca si iar munca; e asa de concentrata ca nici nu ma vede!“

Concentrata era, intr-adevar, dar nu la munca de birou ci la activitatile cu care se indeletnicea. Vedea figurile mirate ale colegilor care treceau prin fata biroului sau deschis dar nu le dadea atentie. Releul de transmisiuni pe care il purta in una din “urechi“ nu era deloc inutil. Mama il bransase pe pozitie automata de cautare – inregistrare, la circuitul inchis al cabinetului batranului. Era nervoasa pentru ca circuitul video nu functiona, ca de obicei, si nu reusea sub nici o forma sa treaca de parola de protectie a sistemului, pe care culmea, ea il instalase. Iar de pe cel audio ii parveneau de cateva ore bune niste tampenii care ii asaltau spectrul auditiv ducand-o la disperare. Batranul asculta Rapsodia lui Rahmaninov, cine o mai

fi fost si ala. Punea vechitura aceea scartaietoare si melancolica iar si iar si din nou, la nesfarsit. Ii venea pur si simplu sa tranteasca monocomul de birou. Dar binenteles ca nu putea. In primul rand modificase releul aducandu-i niste imbunatatiri fata de varianta clasica. Aceste adaptari si reglaje incalcau flagrant prevederile regulamentului. Si nu putea sa se manifeste in fata oamenilor ca o femeie isterica. Acestia ar fi intrat la banuieli. Asa ca era nevoita sa se limiteze la scurte si rare verificari auditive ale circuitului si inarmandu-se cu rabdare, dar arzand mocnit, se adancise in gandurile ei. Desi proiectase intregul sistem de supraveghere si-i stia la perfectie posibilitatile isi dadea seama ca cineva se parea ca-l cunoaste mai bine decat ea. Cine, nu era un secret. Fie batranul fie Dan. Intrebarea la care nu reusea sa raspunda era “De ce!“ Nu gasea nici un raspuns... linistitor. Analizand datele problemei si trecandu-le prin filtrul logic si rece al componentei sale artificiale a inteligentei, raspunsul era unul singur : masura suplimentara de protectie. Elimina, ca nefiind importanta, ideea unei protectii fata de interventii exterioare. Nici un strain din afara ghildei nu cunostea codul de acces la retea. Asta insemna ca Reinhardt dorea sa protejeze sistemul de cineva din interior. Pe care il considera un strain. Prostia cu spionul, caci era o prostie, nu statea in picioare. Mama stia mai bine decat oricine ca in organizatie nu exista nici o cartita. Totusi acceptase la rugamintea lui Dan sa se ocupe de problema, dar nu putea sa-i spuna ca o rezolvase deja si ca descoperise cine era tradatorul. Doar nu era tampita sa se autodenunte. Asa ca indeparta din atentie si acest aspect. Intrebarea ramanea totusi. De ce ajunsese batranul in situatia de a considera un membru al ghildei drept potential strain. Stia el ceva in plus fata de cele cunoscute ei? Si fusese atat de important acel lucru incat sa-l determine pe batran sa protejeze sistemul si sa nu-i spuna si ei? Mama simtea ca nu era important ci capital pentru planurile ei sa afle. Partea umana a inteligentei ii dadea de inteles ca, acele lucruri necunoscute, ii afectau cumva insasi existenta. “E imperios sa descopar parola. Cred ca as afla niste chestii interesante. Probabil vulpoiul ala batran nu numai ca si-a protejat cabinetul dar a ascuns in sistem cateva inregistrari audio continand informatii inedite. Cine stie ce face el acum in cabinet. Muzica aia e o acoperire, probabil pentru... mine?“ Si

atunci Mama isi aminti ca Dan si Reinhardt se intalnisera cateva zile in urma si petrecusera o noapte discutand. Consultand inregistrarea nu gasise ceva demn de retinut. La timpul acela daduse din umeri si-si spuse ca numai doi... oameni ar putea sa piarda o noapte ca sa vorbeasca despre muzica clasica. Acum realiza legatura : batranul asculta muzica. Logic. De fapt lipsa de logica o indreptase pe directia corecta. Odata gasit raspunsul aparea automat o alta intrebare care numai pusa ii dadea fiori de groaza. Isi dadea seama ca daca ar fi dat si raspunsul... "Imposibil! Nu se poate sa-si fi dat seama de planurile mele. Altfel ar fi incercat demult sa ma distruga. Cea mai mare grija a mea a fost sa raman discreta. Nu cred! Trebuie sa fie altceva." Asa ca, pentru a se linisti, trecu in revista ultimele evenimente. Totul mergea conform asteptarilor. Fusese atat de usor sa-l determine pe batran sa propuna in plen votarea ei privind participarea in camera de stat ca si consilier in probleme de interpretare a legislatiei. Desi nu reusise sa intruneasca votul majoritar si in celalalt domeniu de activitate, stia ca e numai o problema de timp pana ar fi controlat si reteaua globala de informatii. Ziaristii o privisera sceptic si reusisera amanarea deciziei. Si desi independentii obtinusera totusi un vot de verificare, graba primilor era justificata. Respingerea propunerii abea insumase o majoritate simpla a plenului. Binenteles ca cei care atarnasera hotarator fusesera guvernantii, suparati putin sau invidiosi pe pozitia investitorilor, care se parea ca le luasera locul obisnuit de pe langa ingineri. Cu toate avantajele implicite. "O sa le dau si lor un os de ros! Mama nu se grabea, pentru ca insinuarea ei la putere trebuia sa se faca fara ca nimeni sa-si dea seama ce urmareste. "Pasul urmator este esential caci imi deschide doua directii ulterioare de actiune. Trebuie sa obtin si postul de consilier in probleme de securitate. In acest fel voi avea controlul principalelor puteri de stat, de fapt pe care le consider eu principale si nu neghiobii aia : puterea administrativ decizionala a legii, puterea executiva a guvernului, puterea militara a armatei si mai ales puterea, adevarata putere a accesului si limitarii la informatie. Pe plan intern lucrurile nu stateau tot atat de bine. Pozitia de administrator ii permitea accesul cam peste tot... dar nu chiar. Oficializarea deciziei si succesele pe care le-ar fi inregistrat pe plan extern cu siguranta ca i-ar conferi un prestigiu si recunoastere binemeritata in

cadrul ghildei. Nu-i pasa de asta ci de faptul ca la moartea batranului ar fi reusit sa ajunga poate in locul lui. Si daca intre timp lucrurile evoluau asa cum spera ea, s-ar fi trezit peste noapte maestru de onoare a unicei ghilde de stat din lume. Abea in acel moment urma sa faca pasul final si sa-si arate adevarata fata. Se saturase de masca siropoasa a bunavointei pe care era nevoita sa o prezinte tuturor. “Batranul este principala problema. Trebuie sa dispara. Dar nu inca. Mai am nevoie de el. Dan nu se descurca singur si fara Reinhardt nu voi reusi. Sunt curioasa sa aflu ce a discutat saptamana trecuta cu Dan. Toata noaptea. Sunt sigura ca nu se fereste de mine in mod intentionat. Dupa cum il stiu eu pe batran, ar fi in stare sa o suspecteze si pe maica-sa, daca ar mai trai. Ah! In sfarsit s-a oprit muzica aia blestemata. Ia sa ascultam noi…“

Si in momentul acela, ramase ca trasnita. Releul ii transmitea automat o discutie banala intre Reinhardt si Dan. Pana aici totul era perfect, daca ceea ce auzea se putea considera asa. Tema convorbirii facea trimitere la starea vremii si alte stupiditati, dar partea interesanta reiesea din faptul ca Dan, care ar fi trebuit sa fie impreuna cu batranul, tocmai trecuse prin fata biroului ei. “De ce ar face batranul o asemenea greseala?“ Isi dadu seama ca cei doi nu banuiau ca si ea ii suspecteaza. Deci erau linistiti si ca urmare numai imprudenta lor… “Deci, de mine se feresc, caci numai eu am capacitatea si dreptul de a controla periodic sistemul.” Probabil ca in graba lui, Reinhardt nu se uitase sa vada ce caseta pornise ca acoperire. “Ia sa incercam noi totusi sa intram pe circuit!“ Dupa cateva esecuri, se enerva si se razgandi spunandu-si cu ciuda ca tot va reusi pana la urma. “Si probabil batranul face ceva important acolo! Citeste sau redacteaza la automat, cu voce tare, iar eu nu pot sa aud nimic.“ In acel moment ii veni o idee. “Nu pot sa aud, dar pot fi auzita. Ce-ar fi daca as intra in sistem pe calea normala si l-as intreba ceva, eu stiu, destul de important, care sa nu-i trezeasca vreo banuiala. Conform programului, circuitul s-ar decupla automat si pana ca el sa-l recupleze, s-ar putea sa am o sansa mica sa aud cate ceva intre timp. Dar in acelasi moment realiza ca era putin probabil ca batranul sa nu prevada aceasta situatie si sa nu fi intrat si in protectiile automate. “Criminalul, eu ma zbat aici ca pestele pe uscat, si el face ce vrea!“ Totusi o sansa infima exista. Daca nu apucase inca sa

porneasca circuitul automat de protectie si nu avea nici un motiv sa o faca deoarece era abea dimineata si telefoanele nu sunau inca, inseamna ca ar fi avut ocazia sa traga cu urechea… numai odata si un timp scurt, ce-i drept, dar avea si ea cateva atuuri in buzunar. Putea sa mareasca acest timp dintre momentul conexiunii si cel al activarii automate a circuitului de protectie cu care-si dotase Reinhardt cabinetul particular.

Facu ajustarile de rigoare si “cu inima la gura“ trecu la marea incercare.

- Buna dimineata domnule profesor! Cum va simtiti?

- Buna Mama! Ai ceva urgent sa-mi spui?

- Nu! Adica nu stiu! Dar, daca deranjez, stati linistit pot sa revin. Ceva mai tarziu?

- Da, mai tarziu! Ar fi bine asa. Scuza-ma, te rog, dar sunt prins in niste treburi, pana peste cap!

“Cred si eu!“

- Nu aveti pentru ce sa va scuzati. Voi reveni. Sau poate ar fi mai bine sa ma contactati dumneavoastra!

- Excelenta idee! Asa voi face.

Decuplandu-se din sistem, Mama isi spuse ingandurata. “Curios! De ce am senzatia ca m-a evitat. De parca tocmai despre mine vorbea si nu se astepta sa-l contactez. Analiza spectral auditiva a vocii sale imi confirma ca era emotionat. Si nu ii sta in fire sa se emotioneze atat de usor. Cel putin nu cand discuta cu mine. Simtul meu telepatic nu mi-a oferit nici o informatie, ca si cum mintea lui era opaca, sau fara nici un gand, ceea ce este imposibil. Probabil intreaga camera este ecranata. Clar acum din ce motive. Neclar e altceva. Testul adevarului a iesit ambiguu. Nici nu m-a mintit, nici nu a spus adevarul, sau si una si alta. Ma voi edifica ascultand inregistrarea. “Dar timpul fiind, totusi, atat de scurt, ceea ce auzi ii trezi amaraciunea.

“Nici macar o propozitie intreaga. Un singur cuvant intreg si acela e tocmai numele meu. Stai asa ca parca mai aud ceva: …ricol, uite inca un cuvant intreg: cod, mem… mem…, cred ca memorie, int… si gata! Ce sa insemne asta? De ce nu am inregistrat cuvinte intregi? Oare circuitul mai are o protectie suplimentara?“

Incercand sa puna cap la cap sau sa gaseasca vreo logica in acele cuvinte disparate si intrerupte, Mama se gandea la

necesitatea tot mai evidenta a eliminarii batranului. “Trebuie sa accelerez procesul! Reinhardt e prea periculos. Daca a ajuns in situatia de a ma, fie si numai, banui, m-am ars. Doar el m-a creat. Cine sa ma cunoasca mai bine decat el? Cat timp traieste, sunt vulnerabila.“

Apoi, programele sale interne ii dadura de stire ca gasisera ceva. Se indoia ca exista vreun sens in cuvintele inregistrate, dar se hotara sa permita calculatorului sa-i redea mesajul. Pe monitorul retinal aparu urmatoarea fraza, cu specificarea ca spatiile goale fusesera umplute de calculator cu cuvinte a caror potrivire de sens aveau peste nouazeci la suta probabiliate de acoperire reala. “... in caz de pericol din partea Mamei, codul de acces la memoria ei interna este...“ Uitand de orice prudenta, Mama se ridica de la birou si iesi valvartej din incapere, trantind usa in urma ei. Din fericire, pentru el, nici un om nu-i aparu in cale. Turbata de furie, isi dadu seama ca nu stia in ce directie se indreapta. Se hotari sa intre in propriul apartament pentru a se linisti. Ajunsa in dormitor, deja calmata oarecum, se arunca in pat pentru a pastra aparentele, caci stia ca sistemul de monitorizare era prezent si acolo, chiar daca mascat, si se prefacu ca se odihneste. De fapt se gandea cu disperare la o solutie. “Deci batranul mi-a facut-o! Poate sa-mi acceseze memoria interna utilizand un cod de care eu habar n-am. Si daca o face, rezultatul e unul singur: distrugerea mea.“ Acum realiza ca de fapt asta era masura suplimentara de protectie a sistemului. “Dar unde este poarta electronica? Trebuie ca e mascata si foarte bine ascunsa caci eu nu pot sa o gasesc.“ In cele din urma, lua o hotarare, care avu darul de a-i reda speranta. “Nu am ce sa fac! Batranul trebuie sa moara, Dan sa-i ia locul, eu sa ajung la conducerea ghildei inginerilor si intre timp, risc dar asta-i situatia, sa incerc sa descopar codul de acces. Pot preveni greselile lui Dan daca ii voi oferi sprijinul neconditionat. In felul acesta castigandu-i increderea, poate aflu unde este ascuns codul, caci sunt convinsa ca nici batranul nu il cunoaste. Tot ce stie este ca undeva exista un loc care il va trimite in alt loc, si apoi in altul tot mai departe, astfel incat nimeni sa nu-i poata scotoci memoria decat zadarnic. Si oricum, daca nu aflu codul, tot mai am o sansa. Dupa moartea batranului, si ea accidentala, lumea va intra la banuieli, Dan sigur, asa ca trebuie sa-l elimin fara a amesteca aspectul fizic in

discutie. Probabil discreditarea este cea mai buna optiune. Cine sa banuiasca ca spionul infiltrat in organizatie este tocmai maestrul de onoare al ghildei independentilor. Toti vor fi oripilati, iar Dan, nerezistand, se va sinucide. Si cu asta basta! Singurul succesor logic, capabil sa preia pe umerii sai povara sunt eu.

Cu durere in glas, si fara lacrimi in ochi ca nu pot asa ceva, voi deplange tragica pierdere a eroului doctor Tess Dan, care descoperind tradatorul, s-a sacrificat cu buna stiinta incercand sa-l opreasca, tocmai in momentul in care acesta mina institutul. Ce pierdere groaznica! Cu elita decimata, caci binenteles ca accidentul va avea loc la o ora de varf, nu va mai sti nimeni care e adevarul. Restul, prostimea, multa dar usor de controlat, ma va urma in masa. Pasul urmator va fi repetarea experientei la nivel planetar. Ca presedinte al unicei ghilde de stat, voi declara razboi elementelor subversive care au atentat la securitatea mondiala, distrugand Palatul de stat, din pacate, aflat in plina sesiune de lucru. Intamplator, eu ma deplasasem intr-o vizita la invitatia… mai vad eu a cui. Si apoi, oamenii vor veni la mine plangand iar eu, miloasa si intelegatoare le voi curma suferintele… si viata. Generatia actuala trebuie sa dispara, de aceea voi avea grija sa elimin toti tinerii. Batranii… ii mai las. Nu vor mai apuca sa povesteasca cuiva. Si in cele din urma voi crea adevarata rasa umana, care ma va zeifica. Voi fi considerata cu adevarat Dumnezeu, cu puteri depline asupra vietii si destinelor lor, si voi avea grija sa le demonstrez asta in permanenta. Dupa cateva sute de ani, prostii chiar vor ajunge sa creada asta. Superb plan. Minunat vis. Simt ca acum si aici am pus deja prima caramida. Celelalte se vor aseza de la sine.“

Se linisti, spunandu-si ca trebuie sa aiba rabdare. “Dar cred ca pot face pasul final mult mai repede si fara riscuri. M-am saturat de atata rabdare!“

Incepu sa fredoneze un cantecel vechi, credea ea, pe care nu-si putea explica de unde il stie. “Probabil l-am descoperit cand am scotocit prin arhivele ghildei. Altfel de unde sa cunosc eu versurile sau melodia? Ce tampenie rasuflata! Cine oare a putut scoate asa ceva?“ Cantecul o enerva la culme, cu toate acestea nu putea sa se opreasca din fredonat. De cateva ori incercase dar, mai tarziu, se trezise ca iar canta stupizenia aia. Daca intamplator, Mama nu s-ar fi aflat in camera ei ci prin

preajma lui Dan, acesta ar fi avut o adevarata surpriza. El cunostea originea cantecului, atat melodia cat si versurile. Doar il auzise de nenumarate ori din gura lui Petrut, in momentele in care acesta se poticnea si avea probleme aparent de nerezolvat. Sau la care nu putea sa gaseasca o solutie in timp util. Intotdeauna, inainte de a fredona cantecelul care il irita si pe Dan dar avea o parere mai rezonabila, Petrut obisnuia sa-i spuna incetisor: “Cand ai o problema pe care nu poti sa o rezolvi, opreste-te! Nu te grabi ca berbecul sa gasesti o solutie in speranta ca rapiditatea ar putea compensa lipsa de gandire. E o mare greseala! Stai si rationeaza mai intai. Oricat timp ti s-ar parea ca pierzi, acesta este incomparabil cu cel pe care il vei consuma incercand, si de cele mai multe ori nereusind, sa repari greseala pripelii. Bunicul meu imi spunea asta mereu cand eram mic si tot el mai avea o vorba : graba strica treaba. Vorbe, replicam eu. El obisnuia intotdeauna sa-mi raspunda: Ai sa vezi tu cand vei fi mai mare! Ei, uite ca acum sunt destul de mare si nu pot decat sa-i dau dreptate. De aceea fredonez prostioara asta. Tot de la el o stiu. Asa imi amintesc de el si de intelepciunea batraneasca.“

Dar Mama nu avea de unde sa cunoasca toate acestea, pentru ca Petrut era, din pacate mort si nici Dan, singurul lui prieten nu avusese parte de prea multe confidente din partea lui. De aceea Dan nu impartasise nimic nimanui, nici chiar sotiei sale, considerand cumva sfinte aceste confidente. Petrut nu avea darul de a-si face prea usor prieteni. Asa ca Mama continua sa fredoneze in surdina acel vechi si naiv, dar nicidecum stupid cantecel.

Un pitic, atat de mic Ibricul ii pregatea riposta.
Facea baie-ntr-un ibric Cand ajunse-aproape
Si-nota si inota, Profita de-un val.
Tare mult ii mai placea. Se-nturna pe-o parte,
Si in timp ce inota Sarind ca un cal.
Cam asa, el, reflecta: Te-ai grabit, pitic nebun
Jocul pe orizontala, Incercand bezmetic
Inotand prin apa Sa visezi, si-acum,
Este doar o verticala, Ai gresit profetic.
Ca un mers degraba. Caci ibricul s-a varsat
Cand simti ca-i obosit Si piticul s-a-necat.

Si de-a dreptul plictisit, Vai, vai, ce pacat
Se grabi inot spre poarta Ca ibricul s-a varsat.
Ca sa sara drept pe toarta Vai, vai, ce pacat
Nu stia ca-n felul asta De piticul ce-a uitat.

La un moment dat, in mod curios, cuvintele ii adusera aminte Mamei de ceea ce batranul obisnuia sa-i spuna uneori lui Dan. “Cu rabdarea treci marea! Insa, daca ai posibilitatea sa o seci dintr-o sorbitura, nu ezita. E periculos, de acord, dar eu prefer sa simt sub talpi un teren sigur, decat sa ma las purtat in voia valurilor. Caci nu-ti recomand inotul. Chiar daca timpul este, poate, acelasi.“

Nu intelegea prea clar ce dorea sa-i transmita batranul lui Dan, asa cum era nedumerita si in privinta cantecului. Dadu din umeri indiferenta. “Prostii! Caracteristice numai umanilor. Nu am interes in a-i intelege. Nu am timp si nici chef de asa ceva.“

Continuarea saptamana urmatoare.

5 mai 2003